CANDY MOORE

Atractie magica

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Un zbârnâit strident o trezi brusc pe Candice din somn. Un zgomot foarte pătrunzător, obsedant si... cu atât mai neavenit cu cât nu se mai odihnise practic de mai bine de o săptămână! Nedezmeticită încă, tânăra femeie se ridică într-un cot si ascultă cu atenţie. Nu, nu era nici o îndoială: era vorba de o bormasină.

Cu un gest mânios, îsi vârî capul sub pernă, în speranţa că va adormi din nou. In zadar, însă! Cum să speri să te destinzi într-un asemenea vacarm? Abia deschizând un ochi, Candice se uită la ceas: sase si jumătate. Omul ăla e nebun, se gândi ea, suspinând cu un aer obosit. Trăiesc sub acelasi acoperiş cu un nebun!

Intr-adevăr, două locuinţe separate fuseseră amenajate în imensul imobil construit în stil victorian care o adăpostea. Şi nu împărţea cu acest fanatic al reparaţiilor nimic altceva decât peretele despărţitor. Dacă acesta va mai rezista! Căci, judecând după zgomotul infernal, vecinul ei era de bună seamă ocupat să-l găurească peste tot!

Candice se uită din nou în treacăt la ceas si, ca în fiecare dimineaţă, cochetă puţin cu ideea de a mai lenevi în pat. Ce bine ar fi să mai doarmă câteva minute...

Din păcate, nu era cu putinţă. Trucul ăsta nu mai era la ordinea zilei. Dacă la moartea soţului ei, survenită cu trei ani în urmă, Candice se refugiase în somn, acum învăţase si din asta ceva. Nu există salvare în fugă si, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să dai piept cu realitatea.

La asta se gândea tânara femeie când zgomote de paşi răsunară deasupra capului ei. Nu-i trebui mai mult ca să se trezească de-a binelea: zgomotele veneau chiar din pod, din podul *ei*

Ridicându-se în capul oaselor, Candice fixă tavanul camerei cu un aer neliniştit. Şi la fiecare pas pe care-l făcea, grinzile plafonului ros de carii trosneau şi mai ameninţător. Panicată, tânăra femeie îşi ţinu răsuflarea. Un singur gest nefericit de-ar face, si l-ar vedea aterizând în patul ei.

De data asta, chiar se întrecuse cu gluma! Sări din pat şi dădu buzna pe hol.

Dar acolo, ca prin magie, ceea ce văzu îi risipi mânia. In zorii acelei zile, imensul plafon sub formă de dom încastrat în tavan scânteia cu puzderie de luminiţe. Ce minunăţie. Se va sătura oare vreodată să privească un asemenea spectacol? De altfel, în mare parte, pentru acest plafon cumpărase această

locuinţă. Chiar şi atunci când vremea era închisă, plafonul trimitea o lumină blândă şi aurie, iar atmosfera acelei magnifice construcţii devenea astfel şi mai primitoare.

Cu zâmbetul pe buze, Candice îşi dădu părul bălai pe spate pentru ca faţa să-i fie mângâiată de soare! Nu mică îi fu mirarea când în lumina orbitoare a soarelui se decupa silueta unui bărbat. Luată prin surprindere, femeia rămase pironită locului în timp ce bărbatul, cu un pas vioi, dispăru din faţa ei.

Indignarea puse stăpânire pe ea! Cu ce drept îsi permitea individul ăsta să se plimbe pe acoperisul ei? Numai atunci îsi dădu seama că era goală puscă!

Cu obrajii în flăcări, Candice se refugie în baie, renunţând la dorinţa de a mai cere socoteală vecinului ei. Hotărât lucru, ziua începea foarte prost. Să fie trezită cu noaptea-n cap, era deja destul de enervant. Că vecinul ei pusese stăpânire pe pod, era si mai si. Dar venind s-o spioneze în acest mod, sărise calul. Dacă el credea c-o să scape atât de ieftin, avea ac de cojocul lui!

Pînă acum, nu avusese ocazia să-l întâlnească. Abia dacă îl zărise, dar îi identificase cele două masini, un Porsche rosu strălucitor si o camionetă veche. La drept vorbind, se mutase de puţin timp si Candice hotărâse că sosise vremea să-l invite să bea ceva pentru a face cunostinţă. Cel puţin, acestea îi erau intenţiile până în acea dimineaţă. Dar, judecând

după felul în care el se comportase, această intenţie avea puţini sorţi de izbândă.

Ca de obicei, Candice intră să-si facă dus cu puţină teamă.Avea ea motivele ei! De-abia deschis, robinetul de apă caldă scoase un zgomot sinistru, iar ţevile de la canalizare zbârnâiră la fel de nelinistitor. Din fericire, nici de data asta nu explodă nimic.

Nimic nu te lăsa, din păcate, să ghicesti care era durata amânării. întreaga instalaţie era veche si trebuia să fie cel puţin revizuită, dacă nu chiar înlocuită. Pentru moment însă, nici nu se punea o astfel de problemă. Numai perspectiva de a face cheltuieli suplimentare era de-ajuns să-i dea frisoane lui Candice. Aşteptând zile mai bune, era mai bine să-şi facă duş cu apă călduţă. Ba mai mult, trebuia să se grăbească, dacă nu voia să-şi termine baia cu apă rece!

Nelipsindu-i experienţa, tânăra femeie îşi termină toaleta la timp. După ce îşi şterse energic trupul cu un prosop, îşi puse pe ea o pereche de blugi şi o cămaşă de lână albastru-deschis, iar părul şi-l strânse într-o coadă în creştetul capului.Astfel aranjată, găsi dintr-o dată viaţa mult mai frumoasă. De aceea, se îndreptă cu inima uşoară ca un fulg spre scara interioară.

Totuşi, nici nu apucă să facă trei paşi, că o trosnitură puternică se auzi în spatele zidului despărţitor.

-Ah! Nu se poate, îndurare! bombăni ea cu voce

tare.

Unde mai pui că spera să aibă câteva momente numai pentru ea înainte de trezirea fiului ei. Dar acum, nu mai era cu putinţă aşa ceva. Ar fi un miracol dacă Tyler ar mai putea dormi pe un asemenea vacarm!

Şi totuşi aşa trebuia, altfel. fără voia ei, Candice scoase un oftat sfâşietor. Numai gândindu-se la ce avea de făcut în acea zi şi se simţea îngrozită!

Trecuseră deja două luni de când muncea pe brânci să-şi lanseze gama de sosuri şi compoturi botezată *Turtă Dulce.* Iar greutăţile ei erau departe de a se sfârşi. Desigur, cu multe sacrificii şi perseverenţă, reuşise să pătrundă timid pe piaţa restaurantelor de lux. Şi dacă *Turtă Dulce* era încă departe de a fi o întreprindere înfloritoare, primele rezultate îi dădeau speranţe. Dar nimic nu era câstigat dinainte.

Fără zgomot, Candice deschise usor usa camerei fiului ei. Din fericire, Tyler dormea în continuare si un zâmbet i se putea citi pe mutrisoara lui plină de pete rosii. Cufundat în somn, părea un înger. Şi văzându-l asa, îţi era greu să crezi că peste o oră sau două toată casa va fi plină de strigătele si de jocurile lui.

Chipul tinerei femei se umbri usor când sărută obrăjorul lui dolofan. Bietul Tyler.

Pentru el aceste ultime luni trebuie să fi fost si mai grele. Văzută prin ochii unui copil de patru ani, viaţa

lor n-avea fără doar si poate nimic atrăgător. Intr-adevăr, îi consacra foarte puţin timp. Şi cum putea fi altfel de vreme ce lucra între douăsprezece si paisprezece ore pe zi?

Această perioadă era fără doar si poate necesară. Candice spera că va fi provizorie. Dacă *Turtă Dulce* s-ar dezvolta, ar fi în măsură să angajeze pe cineva si ar putea astfel să petreacă mai mult timp cu fiul ei. Dar cum să faci un băieţel de patru ani să înţeleagă si să accepte toate astea? Până una alta, el trebuia să se mulţumească de voie de nevoie să-si vadă mama cu nervii întinsi la maximum, prost dispusă si nedorind aproape deloc să se joace cu el.

-Iartă-mă, Tyler, se surprinse ea murmurând. Totul va fi mai bine peste sase luni, îţi promit.

Iar acestea nu erau vorbe-n vânt. Din două una: după această dată, va fi ori succesul total, ori falimentul. Numai viitorul va spune.

In timp ce închidea uşa la loc şi se îndrepta spre scară, un pârâit asurzitor o ţintui locului. Asta era culmea! Oare căror activităţi periculoase se consacra vecinul ei? Despre orice ar fi fost vorba, începea să aibă în privinţa lui gânduri ucigaşe. Cu puţin noroc, ar putea să beneficieze de circumstanţe atenuante!

Hotărâtă să-i explice pe loc vecinului ei regulile elementare ale bunei creşteri, Candice coborî în grabă scările. Pe la jumătatea drumului, auzi căzând primele cărămizi. Trei zgomote surde urmate de o ploaie de

tencuială şi o înjurătură foarte sănătoasă. Mai întâi, Candice zâmbi batjocoritor. Cine ştie. poate că această problemă punea capăt lucrărilor vecinului ei, puţin cam matinale după gustul ei.

Şi atunci, văzu cărămizile despre care era vorba. Erau în număr de trei şi se odihneau, pline de tencuială, pe parchetul din salon. Dar mai mult decât cărămizile, îi atrase atenţia gaura din mijlocul zidului proaspăt zugrăvit. Tânăra femeie îl fixă cu o privire năucită. Nu, nu era posibil, visa fără doar şi poate! Nu-şi petrecuse oare toată săptămâna la părinţii ei, în timp ce zugravii lucrau la ea în casă? Dacă n-ar fi fost atât de uluită, ar fi plâns. Şi surprizele erau departe de a se fi sfârşit! Sub privirea ei năucită, o mână apăru în spărtură.

împinsă parcă de un reflex necontrolat, tânăra femeie înaintă şi o prinse, furioasă.

- Netrebnicule! Ce-ai făcut? Uită-te la dezastrul ăsta!

Judecând după zvâcnirea bruscă a încheieturii mâinii pe care o scutura cu furie, proprietarul ei nu se aşteptase la o reacţie atât de rapidă.. Totusi, nu-i trebui mult timp să-si regăsească puterea, constată Candice în timp ce o mână viguroasă îi prinse braţul.

- Dar esti nebun! Dă-mi drumul imediat! urlă ea.

Nici un răspuns. Buimăcită, Candice îsi aplecă privirea si distinse pieptul unui bărbat superb bronzat

pe care străluceau câteva picături de sudoare. Apoi, în deschizătura găurii din care mai cădea un praf fin, alburiu apărură doi ochi de un albastru celest. Candice văzu cum pe faţa lui se citea când mirarea, când amuzamentul. Şi, după o scurtă perioadă de tăcere, o voce baritonală, nu lipsită de umor se ridică în sfârsit din spatele zidului:

- Haideţi! Nici chiar asa! Se pare că iar am făcut-o de oaie.

Asta era tot ceea ce găsea să spună?

- Vedeţi în ce stare mi-aţi adus zidul? Dar mă veţi lăsa în pace până la urmă, nu?

Pentru că, după toate aparenţele, interlocutorul ei n-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea drumul, Candice se eliberă cu o miscare bruscă, din strânsoarea lui. Cu o miscare puţin prea bruscă, de altfel! Dezechilibrat, vecinul ei se izbi de zid cu toată greutatea corpului. Şocul fu atât de mare încât toată încăperea se clătină si în clipa următoare se produse catastrofa.

Sub privirea îngrozită a femeii, peretele se crăpă din loc în loc si o cascadă de cărămizi se prăbusi la podea într-un vârtej alb si ocru.

In spărtura aceea uriasă, se desprinse o siluetă acoperită de praf.

Vecinul ei, la fel de uluit ca ea, privi dărâmăturile năucit. Apoi îşi duse mâna la obraz, unde un firicel de sânge începu să curgă. După care, în pofida tuturor

aşteptărilor, chipul îi fu traversat de un zâmbet larg.

- Bună ziua! exclamă el, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Ce. ce oroare! Ce. ce aţi făcut cu zidul meu. abia reuşi să pronunţe tânăra femeie.

O sclipire maliţioasă se putea citi în ochii intrusului.

- Toată păţania asta pică bine, chiar voiam să vă întâlnesc, imaginaţi-vă! Mă gândisem să mă invit singur la dumneavoastră, să bem ceva.

- Să bem ceva? repetă Candice fără să înţeleagă.

Neplăcut surprinsă, îl privi cu atenţie pe bărbatul care-i
ţinea piept, privind-o neîncrezător. Dungile de praf de culoarea ocrului evocau oarecum picturile de război ale unui indian. Dar cine era individul ăsta, la drept vorbind? Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul îşi şterse mâna pe blugii spălăciţi, înainte să i-o întindă.

- Dar am uitat să mă prezint: Marc d’Angelo. Iar dumneavoastră nu puteţi fi decât Candice MacKenzie.

Tânăra femeie se mărgini să-i arunce o privire furioasă, apoi îi răspunse cu un calm care o surprinse şi pe ea.

- Veţi repara imediat ceea ce aţi stricat, domnule d’Angelo. Am o întâlnire la ora zece şi vreau ca până la întoarcerea mea această gaură să fie acoperită şi văruită din nou.

Cu un zâmbet imperceptibil, Marc îşi trecu mâna

prin părul negru ca smoala.

- Imposibil. Pe de o parte, nu poţi să zidesti pe tencuială proaspătă, iar pe de altă parte e nevoie de o zi întreagă pentru a pune totul în ordine. Gândiţi-vă si dumneavoastră puţin, spuse el, desprinzând cu usurinţă o cărămidă. Aproape că e suficient să privesti acest zid pentru ca el să cadă! E în mod sigur munca unui amator. Din două una: fie celui care a făcut asta prea puţin îi păsa de ce o să iasă, fie era cel mai prost dintre constructori!

Şi, ca pentru a-si confirma spusele, smulse o a doua cărămidă care avu aceeasi destinaţie ca si prima: grămada de moloz.

- Lucrurile trebuie făcute măcar corect. Dacă ne mulţumim să îngrămădim cărămizi la voia întâmplării, acest zid se va prăbusi din nou. Şi cine stie. de data asta, cineva ar putea fi grav rănit.

- Cunosc pe cineva care riscă să fie rănit mai devreme decât crede dacă nu acoperă imediat această gaură! i-o întoarse Candice pe un ton sever.

Măsură întinderea dezastrului cu o privire disperată.

- Asa deci, nu v-a ajuns că aţi trezit pe toată lumea cu noaptea-n cap! Vă daţi seama că mi-aţi distrus si salonul?

- Hei, staţi asa! Dacă n-aţi fi avut o reacţie atât de bruscă mai devreme, toate astea nu s-ar fi întâmplat. In plus, am început lucrările după ora sase.

Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? Simţi cum o cuprinde indignarea.

-Asta nu e o scuză! Nu v-a trecut oare prin cap că lucrările pe care le faceţi ar putea să-i deranjeze pe vecinii dumneavoastră?

La aceste cuvinte, buna dispoziţie a interlocutorului său se transformă în nerăbdare.

- Ba da, tocmai la asta m-am gândit! Şi chiar din această pricină m-am trezit toată săptămâna la cinci dimineaţa pentru a lucra fără încetare până la miezul nopţii ca să mă ocup de ceea ce era mai greu, în timp ce dumneavoastră şi fiul dumneavoastră eraţi plecaţi la părinţi. Şi urma să vă întoarceţi abia mâine!

Ce tupeu! Iată că acum, ajunsese nici mai mult nici mai puţin s-o acuze pe ea. Dar mai ales, de unde ştia toate astea? In faţa unei asemenea rele voinţe era mai bine să fie diplomată, nu se ştie niciodată. Aşa încât, Candice se mulţumi să întrebe:

- Veţi repara sau nu ceea ce aţi stricat?

- încetişor, haideţi, fără grabă. Fiecare lucru la vremea lui!

Din nou, gura i se lărgi într-un zâmbet luminos. O gură
extrem de frumos desenată, o gură făcută pentru râs şi pentru. sărutări. Totuşi, momentul era mai degrabă prost ales pentru a-şi lăsa gândurile să hoinărească astfel, îşi reproşă ea.

- Vă înşelaţi dacă priviţi lucrurile astfel, domnule d ‘Angelo. Dacă doriţi să evitaţi problemele, aţi face mai bine să vă puneţi pe treabă de acum.

Din păcate, remarca ei nu avu efectul scontat. Indiferent la ameninţările ei, Marc îşi încrucişă braţele şi dădu din cap cu un aer condescendent. O umbră de ironie se putea citi în imenşii lui ochi albaştri. Nepăsarea lui nu-i pică bine lui Candice.

- Patru ore, şopti ea scrâşnind din dinţi. Atât vă dau să ştergeţi orice urmă a acestei catastrofe.

După acest ultimatum fără drept de apel, făcu cale-ntoarsă si se îndepărtă păsind trufas în direcţia bucătăriei.

De-abia stăpânindu-se să nu izbucnească în râs, Marc o privea îndepărtându-se în timp ce-si atigea usor si cu un aer absent obrazul rănit. Nu s-ar zice că acestei femei îi lipseste personalitatea! se gândi el. Reacţia ei în acea situaţie îi amintea vag de pisica lui, bătrâna Bub. Ghearele ei erau la fel de ascuţite. Cu o diferenţă, totusi. puseurile de mânie ale lui Bub erau mult mai credibile.. .în timp ce, adineauri, preţ de o secundă, crezuse că citeste în ochii căprui ai lui Candice MacKenzie un cu totul alt sentiment decât animozitatea.

Lui Marc nu-i trebui mult timp să-si dea seama de felul ridicol în care arăta. Plin de praf de sus până jos, cu picioarele până la glezne în moloz, arăta pesemne ca un adevărat idiot. Zâmbetul îi dispăru, iar faţa i se schimonosi a consternare. Fermecătoarea lui vecină spusese adevărul: salonul era desfigurat. In fond, tatăl lui avea dreptate. Faptul că rămasese atât de mult timp departe de santier nu fusese o idee prea

bună. Ce mai pagubă! Faţa lui căpătă o înfăţişare gravă numai gândindu-se la ceea ce Vincent d'Angelo îi va spune văzând pagubele. Şi pe bună dreptate!

Şaisprezece ani petrecuţi în spatele biroului, semnând contracte de construcţii era mai mult decât trebuia pentru a uita tainele meseriei. In rest, nu mai devreme decât ieri, tatăl său nu ratase ocazia să-i amintească asta.

- Ţi-ai pierdut îndemânarea, fiule, îi spusese el cu frumosul lui accent italian. Dintre toţi fiii mei, tu erai cel mai bun, Marco. Romain si Gabriel sunt îndemânatici, dar nu cum erai tu când lucrai în întreprindere. Şi acum.

Bătrânul constructor se încruntase înainte de a adăuga:

- Ai ţinut atât de mult timp stiloul în mână, încât nu mai ştii cum se foloseşte o mistrie.

Şi totuşi, cu ce energie şi cu cât entuziasm începuse Marc refacerea acestei case! In rest, numeroase semne atestau faptul că această alegere era bine fundamentată. Muşchii săi abdominali îşi regăsiseră tăria de oţel, iar cei ai braţelor şi ai umerilor se roteau din nou la cea mai mică mişcare. Da, această întoarcere la sursă se dovedea benefică. Numai că se anunţa mai dificilă decât prevăzuse.

Scoţând un suspin, îşi şterse blugii de praf cu un gest maşinal. La urma urmei, nici el nu prea ştia ce încerca să demonstreze întorcându-se la munca de jos. Şi cu atât mai puţin cui dorea să demonstreze

ceva. La fel de adevărat era că avea la dispoziţie nici mai mult nici mai puţin decât două luni ca să ia o hotărâre. Poate cea mai importantă hotărâre din viaţa lui.

Nu că l-ar fi forţat cineva, asta ar fi fost culmea. Reputaţia lui era de acum bine clădită şi nu era considerat, pe bună dreptate, unul dintre promotorii oraşului? Dar dorea oare cu adevărat să se întoarcă în acea lume? Lumea epuizantelor tranzacţii financiare şi a anostelor sfaturi de administrare? Oricum, nu era nici pe departe sigur de asta. Această mod de viaţă istovitor îl ucisese pe asociatul său, iar el avusese nevoie de acest avertisment ca s-o ia pe alt drum.

Un drum dinainte stabilit, afirma tatăl lui, care nu aştepta decât un lucru: să preia conducerea întreprinderii familiale. O provocare la care Marc ardea de nerăbdare să răspundă. Nu

mai fusese atât de entuziasmat de ani buni. Dar cum putea oare să ştie dacă aceasta era adevărata lui vocaţie? Nu risca oare să regrete mai târziu că a făcut acest pas?

La acest gând, un zâmbet amar îi apăru pe faţă. Ce se întâmpla cu el? Depăşise totuşi de mult vârsta la care una gândeşti azi şi alta faci mâine! în definitiv, poate că sora lui avea dreptate. Se putea foarte bine să fi început să se maturizeze. Angelica nu se sfiise să-i spună adevărul, când aflase că şi-a cumpărat o casă. Nu afirmase ea că acest gest era primul pas spre maturitate? Iar căsătoria şi copiii nu vor întârzia să apară?

Râse încet la vederea dărâmăturilor care acopereau tot salonul. în cazul de faţă, nu se arăta prea matur pentru moment şi până acum nu putea fi acuzat că dă dovadă de prea multă seriozitate! Nemulţumit că a distrus o bună parte din casă, nu ajunsese să-şi pună coproprietara-n cap?

Privirea îi alunecă spre bucătărie, unde dispăruse aceasta. Dacă din locul în care se afla nu putea vedea, în schimb auzea perfect! Dacă era să judece după zgomotul vaselor şi după trântirea uşilor, Candice MacKenzie nu trecuse peste emoţiile resimţite mai devreme. Unde putea ascunde o femeie atât de mică atâta energie?

Fără a mai pune la socoteală că nu era singurul lucru pe care-l aflase despre ea. îşi aminti el, dintr-

odată visător. Această femeie neastâmpărată se bucura şi de un fizic dintre cele mai atrăgătoare. Putuse să-şi dea seama de asta adineauri, de pe acoperiş. Şi chiar dacă n-o zărise decât în treacăt, imaginea aceea îi rămăsese întipărită în minte cu o extraordinară acuitate. Simpla evocare a coapselor ei armonios curbate, a sânilor ei impertinenţi, îl făcu să se înfioare de plăcere. Dar, gata cu asta! Iată că trecuse ceva vreme de când se uita în gol prosteste si sosise vremea să se pună din nou pe lucru.

Pe jumătate aplecat, Marc se pregătea să treacă prin gaură în apartamentul lui, când o usoară trosnitură îi atrase atenţia. La vederea băieţelului zbârlit care era sus pe scară, cu o pătură veche sub braţ, Marc zâmbi amuzat.

- Bună ziua, băiete! Cum te cheamă?

Lăsându-si greutatea corpului când pe un picior când pe altul, băieţelul păru că ezită o clipă înainte de a consimţi să răspundă:

- Tyler.

- Te-am trezit?

Tyler se aventură să coboare o treaptă, apoi încă una.

- Da, am auzit un zgomot puternic. Dar dumneavoastră cum vă numiţi?

- Marc. Marc d’Angelo.

De data asta, copilul se destinse cu desăvârsire.

- Angelo? Ca pe un înger?

- Iţi mărturisesc că tu esti primul care face o asemenea apropiere, Tyler! Iţi mulţumesc din suflet pentru asta!

Pentru că acum era pe deplin încrezător, pustiul începu să coboare si celelalte trepte, ţinându-si strâns cu o mână pantalonii al căror elastic cedase în mod vizibil. Ajuns cu picioarele pe podea, ochii săi mari, căprui ca si ai mamei sale, se făcură mari de surpriză.

- Pe cuvântul meu! Ai zice că un elefant a intrat în casă! Dumneavoastră aţi făcut această gaură?

- Tare mă tem că da.

La aceste cuvinte, Tyler îi aruncă lui Marc o privire plină de compasiune şi gesticulă strâmbându-se.

- Ah, ah, ah! Mama n-o să fie prea încântată!

- Am remarcat deja! Dar ia spune-mi. când devine mânioasă, o ţine mult?

Tyler trase cu putere de buclele lui de păr fine.

- Nu. Mai întâi ţipă, apoi te sărută şi îţi dă chiar un *fursec.*

- Hm. iată ceva foarte ispititor.

- Dar e mai bine să renunţi, domnule d’Angelo!

O răceală mai mult decât evidentă se putea citi în vocea lui Candice. Dar când Marc se întoarse spre ea, zări în privirea ei o licărire de amuzament, discretă, dar foarte evidentă. Şi dintr-o dată, vederea acestei frumuseţi cu trăsături fine şi nobile, îl tulbură în mod ciudat. Ce bine ar fi să culeagă un sărut de pe buzele ei.

- Cum? Vreţi să spuneţi că nu voi avea dreptul la un *fursec?* glumi el.

- Nici măcar o firimitură! replică ea, forţându-se să nu zâmbească.

Aşa deci, nu se înşelase. Candice MacKenzie avea toate motivele din lume să pară supărată! Doamne, ce seducătoare era . Oare era conştientă de asta? In orice caz, conştientă sau nu, farmecul ei nu încetase să lucreze din clipa în care o văzuse prima dată. De când nu mai produsese o femeie un asemenea efect asupra lui? Contrar spuselor ironice ale surorii lui, Angelica, era departe de a duce o viaţă de play-boy. Dar pe de altă parte, nu rămăsese niciodată prea mult fără o femeie alături de el. Oricum, nu-si amintea să fi simţit vreodată o emoţie atât de pătrunzătoare. Şi la urma urmei, era un sentiment mai degrabă plăcut, chiar.

Roseaţa care-i năvăli în obraji lui Candice îl făcu pe Marc să-si dea seama că o sorbea literalmente din priviri. De aici până la clipa în care ea îi va citi gândurile nu mai era decât un pas. Sosise vremea să plece!

- Bine. Ne vom vedea curând, spuse el înainte de a dispărea ca un hoţ prins în flagrant delict.

- La ora patru, domnule d’Angelo! Dacă până atunci nu veţi astupa gaura, veţi avea serioase neplăceri!

Totusi, când se întoarse acasă era trecut de opt

seara si nu fu deloc surprinsă să constate că gaura din zidul despărţitor nu fusese astupată. In schimb, fu cât pe ce să scape din mână sacosa cu mâncare văzându-l pe Marc d’Angelo întins pe canapeaua ei. Cu picioarele lui interminabile asezate pe spătar, dădea telefon! Şi când o zări, se mulţumi să-i zâmbească si îsi reluă conversaţia cu o perfectă nonsalanţă.

In schimb, această invazie nu păru să-i displacă lui Tyler. Fără să se încrunte, îsi scoase bluza de blugi si întrebă:

- Marc va locui aici, cu noi? Va fi noul meu tată?

Inocenţa copiilor. Candice rămase mută de uimire, în
timp ce un hohot de râs provenind dinspre sofa salută sugestia.

- Nu, Tyler! se grăbi să precizeze mama lui. In pofida aparenţelor, domnul d’Angelo nu locuieste aici. In plus, dacă nu se grăbeste să repare zidul de la salon, mă tem să nu moară înainte de a avea timpul să devină tatăl cuiva!

Incruntat, Tyler descâlci firul complicat al acestor cuvinte înainte de a relua discuţia cu si mai multă dârzenie:

- Dar mi-ai spus că într-o bună zi voi avea un nou tată!

- Haide, gata! Ajută-mă să duc mâncarea si apoi în pat cu tine!

- Dar.

Impunându-si să fie calmă, Candice îsi privi direct în ochi fiul de patru ani, cu un aer disperat.

- Tyler, te rog. Nu-m timp să-ţi explic acum toate aceste lucruri si.

- Ceea ce mama ta încearcă să-ţi spună, interveni atunci o voce masculină în spatele ei, e că trebuie mai întâi să se îndrăgostească de un domn, înainte să-ţi fie tată. Nu-i asa, doamnă MacKenzie?

- Intr-adevăr, domnule d'Angelo. Asa încât. acum, dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu.

- Dar, mami. insistă Tyler. N-ai putea să te îndrăgostesti de Marc? Asa, el.

Cu faţa numai zâmbet, Marc se aplecă spre băieţel si-si puse mâinile pe micuţii lui umeri.

- Vezi tu, micuţule, lucrurile nu sunt atât de simple! Numai fiind optimist, adăugă el privind-o cu coada ochiului pe Candice, ideea ar putea avea oarece sorţi de izbândă.

- Asta ţine mai degrabă de utopie decât de optimism! îi replică prompt Candice.

Lui Marc nu-i trebui mai mult pentru a izbucni într-un hohot de râs cristalin. Apoi, cu cea mai mare naturaleţe, începu să aşeze proviziile pe planul de lucru. Ca şi cum era la el acasă! Hotărât lucru, furtuna era pe aproape. Era mai bine să-l ducă pe Tyler de acolo înainte să înceapă!

- Acum, dragul meu, te vei duce cuminte să te

speli pe dinţi şi să îmbraci pijamaua. Voi urca să-ţi fac patul imediat, de acord?

- Oh, mami, dar e încă devreme. Pot să mă mai joc puţin?

In timp ce o ruga, avea o privire atât de tristă încât femeia
cedă.

- Dacă vrei, dar nu mult.

Bucuros nevoie mare, băieţelul ţopăi până la scări. Apoi, răzgândindu-se, se întoarse brusc pentru a întreba cu privirea plină de speranţă:

- Poate să vină şi Marc să-mi facă patul?

Pentru o clipă, Candice ar fi vrut să urle.

- Nu, Tyler. Marc trebuie să se întoarcă la el acasă, acum. Haide, du-te, vin şi eu imediat.

O decepţie profundă se putea citi pe faţa lui, dar, slavă Domnului, nu mai insistă. Uluită, Candice îl privi cum urcă scările, cu un aer nefericit şi resemnat. Oare ce puteri misterioase avea Marc d'Angelo ca să-i vrăjească astfel fiul?

Cât despre Marc, se uita la cumpărături cu o privire pofticioasă. Şi pentru că femeia se apropria, gata de atac, o privi cu zâmbetul cel mai fermecător de care era în stare şi întrebă pe un ton dezinvolt:

- Mor de foame. Aveţi cumva să-mi daţi şi mie ceva?

Capitolul 2

- Da, otravă pentru soareci! îi replică sec Candice.

Marc nu se putu abţine si izbucni în râs.

- Haideţi, nu fiţi asa de dură! Ah, iată ce căutam! zise el luând o cutie de *fursecuri* lăsată pe masă. Ce aţi zice de o ceascâ de cafea, ca să vă ţin companie?

Siderată de atâta îndrăzneală, tânăra femeie îi smulse cutia din mână.

- Dar unde vă credeţi? Mă veţi lăsa în sfârsit în pace, în loc să vă comportaţi ca si cum aţi fi la dumneavoastră acasă?

- Nici că puteaţi s-o spuneţi mai bine! Imaginaţi-vă că voiam să cumpăr întreaga casă. Din păcate pentru mine, am acţionat prea târziu: dumneavoastră cumpăraseţi deja jumătate din ea.

In timp ce rostea aceste cuvinte îsi luă un aer trist. Apoi adăugă:

- Dacă pot să mă exprim asa, mi-aţi suflat-o de sub nas!

- Ce contează! Asta nu vă dă dreptul să demolaţi peretele despărţitor si să vă comportaţi ca si cum aţi fi stăpânul!

- Fie, acceptaţi scuzele mele pentru pagubele provocate în salonul dumneavoastră. Acestea fiind spuse, cred, în schimb, că v-am făcut un serviciu răspunzând adineauri la telefon. M-am gândit că poate fi vorba de ceva important.

- Ah, şi cine era? întrebă Candice, domolită.

Marc îşi luă cu de la sine putere un fursec, înainte

de a răspunde:

- Hm. Un anume Daniel. Era neliniştit că nu v-aţi întâlnit cu el la prânz.

La aceste cuvinte, tânăra femeie se lovi peste frunte.

- Oh, nu! Am uitat cu desăvârşire de această întâlnire!

- Este logodnicul dumneavoastră?

- Păi. nu, pur şi simplu un prieten.

Cel puţin aşa vedea ea lucrurile în legătură cu Daniel. Dar în zadar se străduia să-l facă şi pe el să vadă lucrurile astfel. El nu îi dădea pace. Da, la drept vorbind, în pofida amestecului nepotrivit al lui Marc d'Angelo în viaţa ei, n-ai fi zis că era supărată pentru că răspunsese la telefon. După toate emoţiile prin care trecuse în acea zi, o ceartă în plus cu Daniel ar fi pus capac la toate!

- Spuneţi că e un prieten? reluă Marc fără a-şi ascunde scepticismul. Auzindu-l, am avut totuşi impresia că sunteţi în relaţii mult mai intime cu el. De exemplu, a insistat foarte mult să ştie cine eram şi în ce calitate am răspuns la telefon.

- Şi eu aş vrea să-mi răspundeţi la această întrebare! Adaug că ţin mai presus de orice la viaţa mea privată, domnule d'Angelo.

După ce rosti aceste cuvinte cum nu se poate mai clare, Candice se întoarse brusc şi începu să aranjeze proviziile în frigider.

- Oricum, acest Daniel nu mi s-a părut foarte

dibaci.

- Pentru numele lui Dumnezeu, când veţi sfârsi să vă mai amestecaţi în treburile altora?

Intr-o asemenea situaţie, dacă s-ar fi adresat unui zid, ar fi avut mai mulţi sorţi de izbândă.

- As fi surprins să aflu că Tyler îl are la inimă, continuă Marc nepăsător.

Obosită de atâta luptă, Candice suspină adânc.

- E adevărat. In general, fiul meu nu apreciază prea mult bărbaţii.

Era cât pe ce să adauge: “în afară de dumneavoastră”, dar socoti că e mai bine să se abţină. Inţelepciunea îi spunea că e mai bine să fie prudentă faţă de vecinul ei.

- Apropo, îmi închipui că nu e întotdeauna usor să cresti singură un copil.

- Nu, într-adevăr... dar, ca să fiu sinceră, sunt ajutată. Părinţii mei locuiesc si ei la Toronto si.

Cuvintele i se stinseră pe buze. De ce oare făcea confidenţe acestui necunoscut, cu asemenea usurinţă? Să fie oare pentru că, în pofida lipsei de politeţe iesită din comun, Marc d’Angelo părea că-i poartă un interes sincer si real?

- Desigur, părinţii reprezintă un sprijin apreciabil. Totusi, nimic nu poate înlocui un tată. Dar, dacă îmi îngăduiţi, de când sunteţi.?

- De trei ani; Peter a murit într-un accident de

masină.

- Tyler era încă bebelus.

- Da. Şi nu-şi aminteşte de tatăl lui, în schimb a început să-şi pună multe întrebări legate de absenţa lui. Numai că e încă prea mic ca să-i vorbesc despre asta. Ar fi prea dificil.

Marc o privi cu înţelegere.

- Şi a-i vorbi despre dificultatea de a-i găsi un nou tată e şi mai greu, îmi închipui!

- Da. ca şi bunicilor lui, de altfel!

- Vreţi să spuneţi că aşteaptă cu nerăbdare să aibă un nou ginere?

- Cam aşa ceva. Şi dacă, între timp, m-aş întoarce cu Tyler să locuiesc alături de ei, ar fi mai mult decât încântaţi!

Marc dădu din cap în semn că a înţeles.

- Inţeleg. vă consideră în continuare copilul lor şi fac tot ce pot pentru a vă ajuta.

- Chiar asta-i problema: nu am nevoie de ajutorul nimănui!

Candice spusese aceste vorbe cu amărăciune, chiar cu violenţă. Ceva ce semăna a sfidare se putea citi în privirea ei când adăugă:

- Vreau să vă spun de la bun început că în nici un caz n-am nevoie de ajutorul dumneavoastră. A venit, cred, momentul să vă retrageţi, domnule d’Angelo!

- Cum doriţi!

După ce plecă Marc, bucătăria i se păru deodată goală, fără suflet. Cât de mult ura clipa aceea în care,

după ce Tyler se culcase, tăcerea din casă punea stăpânire şi pe ea, lăsând-o pradă temerilor, angoaselor şi îndoielilor. Oare era îndreptăţită să insiste? Să se lanseze în afaceri nu era un act de-a dreptul nebunesc, aşa cum pretindea tatăl său?

- De ce să-ţi complici viaţa? o tot tachina el. Ideea este interesantă, dar revino cu picioarele pe pământ: stii foarte bine că nu poate fi dusă la bun sfârsit.

După care urma aproape de la sine apelul la raţiune, repetat până la exasperare: la ce bun să se supună unui asemenea calvar, nu numai pe ea, ci si pe Tyler? Ce mai astepta să se întoarcă acasă? I se promisese că nu-i va fi pusă independenţa sub semnul întrebării!

Gânditoare, Candice se întoarse în camera de oaspeţi în timp ce ronţăia un fursec. Acolo, privirea îi hoinări prin aleea cu castani care mărgineau grădiniţa vecină cu casa. Florile lor marcau întunericul cu mici pete albe, ca într-un tablou impresionist. Dar în seara asta, tânăra femeie rămase insensibilă la frumuseţea lor. Era cu mintea în altă parte, la celălalt capăt al orasului, pe partea cu Cabbagetown.

Acest vechi cartier al orasului Toronto, renovat recent, adăpostea acum restaurantele « Noua bucătărie », cele mai în vogă. Şi unul dintre ele, în special, *Cabbages and Kings,* îi putea oferi perspective foarte interesante. Fusese stabilită o întâlnire cu tinerii proprietari a doua zi dimineaţă si Candice voia

să se ducă, luând cu ea câteva esantioane din produsele ei cele mai bune. Intâlnirea cu Sean si Di Carlo va fi oricum decisivă. Trebuia neapărat să pătrundă pe acea piaţă dificilă. Cu orice preţ.

Până acum, Candice se mulţumise într-adevăr să se adreseze câtorva proprietari de restaurante si restauratori din cartierul său. Dar, odată trecută euforia primelor contracte, fusese nevoită să constate că vânzările nu aduceau suficient profit. Era de-acum necesar să-şi extindă sectorul de distribuţie, să promoveze eticheta *Turtă Dulce* la scara întregului oraş. *Cabbages and Kings* putea constitui o trambulină pentru această întreprindere. Tot ce-i rămânea de făcut era să găsească un contract, dar în acest domeniu, din păcate, nimic nu era sigur.

Ce se va întâmpla dacă dădea greş? Va fi pur şi simplu vorba de fraudă! Nu-i rămânea altceva de făcut decât să urmeze sfaturile părinteşti, şi anume fie să accepte suportul lor financiar, fie un loc de muncă în societatea de expertiză bancară pe care o conducea tatăl ei. Fără a mai pune la socoteală că, oricare ar fi decizia ei, trebuia să fie, evident, însoţită de întoarcerea atât de sperată în casa părintească!

Acest gând o făcu să tresară. Nu! Niciodată! Fie că tatăl său admitea sau nu asta, la douăzeci şi şapte de ani nu mai era o copilă. Şi singurul mod de a dovedi asta era să reuşească fără ajutorul nimănui!

Simţindu-se puternică datorită hotărârii pe care o

luase, Candice se întoarse în bucătărie, păşind apăsat. După ce scoase din frigider două salatiere cu caise tăiate, le aşeză cu zgomot pe masă. Să vedem, ar trebui să ajungă pentru o duzină de porţii, calculă ea din ochi. Şi va petrece jumătate din noapte în picioare, făcând dulceaţă. Dar nu devenise asta norma ei zilnică?

O, Doamne! Uitase de Tyler! Pesemne că aştepta să urce să-i facă patul şi să-i citească o poveste. Privirea îi zbură de la salatiere la ceas. Sosise de mult vremea să se ducă şi să-i ureze noapte bună fiului ei, hotărî Candice înainte de a se repezi pe scări. Din păcate, încă o dată, povestea va rămâne pentru altă dată. Mâine, poate.

Razele soarelui o treziră a doua zi dimineaţă pe Candice. Intinzându-se cu voluptate în pat, se lăsă o clipă purtată de ciripitul păsărilor înainte de a se uita la ceas. Nouă si jumătate! citi ea uluită. O, Doamne! Uitase să pună ceasul să sune! Dintr-o săritură fu în picioare si îsi luă pieptenul în mână. Intâlnirea cu giranţii de la *Cabbages and Kings* urma să aibă loc la sfârsitul dimineţii. Avea tot interesul să se grăbească, altminteri va sosi cu întârziere si îsi va rata sansa!

In timp ce se îndrepta spre camera lui Tyler, fu ţinută locului de ceva si scoase un strigăt. Degetele de la picioare, care erau goale, tocmai intraseră în contact cu un lichid îngheţat. Uluită, se uită în jos. Şi atunci, realitatea îi apăru în toată oroarea ei. Sub imensul dom vitrat, mocheta se udase! Acel perete

din sticlă pe care îl iubea atât de mult nu era închis! O catastrofă, asta-i tot ce mai lipsea! Hotărât lucru, totul părea că-i e potrivnic în acel moment!

După ce puse furioasă câteva prosoape pe jos pentru a strânge apa, Candice se duse să-si facă dus. Acum, chiar că nu mai avea nici un minut de pierdut! Se săpuni din crestet până-n tălpi si constată că apa era mai caldă ca de obicei. In sfârsit, un lucru pozitiv! se bucură ea. Până la urmă, poate că instalaţia va ţine până la vară.

La subsol, Giaccomo Agostini se uita la încâlceala de ţevi cu un aer perplex.

- Incă o dată, Marco, esti sigur că e cea bună? In caz de greseală, stii la ce te expui.

- Da, da, nu-ţi face griji, răspunse Marc cu un aer absent.

Aplecat asupra unei schiţe sumare a canalizării, acesta din
urmă părea cu totul absorbit să examineze planul. Dar nici nu putea fi vorba de aşa ceva! In acest moment, toată atenţia îi era acaparată de Candice, şi i-ar fi fost greu să-l sfătuiască pe prietenul său.

- Bine, în cazul ăsta, să mergem! reluă acesta.

Impopoţonat cu masca de protecţie, Giaccomo vârî în priză
aparatul care începu să scoată o flacără albăstrie. După o ultimă reglare, începu să topească metalul. Dar nici nu apucă bine să se pună pe treabă că un puternic jet de apă îi izbucni în faţă.

Asta fu de-ajuns să-l scoată pe Marc din gândurile sale. Dându-şi seama imediat de amploarea dramei, sări pentru a închide valva.

- Nenorocire! Ce-ai făcut?

Ud până la piele, Giaccomo îşi aruncă masca, făcând un gest elocvent:

- Ce tupeu! Tu mi-ai dat undă verde, nu? M-ai asigurat că era ţeava corespunzătoare!

Inspăimântat, Marc îşi prinse capul în mâini.

- De data asta, socoteala mea e bună! E mai bine să reparăm ce am stricat, înainte ca vecina mea să-şi dea seama că i-am oprit apa!

Candice nu se putu abţine să nu tragă o înjurătură în clipa în care apa se opri brusc. Nu, nu era cu putinţă! Ce făcuse pentru a merita toate astea? In timp ce trăgea cu obstinaţie de robinet, spuma de la şampon începu să-i alunece insidios pe frunte, intrându-i în ochi. Dar după câteva încercări lipsite de succes, fu nevoită să accepte realitatea. La naiba cu această casă!

Furioasă, tânăra femeie ieşi repede din cadă. Dar în timp ce se înfăşura într-un prosop de baie, blestemând întreaga lume, fu cât pe ce să cadă pe spate! Un necunoscut tocmai intrase peste ea!

Fără a se preocupa peste măsură de prezenţa ei, puse jos cutia cu scule şi începu să deşurubeze panoul de acces la instalaţie.

- Gino Agostini, instalatorul, se prezentă el scurt.

Lucrez pentru Marc d’Angelo.

Evident! Cine altcineva în afară de el putea fi la originea acestei fapte sinistre?

Hotărâtă să se ducă imediat să-i spună adevărul verde-n faţă, se indreptă spre pivniţă, răspândind în urma ei o dâră de miros de şampon. In josul scărilor, ezită. Dacă stătea să se gândească puţin, era mai bine să se îmbrace. Aş. în punctul în care ajunsese.

Nesimţindu-se tocmai în largul ei, Candice se aventură curajos în subsol, în fundul căruia trei oameni se agitau, cu spatele întors. Dar de îndată ce privirea i se obişnui cu întunericul, văzu numai doi, însoţiţi de. fiul ei! Fericit ca un rege, băieţelul agita cu mândrie în aer o cheie englezească, probabil la fel de grea ca şi el!

- Tyler! ţipă Candice apropiindu-se. Ce faci aici?

Trei perechi de ochi buimăciţi se întoarseră în acelaşi timp spre această Venus pe jumătate goală care părea ieşită din spuma mării.

- Bună, mamă! Marc mi-a dat voie să-l ajut! Şi Giaccomo mi-a spus că sunt cel mai bun instalator din lume!

- De câte ori ţi-am spus că nu vreau să te apropii de acest cazan! E periculos si.

- Staţi linistită, avem noi grijă de el! interveni Marc. M-am gândit că atâta timp cât e cu noi, puteţi dormi linistită.

- Gata cu vorbele de prisos, domnule d’Angelo! Mulţumiţi-vă pentru moment să-mi reparaţi instalaţia!

- Tocmai asta si facem. Oh, apropo, iată-l pe Giaccomo Agostini. Fratele lui a urcat la dumneavoastră adineauri, ca să.

- Mulţumesc, ne-am întâlnit! i-o tăie ea brusc. După părerea mea, aţi face mai bine să angajaţi profesionisti, în loc să vă adresaţi prietenilor dumneavoastră!

La aceste cuvinte, Marc îsi duse mâna la tâmplă cu un aer încurcat.

- Trebuie să stiţi că întreprinderea Agostini este cea mai bună din oras. Problema este că instalaţia e foarte veche. Am avea nevoie de un arheolog, nu de un instalator!

In mod ciudat, această notă de umor o linisti puţin pe tânăra femeie, care nu-si putu reţine un zâmbet.

Doamne, ce frumoasă era, îmbrăcată ca o sirenă. se gândea Marc, privindu-i admirativ coapsele lungi, armonios conturate si decolteul în care sclipeau picături de apă. Păru-i umed lăsat pe umeri îi dădea un aer provocator si jucăus. Ar fi trebuit să fii de piatră pentru a rezista unui asemenea farmec! Ce frumos ar fi să o seducă . Dar trebuia să privească adevărul în faţă, îsi spuse el înciudat. Până acum, probabil că nu-l stima prea mult si. nu prea putea să o blameze pentru asta!

-Acestea fiind spuse, nu vă fie teamă, Candice, reluă el cu un gest al mâinii. Ne vom da silinţa să rezolvăm toate astea.

Departe de a se mulţumi cu această vagă

promisiune, tânăra femeie îndreptă ameninţător degetul arătător spre el.

- Vă dau un sfat: în locul dumneavoastră, m-aş pune imediat pe treabă! Şi dacă apa nu revine în cinci minute, o să.

- Vom avea nevoie de cel puţin o oră, o întrerupse Marc. Intre timp, puteţi să vă terminaţi duşul la mine? Vă sunt dator, nu-i aşa?

Cu toate că nu-i prea convenea, Candice nu putea totuşi să refuze invitaţia.

- De acord. Dar atenţie: nu vă dau mai mult de o oră! Haide, Tyler, vino!

Presimţind că nu era momentul să se revolte, băieţelul o urmă pe mama lui fără să protesteze. Dar în timp ce urca încet scările, rugându-se cerului ca trupul să nu i se dezvăluie prea mult, Marc o strigă din nou:

- De fapt, domnul Sean de la *Cabbages and Kings* a sunat azi-dimineaţă pentru a vă ruga să vă prezentaţi la întâlnire cu o oră mai devreme. Cred că am procedat bine amânând întâlnirea până la ora paisprezece. Vă convine?

Uluită, Candice îi aruncă o privire confuză în care se amestecau indignarea şi recunoştinţa.

- Dar cum aţi.?

- Oh, a fost o nimica toată! A fost de-ajuns să mă uit pe agenda dumneavoastră; aveaţi programare la coafor în primele ore ale după-amiezii, dar am

considerat că era mai important să vă duceţi la restaurant. De altfel, dacă stau bine să mă gândesc, am reprogramat vizita la *Chriss'Coiffure* marţi, dacă nu mă însală memoria. Să vă uitaţi pe agendă.

Din ce în ce mai uluită, tânăra femeie vru să vorbească, dar cuvintele se lăsau cu greu rostite.

- Sunteţi. sunteţi de-a dreptul imposibil, domnule d'Angelo! Viaţa personală a oamenilor chiar nu are nici o valoare pentru dumneavoastră?

- Nu fiţi supărată pe mine, am vrut numai să vă ajut. Mi s-a părut că sunteţi atât de abătută aseară, încât.

- După câte stiu, nu sunteţi străin de asta! Dar pentru că ţineţi atât de mult să mă ajutaţi, faceţi-mi plăcerea de a nu mă mai deranja o dată pentru totdeauna si de a nu vă mai ocupa de problemele mele!

După această replică usturătoare, întoarse maiestuos capul si îsi reluă mersul delicat.

Văzând că Marc nu reusea să-si desprindă privirea de pe coapsele frumos ondulate ale femeii, Giaccomo îi dădu un cot cu o privire complice.

- Haide, gata cu visarea! La lucru, Marco!

Usor de zis, greu de făcut. Pe măsură ce timpul trecea, Candice se transforma într-o obsesie pentru el. Nu trecuse decât o zi de când se cunoscuseră, iar el nu se gândea decât la ea. Ciudat, totusi. acest gen de slăbiciune nu prea îi intra în obiceiuri.

O jumătate de oră mai târziu, un zgomot asurzitor deasupra capului său îl făcu să tresară. Un strigăt de groază urmă unui zgomot infernal de vase care se ciocneau. Nu era nici o îndoială: se întâmpla ceva anormal la Candice! Iesind cu câteva zgârieturi de sub cazan, se îndreptă spre scară.

Intrarea în bucătăria vecinei lui fu salutată cu un zbor de farfurii si de-abia avu timp să se lase în jos pentru a se feri din calea lor înainte de a se face ţăndări pe pardoseala deja presărată cu cioburi. Dintr-un motiv necunoscut, dulapul din zid se desprinsese si biata Candice asista neputincioasă la cataclism în timp ce tacâmurile si salatierele se spărgeau sub ochii ei. Chircită datorită greutăţii dulapului, încerca de bine de rău să nu-l lase să se prăbusească peste ea.

- Ajutor! Ajutor! striga ea cu voce răgusită. Atenţie, Tyler! Dă-te înapoi!

Constient că băieţelul era speriat de moarte, prima grijă a lui Marc fu să-l ducă în salon. Apoi se grăbi să sară în ajutorul tinerei femei.

- Iesiţi de acolo, Candice! Grăbiţi-vă!

- Dar. vasele mele.

- Lăsaţi vasele! ţipă Marc înainte de a se strecura în locul ei. Iesiţi de acolo!

Neauzind parcă această poruncă, Candice încercă să prindă din zbor o untieră din porţelan. In zadar. Se sfărâmă pe lespezi în mii de bucăţele.

- Atenţie! Ceainicul! Il am de la bunica!

Luându-si o mână de pe dulap, Marc reusi să-l prindă la timp. Nespus de recunoscătoare, Candice aseză preţiosul obiect pe masa de lucru cu o nesfârsită delicateţe. Fără nici o îndoială, asa ar fi procedat numai dacă ar fi fost vorba de bijuteriile coroanei! se gândi Marc, foarte mirat. In aceeasi clipă, privirile li se întâlniră şi Marc simţi o bucurie de nedescris când zări cum pe chipul lui Candice se înfiripa un zâmbet. Un zâmbet care nu-i era destinat decât lui.

Durerea care îi secera umerii era de mult uitată! Pentru un asemenea cadou, era gata să facă pe Hercule toată viaţa!

- Marco? Unde eşti? se auzi dintr-o dată o voce de stentor.

Blestemând acest amestec, Marc de-abia se abţinu să nu
înjure de ciudă.

- Aici, în bucătărie! Veniţi să mă ajutaţi!

Aproape imediat, silueta masivă a unui sexagenar cu pielea ridată apăru în pragul uşii.

- Dar ce faci aici, fiule? întrebă el cu acea intonaţie ca un cântec, specifică italienilor.

- Pozez pentru o revistă de body-building, nu se vede?

- Constat mai ales că eşti pe punctul de a distruge interiorul casei acestei tinere doamne. Nu puteai să începi prin a lua vasele?

O grimasă contorsionă de durere chipul lui Marc, deja crispat de efort.

- Te rog, tată! Păstrează-ţi predicile pentru altă dată şi vino mai degrabă să mă ajuţi! Acest nenorocit de dulap e greu ca.

- Nu înjura în faţa doamnelor, ce naiba!

După ce-i aminti regulile bunei-cuviinţe, gest care nu admitea ripostă, tatăl lui Marc se întoarse spre coridor.

- Gregorio, vino să-l ajuţi pe fratele tău!

In clipa următoare, o copie exactă a lui Marc mai tânăr intră în bucătărie. Ca şi fratele lui mai mare, avea bustul gol şi purta o pereche de blugi prespălaţi care îi puneau de minune în valoare alura de atlet. Văzând-o pe Candice, un zâmbet cuceritor îi apăru pe faţă.

- Bună ziua! Eu sunt Greg d'Angelo.

Marc remarcă, nu fără iritare, că fratele lui mai mic făcea eforturi vizibile să-şi sugă burta şi să-şi pună în valoare conturul armonios al pectoralilor! De la înălţimea celor şaptesprezece ani de mult împliniţi, Greg era deja conştient de efectul pe care-l produceau asupra femeilor un munte de muşchi şi nişte ochi de culoarea oceanului!

- Dacă nu te deranjează prea mult, eşti atât de drăguţ să-mi dai o mână de ajutor, Greg?

O sclipire de ironie se putea citi în privirea lui.

- Evident, dar. dacă doreai să dai jos acest dulap, n-ar fi fost mai logic să începi prin a scoate vesela?

Din fericire, bătrânul interveni chiar în acea clipă, înainte ca Greg să dea o replică şi mai usturătoare!

- Nu mai vorbi atâta, fiule! Ajută-l.

De data asta, Greg se execută cu mult sârg şi ridică celălalt capăt al dulapului.

- Mătura! strigă deodată Candice.

Cei trei bărbaţi o priviră fără să înţeleagă.

- Păi da! Ne-am putea servi de ea pentru a propti dulapul!

- De ce nu? se gândi Marc. Oricum, nu ne costă nimic să încercăm. Spuneţi-mi unde.

Fără a-i lăsa măcar timp să-şi termine fraza, Candice strecură cu abilitate coada de lemn a măturii sub dulap.

- E bine, Greg, poţi să-i dai drumul, spuse Marc.

Apoi, dădu şi el drumul. Urmă un moment de suspans în care fiecare văzu cum coada se îndoaie, se clatină sub greutate înainte de a se stabiliza. Apoi, în timp ce Marc făcea câţiva paşi înapoi ca să aprecieze soliditatea edificiului, cioburi se sfărâmară sub cizmele lui de santier. Privirea i se îndreptă imediat spre picioarele goale ale lui Candice.

- Rămâneţi acolo unde sunteţi!

Pentru că tânăra femeie îl privea întrebător, îi arătă cu degetul de ce era nelinistit.

- Pardoseala dumneavoastră este plină cu cioburi.

Şi înainte de a putea schiţa vreun gest, Candice se simţi ridicată cu putere de niste braţe viguroase. Cămăsa ei era atât de fină încât Marc tremură simţind cum îi freamătă, sub stofă, pielea caldă si parfumată.

Doamne, ce usoară era. si ce efluvii îmbătătoare se desprindeau din podoaba ei capilară arămie. Ce bine ar fi să-si vâre nasul în părul ei.

Această atingere era atât de plăcută încât Marc, desi o asezase pe Candice pe covor, nu putu rezista tentaţiei de a o mai prelungi puţin. Cu o încetineală calculată, îsi desprinse mâinile din jurul taliei ei, atingându-i în treacăt soldurile.

- Pe viitor, fiţi prudentă. Şi nu vă mai aventuraţi acolo înainte de a pune ceva mai solid în locul măturii!

De-abia revenindu-si din emoţiile prin care trecuse, aprobă dând usor din cap. Era un gest de abandon, de predare aproape, la care Marc fu în mod special sensibil. Şi trebui să facă un real efort pentru a-si stăpâni dorinţa de a o lua din nou în braţe pe această femeie pe care faptul că era slabă o făcea în mod bizar vulnerabilă.

- Nu v-aţi rănit, sper? se mărgini el să spună.

- Nu, mi-a fost mai mult teamă decât rău! Vă. vă mulţumesc.

Şi din nou se ivi pe buzele lui Candice un zâmbet fermecător care-l tulbură pe Marc până în adâncul fiinţei sale. Auzi ca prin vis atunci când Greg îi propuse să-l ajute. Dar interveni la timp bătrânul lor tată care, desi avea un ton usor ironic, spuse:

- Vino mai degrabă să mă ajuţi pe mine, Greg. Marc se va descurca si singur, nu-i asa, fiule?

In faţa privirii sirete a tatălui său, Marc ridică ochii spre cer, oftând.

- Da, mulţumesc, tată, ar trebui să meargă!

- Dar, din câte-mi amintesc, nu m-am prezentat! spuse bătrânul, întinzându-i o mână lui Candice. Vincenzo d'Angelo. Vă rog să-l iertaţi pe fiul meu. A petrecut ultimii cincisprezece ani uitând tot ce l-am învăţat cu răbdare! Dar îndemânarea îi va reveni, sunt sigur de asta!

Umilit, Marc îi aruncă o privire ucigătoare.

- Bine. n-as vrea mai presus de toate să te mai reţin, tată. Pe mai târziu!

Râzând pe înfundate, Greg si tatăl lui plecară, clipind din ochi cu subînţeles. Stânjenit, Marc se întoarse agale spre Candice.

Asezată pe jos în faţa dulapului de la intrare, îsi încheia sireturile la tenisi cu un aer hotărât. Această expresie nu prevesteste nimic încurajator, se nelinisti Marc. Oare ce mai pune acum la cale?

Nu fu nevoit să astepte prea mult. Câteva secunde mai târziu, vederea femeii chircită sub dulapul instabil de la bucătărie îi cauză un soc! Oare Candice MacKenzie îsi pierduse minţile?

Capitolul 3

- Pentru numele lui Dumnezeu, Candice, ieşiţi de acolo! Dacă se rupe mătura, veţi fi turtită ca o cârpă!

Tânăra femeie nici măcar nu clipi.

- Pentru moment, cel mai important e să-mi pun dulceaţa la adăpost.

Ce puteai răspunde la aşa ceva? Inmărmurit, Marc o privi pe tânăra femeie cum aranjează cu grijă o serie de mici vase de gresie într-un cufăraş de răchită. Şi pe deasupra, nedând semne că s-ar grăbi! Pentru că era totuşi îngrijorat de siguranţa ei, se apropie şi susţinu dulapul cu o fermă presiune a mâinilor.

- Grăbiţi-vă, măcar!

- Mai am nevoie de un minut. Imperturbabilă, Candice îşi continuă liniştită lucrul, purtând recipientele acelea ca şi cum ar fi conţinut cine ştie ce marfă rară!

- Nu puteaţi să mai aşteptaţi puţin? Ce e înăuntru? mormăi Marc. Aur?

- Nu sunteţi departe de adevăr!

Era evident că îşi bătea joc de el! constată Marc, puţin iritat. Rareori îi fusese dat să cunoască pe cineva atât de încăpăţânat!

- La urma urmelor, e de-a dreptul ridicol, Candice. Dacă vă place atât de mult dulceaţa, sunt gata să mă duc să vă cumpăr de la băcănia din colţ!

Oftând plictisită, Candice îi aruncă o privire plină

de dispreţ.

-Adevărul e că nu e vorba de orice fel de dulceaţă. Este cea pe care o fabric eu însămi şi dacă vreţi să ştiţi, este cea care îmi permite să înapoiez împrumutul pe care l-am făcut să cumpăr această casă.

Indeplinindu-şi sarcina, tânăra femeie ridică valiza şi o aşează cu foarte mare grijă pe masa de lucru.

- Acestea fiind spuse, nu-mi amintesc să vă fi cerut să vegheaţi asupra persoanei mele, domnule d'Angelo. Inainte să vă faceţi apariţia ieri, reuşeam să mă descurc foarte bine.

Işi mai dă şi aere pe deasupra! Preţ de o secundă, Marc fu pe punctul de a da drumul la mobilă şi de a o lăsa pe Candice cu imprudenţele ei cu tot. Până la urmă, tot l-ar fi căutat! Dar în loc de asta, spuse pe un ton autoritar:

- Terminaţi acum cu toate aceste copilării! Luaţi-vă oalele şi plecaţi din această bucătărie! Şi nu care cumva să vă vină ideea să vă întoarceţi înainte de a consolida dulapul ăsta!

La aceste cuvinte, Candice îi aruncă o privire plină de furie şi replică la fel de dur:

- In cazul ăsta, puneţi-vă imediat pe treabă, domnule d'Angelo! Şi, dacă tot v-aţi apucat, profitaţi de asta şi reparaţi-mi şi instalaţia de apă caldă! Şi nu uitaţi de peretele despărţitor, rogu-vă!

Simţind cum mânia pune stăpânire pe el, Marc făcu eforturi supraomenesti să nu riposteze. De-abia

stăpânindu-se, făcu stânga-mprejur si traversă salonul înainte de a se strecura la el prin gaura din perete care nu fusese încă închisă. Ce putere misterioasă poseda oare această femeie ca să-l lase ameţit ca după o tură vijelioasă cu trenuleţul pe sine din parcul de distracţii?

Rămasă singură, Candice îsi reprosă imediat replica promptă prin care voise să se răzbune. Nu se comportase oare ca o adolescentă prinsă pe picior gresit? De ce trebuia ca în faţa lui Marc d'Angelo să-si piardă tot sângele rece? Desigur, fizicul seducător al vecinului ei nu era străin de tulburarea, de deznădejdea care o cuprindeau în prezenţa lui. Dar nu era acesta singurul motiv. Nu era oare impresionată de încrederea, de siguranţa înnăscută pe care personajul le degaja? Care, dacă stătea bine să se gândească, îi aminteau de tatăl ei! îsi spuse dintr-o dată. Or, numai de un al doilea Harry J. Pricefield nu avea nevoie în viaţa ei în acel moment!

La toate astea se gândea tânăra femeie când îl zări pe Tyler. Revenindu-si cel puţin aparent din frica prin care trecuse mai devreme, stătea în faţa zidului salonului si părea că pândeste cu nerăbdare întoarcerea coproprietarului.

- Ti-e foame, dragul meu?

Nedorind să-si piardă locul, băieţelul dădu din cap în semn de negare. Ca de obicei, ţinea în mână eterna pătură galbenă de care nu accepta niciodată să se

despartă. Candice trebuia să ducă muncă de convingere ca s-o poată spăla din când în când!

Un zâmbet tandru i se ivi în colţul gurii. In fond, ataşamentul fiului ei pentru această bucată de material era de înţeles. N-avea oare nevoie de puncte de reper sigure, în această lume în care taţii dispar pentru totdeauna şi în care mamele nu găsesc un minut liber şi pentru tine?

- Vino, Tyler. E târziu şi bunica ne aşteaptă peste o oră. Du-te repede să te îmbraci în timp ce eu am să pregătesc micul dejun.

Băieţelului nu-i fu greu să-şi dea seama care era semnificaţia acestor cuvinte. Cu ochii plini de tristeţe, întrebă:

- Trebuie să ieşi şi astăzi, nu-i aşa?

Candice se simţi vinovată şi, pentru a se scuza, îl luă în braţe.

-Trebuie, comoara mea. Am multe cumpărături de făcut şi o întâlnire importantă cu patronii unui mare restaurant.

- N-ar putea să vină ei aici?

- Nu, e imposibil, declară ea sărutându-l tandru pe frunte. Dar linişteşte-te, nu mă voi întoarce târziu ; şi apoi, bunica a plănuit să te ducă la grădina zoologică în această după-amiază. Te bucuri, nu-i aşa?

- Da, dar. mi-ar plăcea mai mult să merg cu tine.

- Ştiu, crede-mă că şi mie mi-ar plăcea să merg cu tine. Dar încearcă să înţelegi că lucrez pentru

amândoi.

- Da, dar nu eşti niciodată aici, mamă.

Spre marea disperare a lui Candice, buzele fiului ei începură să tremure, iar ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

- De când ne-am mutat aici, nu te mai văd.aş vrea să ne întoarcem în cealaltă casă, mamă.

Candice era cât pe ce să-i răspundă, dar se opri la timp. La urma urmei, fiul ei era prea mic pentru a înţelege ce amintiri dureroase îi trezeau vechea lor locuinţă. Şi totusi, exprimându-si această dorinţă, nu-i reprosa oare că nu mai este cea de altădată?

- Ascultă, reluă ea cu blândeţe. Imi dau foarte bine seama că nu petrec suficient de mult timp cu tine, asa cum ne-am dori amândoi. Ştiu că nu-ţi plac prea mult drumurile astea nesfârsite între casa de aici si casa bunicilor. Numai că, vezi tu, în viaţă nu faci întotdeauna ce vrei si.

Candice se opri brusc. In ce explicaţii se lansase? Să te exprimi astfel în faţa unui copil de patru ani era nici mai mult, nici mai puţin decât ridicol! Dar cum să facă să găsească niste cuvinte mai potrivite? Prea târziu. Descumpănită, Candice zări o lacrimă pe obrazul fiului ei.

- Haide, fii rezonabil, Tyler. Am mai vorbit de nu stiu câte ori despre asta. Până când voi lansa *Turtă Dulce,voi* fi foarte ocupată. Incearcă să înţelegi, asta nu înseamnă că te iubesc mai puţin. Pur si simplu, as

dori să ai răbdare să mai astepţi puţin până se îndreaptă situaţia. Esti băiat mare acum, stii!

- Nu, nu sunt deloc băiat mare! protestă Tyler bătând furios cu piciorul în pământ. Nu vreau.

Restul propoziţiei fu înecat într-un suvoi de lacrimi.

- Nu, Tyler, nu plânge, te rog. murmură Candice, pe punctul de a izbucni si ea în lacrimi.

- Spune-mi, sufleţel, ţi-ar plăcea să-mi dai o mână de ajutor?

Apariţia bruscă a lui Marc îi făcu pe amândoi să tresară. In orice caz, rezultatul fu imediat, putu să constate Candice văzând cum chipul fiului ei se transformă.

- Ai putea să ţii polobocul ăsta o clipă?

- Eu?

Băieţelul încetă imediat să mai plângă. Ba mai mult, începu să chicotească de bucurie la vederea bulei care se deplasa în micul tub de sticlă şi luă în mână cu respect acest ciudat obiect.

- E foarte simplu. Trebuie să ai grijă ca bula de aer să fie mereu între cele două linii. Crezi că vei reuşi?

Mândru nevoie mare că i se încredinţase o asemenea sarcină, Tyler dădu din cap cu toată convingerea. Apoi se concentră cu toată atenţia asupra misiunii ce i se încredinţase.

- Mulţumesc, îngăimă mama lui zâmbind.

- La dispoziţia dumneavoastră, doamnă!

Privirea lui Marc zăbovi asupra lui Candice, în timp ce adăuga cu vocea lui caldă şi gravă:

- Vi s-a spus vreodată ce efect produce zâmbetul dumneavoastră asupra unui bărbat?

După aceea, dispăru la fel de repede precum venise, lăsând-o uimită. Totuşi, pe Candice o mai aşteptau şi alte surprize.

Puţin după aceea, pregătirea lui Tyler se dovedi foarte laborioasă. Mai întâi, îi fu foarte greu să-şi convingă fiul să nu mai exagereze atâta cu spălatul pe dinţi! Şi nu hotărî mai apoi că e perfect capabil să-şi alege el însuşi hainele şi să se îmbrace singur? Ca de obicei, capriciile lui se terminară cu câteva palme la fund!

Urlete sfâsietoare o însoţiră pe Candice când, la capătul răbdării, trânti usa camerei după ea. Chiar în acea clipă, loviturile de ciocan care veneau dinspre bucătărie încetară. La pândă, rămase pironită locului. Atât i-ar trebui lui Marc d'Angelo să încerce să intervină, si o să vadă de ce e în stare! In fond, nu era singurul responsabil de rebeliunea fiului ei?

Totusi, mânia i se potoli foarte repede. Cât despre ţipetele lui Tyler, erau acum înlocuite de lacrimi prea puţin convingătoare. Inseninată din nou, tânăra femeie nu se putu împiedica să zâmbească. In câteva minute, alerga cu braţele deschise în căutarea unui sărut de împăcare. Şi nu vor mai avea decât timpul să servească micul dejun înainte de a pleca la drum. Asta numai dacă mai ţinea bucătăria! Căci, judecând după zgomotoasa activitate care se desfăsura acolo, orice era posibil!

Tânăra femeie suspină. Nu că n-ar fi fost prevenită în privinţa asta! Agentul imobiliar îsi dăduse osteneala s-o avertizeze cu privire la numeroasele probleme care nu vor întârzia să apară în această casă veche de un secol. Dar cum să-si facă griji, de vreme ce fusese subjugată de farmecul splendidei locuinţe!

Desigur, splendoarea ei se oprea mai ales la faţadă, remarcase ea pătrunzând pentru prima dată în *Chestnut Manor.* Munca de restaurare n-avea alt scop decât să facă interiorul locuibil. Totusi, asta nu-i micsorase cu nimic entuziasmul. Dimpotrivă! De atunci, se bătuse ca o tigresă pentru a fi selecţionată pe lista cumpărătorilor potenţiali. Şi până la urmă, după interminabile si costisitoare demersuri, devenise proprietară.

Dar realitatea şi-a spus foarte repede cuvântul. Ar fi trebuit să facă cheltuieli foarte mari pentru a repara numeroasele imperfecţiuni care se iveau de la o zi la la alta. Această brutală conştientizare îi provocase un moment de panică! Căci, la urma urmei, avea custodia fiului ei, n-avea nici bani, nici un loc de muncă stabil şi nici o experienţă profesională! Viitorul ei şi cel al lui Tyler depindeau în totalitate de ipoteticul succes al *Turtei Dulci.* Cum să-ţi păstrezi sângele-rece în asemenea condiţii?

Haide! La urma urmelor, nu se descurcase chiar atât de prost, se gândi ea. Până acum, se gândi ea, ştiuse să depăşească unul câte unul obstacolele care-i

apăreau în cale. Dar oare cât va mai ţine asta? Aceasta era întrebarea.

Haide, nu e momentul să-ţi plângi de milă! se mustră Candice. In curând, se va duce la întâlnirea cu patronii de la *Cabbages and Kings*; trebuia să le lase o impresie bună!

Cu hotărâre, se întoarse în camera ei şi se îndreptă spre garderob. Dar din păcate, nici un miracol nu se produsese peste noapte: garderoba ei era la fel de modestă ca în ajun!

Lăsă să-i scape un oftat. Este adevărat că, în ultimul timp să investească în noi toalete era ultima ei grijă! Intre cumpărarea ingredientelor, a recipientelor, a etichetelor şi a altor lucruri de acest gen, fusese nevoită să facă faţă unor cheltuieli şi mai urgente. Fără a mai pune la socoteală numeroasele datorii pe care le acumulase Peter înainte de a muri şi pe care trebuise să le achite ea. După o uşoară ezitare, Candice optă pentru o rochie-furou din lână cărămizie, care-i punea în evidenţă părul blonb şi pentru o pereche de sandale asortate.

După ce se îmbrăcă repede, Candice era pe punctul de a-si termina machiajul când auzi deschizându-se usa de la camera fiului ei.

- Tyler, sunt aici, dragule!

Nici un răspuns. Nelinistită, iesi pe hol si imediat un zâmbet i se ivi pe buze. Cum să reziste la o asemenea imagine? Stând în picioare în susul scărilor, cu vechea lui pătură într-o mână si cu nivela în

cealaltă, fiul ei o privea cu faţa scăldată în continuare de lacrimi.

- Eu. cobor în bucătărie, sughiţă el privind-o drept în ochi cu îndrăzneală.

Ce rău îi stătea când era supărat! Candice trebui să facă eforturi pentru a nu pufni în râs.

- De acord, dragul meu. Dar fii foarte atent la cioburi si încearcă să nu-l deranjezi pe domnul d'Angelo la lucru. Vin imediat si eu pentru a-ţi pregăti cerealele si cacaua cu lapte.

- . nu-i nevoie. pot să le fac si singur, declară băieţelul înainte de a porni mândru pe trepte.

Intr-adevăr, fiul ei era irezistibil în acea dimineaţă! Mulţumesc, Tyler James MacKenzie, îsi spuse în sinea ei femeia, năpădită brusc de emoţie. Mulţumesc pentru faptul că îmi aduci atâta blândeţe si fericire! Ce m-as face fără tine?

De-abia stăpânindu-si emoţia, tânăra femeie se aseză în faţa oglinzii si începu să-si piptene coama de aurie. Apoi, visătoare, se sprijini de etajeră si îsi contemplă o clipă chipul. Nu era rău deloc. Proprietarii lui *Cabbages and Kings* trebuia să se ţină bine! Nici nu apucă bine să se gândească la asta si un zâmbet de deriziune îi scăldă faţa. Ce n-ar fi dat să fie puţin mai sigură pe ea.

In vremea asta, puţin ruşinat de el însuşi, Marc îl urma îndeaproape pe Tyler pe scara interioară. In zadar incercase să se comporte cu discernământ, curiozitatea îi învinsese scrupulele. Convins că nu-i va

fi acordată onoarea de a vedea cealaltă parte a casei, Marc nu putu rezista dorinţei de a o vizita. Hotărât lucru, bilanţul nu-i era favorabil! Nemulţumit că a distrus salonul tinerei sale vecine, iată că ajunsese acum în situaţia de a-l minţi pe fiul ei pentru a-şi justifica intruziunea!

Etajul îi lăsă mai degrabă o bună impresie, chiar dacă, aşa cum se întâmplase şi cu parterul, dimensiunile vastelor camere originare fuseseră reduse datorită pereţilor ridicaţi după aceea. Astfel, două uşi se deschideau de o parte şi de alta a mezaninului, iar în mijlocul lui fusese amenajată o nişă lambrisată care să fie ca un mic salon prelungit. O mulţime de plante verzi agrementau locul care se scălda în lumina blândă ce intra prin fereastră. Perne multicolore, bibelouri şi jardiniere din cupru convieţuiau în armonie, creând o atmosferă călduroasă şi primitoare în acelaşi timp, cu un nu-ştiu-ce feminin care-i plăcu de la bun început.

Proaspătul lui ghid se opri brusc în faţa prosoapelor aşezate într-un colţ, sub somptuosul dom din sticlă.

- La naiba! Plafonul de sticlă tot se mai clatină!

Amuzat, Marc se pregătea să-l corecteze pe Tyler când,
dintr-o dată, o uşă se deschise ca brusc.

- Tyler, eşti.

Lui Marc îi stătu inima în loc la vederea splendidei

creaturi care rostise aceste cuvinte. Imbrăcată astfel, cu o rochie a cărei croială îi scotea de minune în evidenţă zvelteţea trupului, machiată discret în nuanţele părului ei desfăcut, Candice era pur si simplu încântătoare!

Judecând după usoara roseaţă care cuprinse obrajii tinerei femei, Marc înţelese puţin cam târziu că admiraţia lui se manifesta prea vizibil! Cât de stângaci se comporta! Hotărât lucru, în prezenţa ei se compota mai rău ca un ţăran! Dar nu era oare îndreptăţit să reacţioneze asa? Când se mai întâmplase să fie într-o asemenea măsură subjugat de frumuseţea unei femei?

- Imi pare rău că vă deranjez, Candice. Eu.

- Marc voia să arunce o privire la robinetele din baie, i-o tăie Tyler.

Nelăsându-se păcălită, tânăra femeie schiţă un zâmbet, ceea ce făcu să destindă atmosfera. Atâta îi trebui lui Marc pentru a nu mai dori să persiste în minciună!

- De fapt, nu era decât o scuză ca să intru în apartamentul dumneavoastră. Ardeam de nerăbdare să descopăr restul casei.

Marc îsi dădu seama că tăcerea care urmă mărturisirii sale nu prevestea nimic bun! După toate aparenţele, Candice îi va reprosa lipsa regulilor elementare ale bunei-cuviinţe!

In pofida tuturor aparenţelor, Candice ridică din

umeri si declară:

- Dacă vă face plăcere, de ce nu?

- Iertată fie-mi indiscreţia, dar n-am putut să mă comport raţional într-o astfel de situaţie. Ce putea fi mai normal, de altfel: m-am făcut luntre si punte să fiu singurul proprietar peste *Chestnut Manof.* Desigur, dumneavoastră aţi fost cea mai puternică, dar am considerat că în compensaţie meritam cel puţin o vizită ghidată! Dar. sunteţi singură că nu vă deranjează?

Trebuia să fii un prost ca să pui o asemenea întrebare lui Candice! Oare răspunsul nu se afla în adâncul imenşilor ei ochi acuzatori?

In clipa următoare, totuşi, un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

- Nu, deloc. Şi mărturisesc, şi eu sunt curioasă să văd cum v-aţi instalat.

- Când doriţi! exclamă Marc râzând. Vă stau la dispoziţie să vă arăt camerele mele.

Pentru că dispăruse orice urmă de stânjeneală între ei, îi arătă cu degetul cele două uşi care se deschideau într-o parte a nişei.

- Camerele dumneavoastră?

- Da, intraţi, dacă doriţi.

Marc nu aşteptă a doua invitaţie.

- Cândva, nu era decât o singură încăpere, spuse Candice care-l urma. După cum vedeţi, am amenajat-o pe aceasta drept birou. Pesemne că fereastra a fost

străpunsă mult după construcţie.

Il conduse apoi la baie.

- Slavă Domnului, a fost mărită şi modernizată. După părerea mea, probabil că a fost redusă camera vecină şi a fost deplasat acest zid despărţitor pentru a instala cada.

Şi aici, în afară de podea si de fereastră, totul era plin de flori. Ferigi, ficus, papirus si alte specii al căror nume nu-l cunostea erau îngrămădite acolo si aminteau de un peisaj de junglă.

- Nu sunt tigri, nu-i asa? o tachină Marc.

Candice izbucni în râs.

- După câte stiu, nu! Dar întrebarea dumneavoastră nu e atât de deplasată. Tyler numeste această cameră « casa lui Tarzan ». Un adevărat program, nu-i asa? Presupun că m-am lăsat puţin dusă de dragostea mea pentru plante!

- N-are de ce să vă pară rău, este magnific!

După ce aruncă o scurtă privire spaţiului consacrat lui Tyler, Marc o lăsă pe Candice să treacă în faţă si o urmă până în celălalt capăt al holului, unde era camera ei. Iar acolo, pentru prima dată în viaţa lui, avu neplăcuta impresie că impietează un teritoriu strict privat.

Fie că era vorba de patul acoperit cu bumbac alb, de toaleta cu ţesătură liberty sau de flacoanele din sticlă fin cizelate, totul respira eternul feminin. Un parfum cu aromă de flori, usor, aproape insesizabil

plutea prin cameră, amestecându-se cu mirosul călduţ al cearsafurilor imaculate. Marc fu în mod ciudat tulburat. Ca si cum ar fi pătruns într-o lume în care totul nu era decât intimitate, blândeţe, graţie, o lume în care îi era interzis accesul.

Fascinat, făcu câţiva pasi prin încăpere si se opri să-si tragă sufletul. In oglinda ovală, privirile li se încrucisară, apoi li se contopiră pentru o clipă pe care Marc ar fi dorit-o nesfârsită. *De data asta, sie*... se gândi Marc. Cum ar fi fost oare cu putinţă ca dorinţa lui din ce în ce mai arzătoare să nu-i fie trădată de privire? In pofida oricărei logici şi a oricărui bun- simţ. Căci la urma urmelor, nu o cunoştea pe Candice decât de douăzeci şi patru de ore şi nu schimbase cu ea decât câteva cuvinte şi nici acestea nu fuseseră foarte amabile! Şi totuşi, consecinţele nu erau mai puţin palpabile. Din clipa în care a zărit-o pentru prima dată, fusese vrăjit de farmecul ei. Motivele care îl făcuseră să pretexteze curiozitatea erau acum mai mult decât străvezii. Işi dorise oare altceva cu mai multă ardoare decât să exploreze acest loc unic, această cameră în care se simţea peste tot prezenţa tinerei femei?

Lui Marc îi fu foarte greu să se desprindă din reverie. Inaintând cu nonşalanţă spre fereastră, privi cu un interes prefăcut încadratura:

-Au făcut treabă bună aici.

Intr-adevăr, dacă imposta şi punctul de bifurcaţie

fuseseră păstrate intacte, era pentru că fusese instalat un dublu grilaj izolant. Precauţie aproape indispensabilă în această regiune friguroasă din Canada.

- Păi. cam aşa e.

Considerând că e mai bine să nu-şi prelungească şi mai mult vizita, Marc se îndreptă spre uşă.

- Felicitări, Candice. Arată foarte frumos camerele pe dinăuntru.

- Mulţumesc.

In timp ce gazda îl conducea spre scară, un obstacol le apăru în cale în persoana lui Tyler. Aşezat pe podea, băieţelul pipăia mocheta foarte concentrat.

- Cred că s-a uscat, mamă.

- Perfect. Vrei să te duci să pui aceste servete în cos?

- Imediat! spuse el înainte de a sări ca un arc.

Eterna lui pătură galbenă zăcea abandonată în locul pe care tocmai îl părăsise. Marc ridică o sprânceană în semn de întrebare.

- Nu e puţin cam mare pentru acest gen de fetis?

Candice dădu din umeri zâmbind.

-Ce pot face? Oricum, va veni s-o ia. Cinci minute fără ea e limita maximă! Imi e foarte greu să i-o iau! Şi dacă nu profit de timpul în care doarme ca s-o spăl, vai mie!

Amuzat, Marc se aplecă s-o ridice, punând-o pe balustradă. Dar pentru că nu prea avea chef să plece, îsi îndreptă atenţia spre plafonul de sticlă.

- Aveţi cumva probleme cu etanseitatea?

- E foarte simplu: ajunge ca prezentatorul buletinului de stiri să anunţe ploaie ca s-o ia la goană!

O, Doamne! Atunci când se înfuria, era si mai irezistibilă! Două adorabile gropiţe îi adânceau obrajii de piersică si Marc trebui să-si stăpânească dorinţa de a o lua în braţe. La naiba cu regulile bunei- cuviinţe! Ce n-ar fi dat să-i fure un sărut care să-i lase pe amândoi tremurând si arzând de dorinţă.

Numai cu preţul unui adevărat efort de voinţă reusi să se concentreze din nou asupra plafonului de sticlă.

- Dacă vreţi să stiţi ce cred, vă spun că sunt surprins că a rezistat atât. Nu era din fabricaţie de foarte bună calitate si în plus a fost montat fără precauţii.

- Ce vreţi să spuneţi? întrebă cu gravitate Candice, apropiindu-se.

Forţându-se din toate puterile să ignore efluviile rafinate de parfum care-i înţepau nările, Marc se lansă într-un comentariu detaliat al neajunsurilor instalaţiei. Fără a-şi da totuşi seama că tânăra femeie era din ce în ce mai descumpănită pe măsură ce el vorbea!

- Dacă aş fi în locul dumneavoastră, concluzionă el, l-aş înlocui fără întârziere.

- Cu. cum? Dar e. e imposibil! bâigui ea, stupefiată. N-ar fi de ajuns să schimb numai rosturile?

- N-ar servi la nimic: toată structura metalică are fisuri şi de fiecare dată când.

Candice părea atât de marcată de informaţie încât lui Marc îi fu foarte greu să continue. Dar la ce bun să mintă? Era mai bine să ştie la ce să se aştepte.

- De fiecare dată când va ploua, va mai rugini câte puţin, până când se va găuri. In plus, apa va continua să cadă peste căpriorii de lemn şi va sfârşi prin a face să putrezească toată construcţia de schele. Ar fi mai bine să nu aşteptaţi momentul când veţi fi nevoită să refaceţi tot acoperişul!

- Dar.

Năucită din cauza acestor revelaţii, tânăra femeie îşi trecu mâna tremurând' prin păr.

- Da, presupun că aveţi dreptate. bâigui ea cu o voce stinsă.

- Haideţi, nu reacţionaţi aşa! Incercaţi mai degrabă să vedeţi avantajele pe care le veţi trage din amânarea reparaţiilor: umiditatea îi va ţine pe lilieci la distanţă!

Gluma nu reusi decât să-i smulgă un zâmbet trecător lui Candice. Apoi, fără un cuvânt, se îndreptă spre scară. Marc făcu la fel. După câte se părea, îi provocase un soc, se gândi el cu o umbră de regret.

Dar regretele nu ţinură mult. La ce bun să-si bată capul cu o problemă care nu-l privea? Să cumperi o casă care avea peste o sută de ani era nici mai mult nici mai puţin decât un pariu, iar Candice ar fi trebuit să-si dea seama de asta înainte de a-i călca pragul! Dar desigur, ar fi fost prea simplu. In loc de asta, ea

investise în *Chestnut Manor*, ceea ce însemna că practic îsi pusese toate resursele acolo. Ce nebunie! Oare el nu prevăzuse si chiar planificase viitoarele îmbunătăţiri pe care trebuia să le facă înainte de a se lansa în aventură? Atunci, dacă vecina lui nu era în măsură să cheltuiască bani pentru renovare, de ce se mai încăpăţânase să se mute aici? De ce nu-si retrăsese candidatura? Dacă ar fi dat dovadă de puţin bun simţ, *Chestnut Manor* ar fi fost astăzi tot al lui.

Dar pe cât de neasteptată, pe atât de scurtă îi fu mânia. Iată că începea să gândească asemenea unui copil răsfăţat! Ba si mai rău, se minţea pe el însusi! De ce ar încerca să tăgăduiască? Oare nu acest joc al întâmplării îi permisese să întâlnească femeia care-i era prezentă în visele cele mai nebunesti?

Capitolul 4

Intrând în bucătărie, Candice făcu ochii mari de uimire.

- O, Doamne! Nu mă aşteptam la ceva atât de sofisticat!

E adevărat că Marc consolidase elementul mural într-un mod foarte ingenios. Două scânduri groase de stejar luaseră locul măturii, în timp ce o savantă structură din acelaşi lemn fixa dulapul de grinzile tavanului. Astfel fixat, putea să reziste celui mai violent cutremur!

Şi asta nu era tot! Cioburile de sticlă de pe jos fuseseră măturate, iar vasele care scăpaseră din catastrofă frumos aranjate.

- Chiar nu ştiu cum să vă mulţumesc! exclamă Candice privind cu atenţie şi cu vie admiraţie reparaţia.

Totuşi, nu avu nevoie de prea mult timp să-şi dea seama că vecinul ei n-avea ochi decât pentru ea! Iar sub influenţa acestei priviri de un albastru intens, simţea cum focul îi cuprinde obrajii. Ce se întâmpla cu ea? In aceste douăzeci şi patru de ore, roşise mai mult decât în douăzeci şi şapte de ani de existenţă!

Fără să vrea, tânăra femeie îsi aminti clipa când privirile li se întâlniseră, adineauri, la ea în cameră. In pofida oricărei logici, tot corpul îi fu traversat de un dulce frison, aprinzând din nou o flacără pe care o crezuse stinsă pentru totdeauna. Emoţia care o

cuprinse fu atât de puternică, încât o sperie de-a binelea. De când nu mai simţise oare nevoia de a fi sărutată, mângâiată, de a se abandona în braţe atât de puternice, atât de reconfortante.

Situaţia paradoxală în care se găsea o făcu să zâmbească. Cu un ceas mai devreme, vrusese să-l strângă de gât pe acest om, iar acum. Ce să mai înţelegi din asta?

Preferând să nu zăbovească prea mult asupra întrebării, Candice îi aruncă lui Marc o privire cât se poate de neutră. Atunci zări o dâră de praf pe bărbia lui. Fără să se gândească, i-o sterse cu mâna. La atingerea ei, el tresări.

- V-aţi murdărit. Să nu vă fie teamă, domnule d’Angelo. Nu musc! Nu vă miscaţi. E loc si pentru a doua!

Luând un prosop curat de pe masa de lucru, Candice înmuie un colţ si începu să frece pata. Gura bărbatului care, preţ de o secundă i se păru periculos de apropiată, se transformă într-un zâmbet ironic.

- De vreme ce tot faceţi asta, nu uitaţi si de mâinile mele!

Candice pufni în râs.

- Iertaţi-mă, dar n-am putut să mă abţin! Să trăiesti cu un copil de patru ani, îţi dă în mod obligatoriu niste reflexe cam ciudate!

- In acest caz, să petreceţi una sau două seri în compania exclusivă a unui adult v-ar face cel mai

mare bine! Şi. de ce n-aţi începe din seara asta cu o cină?

- O cină? repetă Candice, făcând ochii mari.

In privirea lui Marc se putea citi o sclipire ironică.

- Da. amintiţi-vă. de acea masă pe care o luăm seara într-un restaurant bun, cu lumânări, vin franţuzesc şi viori. Ştiţi. este o distracţie foarte obişnuită. Majoritatea oamenilor ies în oraş cu regularitate.

- Nu.. n-am pe nimeni cu care să-l las pe Tyler şi.

- Cunosc o excelentă baby-sitter!

- Nu, repetă Candice, de data asta mai ferm. Nu pot. Pentru că-i întorcea spatele ca să se ocupe de treburile ei,

Marc o luă de mână şi o obligă să-l privească în ochi.

- Sau mai degrabă nu *vreţi?*

- In cazul de faţă e acelaşi lucru, nu-i aşa?

Eschivându-se astfel de la un răspuns, Candice se desprinse de el şi păru că îşi caută de lucru la chiuvetă.

- Lăsând gluma la o parte, e de-a dreptul imposibil. In seara asta, trebuie să pregătesc vreo treizeci de borcane de sos pentru carnea făcută la grătar şi să le pun etichete. Fără a mai pune la socoteală cele peste o sută de prospecte pe care le am de împăturit, de pus în plic şi de trimis. In plus.

Era gata să adauge: « N-am timp pentru o relaţie

în acest moment», dar se răzgândi şi spuse repede în loc de concluzie:

- După cum puteţi să vă daţi seama şi singur, nu prea sunt disponibilă, domnule d'Angelo. Imi pare rău!

- Şi mie. spuse el, apropiindu-se. Dar sunt încăpăţânat, Candice: să nu vă închipuiţi că mă descurajaţi atât de uşor!

Sigur pe ceea ce spusese, Marc veni atât de aproape încât ea înţelese că o va săruta. Ba mai mult, că n-avea nici o intenţie să-l împiedice.

- Mamă! N-o să mai cadă tavanul acum?

Incremenită, Candice deveni rigidă în timp ce chipul foarte
viril care se aplecase asupra ei se retrăgea la o distanţă respectabilă.

- Fii linistit, Tyler, n-are de ce să-ţi mai fie teamă, exclamă cu aplomb Marc. Dar trebuie să-mi promiţi că nu te vei mai atinge de suporturile de lemn. Sunt solid fixate, dar dacă te lovesti de unul din neatenţie ai putea să te rănesti. Pot să mă bazez pe tine?

- Bineînţeles!

- Perfect. O să fii foarte atent când vei lua ceva de acolo de sus, nu-i asa?

După ce băieţelul promise în mod solemn că asa va face, Marc se întoarse spre Candice.

- Nu-mi mai rămâne decât să-i cer si mamei tale

acelasi lucru.

De teamă că vocea ar putea să o trădeze, Candice se
mulţumi să aprobe din cap. Apoi, spre imensa ei usurare, Marc îsi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor si se îndreptă spre peretele opus, ca si cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

- După câte se pare, problema e serioasă.

- Ştiu. In una din zilele astea, va trebui să chem un instalator să schimbe piesele; acestea sunt vechi si prea grele.

Şi va fi încă o gaură în bugetul meu deja foarte mic! adăugă în gând Candice.

- Hm. nu va fi de-ajuns. Tencuiala de pe perete e putrezită.

Strângând pumnul, Marc bătu în perete şi privi în sus.

- In mod evident, ţevile de la baie nu mai rezistă de mult timp şi au îmbibat cu apă zidul. De aceea v-a căzut tavanul: nu mai există nimic solid de care să-l agăţaţi!

O, nu. o altă ţeavă, acum! Asta-i tot ce mai lipsea! se gândea cu disperare tânăra femeie.

- Vreţi să spuneţi că trebuie refăcut?

Marc îşi mângâia bărbia cu un aer meditativ.

- E o posibilitate, dar dacă aş fi în locul dumneavoastră m-aş mulţumi să-l distrug. Această

bucătărie minusculă între camera de zi şi sufragerie e foarte prost concepută. Se pierde toată lumina şi sunteţi condamnată să mâncaţi pe întuneric!

Din întâmplare, Candice privi atunci spre ceea ce mai rămăsese din pâinea, cerealele şi sucul de portocale care tronau pe masa din camera alăturată.

- Tyler! Ti-ai pregătit micul dejun singur?

- Nu, Marc a făcut-o!

- Era cel mai bun mijloc de a-l ţine departe în timp ce eu mai dregeam câte ceva, explică acesta din urmă zâmbind. Sper că nu vă deranjează.

Dimpotrivă, femeia simţi cum o trec fiorii! Judecând logic, ar fi trebuit totuşi să se bucure de ajutorul preţios pe care i-l acorda vecinul ei şi de interesul pe care i-l purta fiului ei.

Or, numai gândul că un perfect necunoscut participase fără stiinţa ei la ritul sacru si atât de intim al micului dejun, o făcea furioasă, geloasă, maladiv de posesivă! Dar, oare, n-avea motive să se simtă trădată? Nu încerca de luni bune să-l facă pe Tyler să înghită măcar o picătură de suc, dar în zadar?

Totusi, nedându-si seama de mânia care clocotea în ea, Marc nu mai pridideа să-i dea sfaturi si gesticula într-una.

- Renunţaţi la această dispunere a spaţiului care face ca totul să pară mult mai mic. Instalaţi o bucătărioară acolo, faceţi zidul mai în spate cu câţiva

metri si amenajaţi o verandă cu un colţ special pentru masă, care să dea spre grădină. Asta vă va permite să transformaţi bucătăria în cameră de zi si veţi mări cu usurinţă suprafaţa deplasând scara cu douăzeci si patru de grade. Dintr-o lovitură, veţi câstiga în limpezime si.

Bombardată cu atâtea informaţii, Candice se simţea sufocată.

- Şi cu ce anume se presupune că voi finanţa toate aceste fantezii, spuneţi-mi ,vă rog? Eu, care nu sunt nici măcar în măsură să investesc în elemente noi pentru bucătărie?

- Fie, suspină Marc, cu mâinile în solduri. In cazul ăsta, s-o luăm metodic. Tatăl meu este unul dintre cei mai buni antreprenori din Toronto si se întâmplă să fie specialist în renovarea caselor vechi. Il voi ruga să vină să arunce o privire apartamentului dumneavoastră: dacă există o persoană care poate să vă rezolve problema, nu poate fi decât el! Fără îndoială că vă va propune o soluţie provizorie pentru bucătărie, până vă veţi cumpăra rafturi noi. Dar înainte de orice, trebuie neapărat să reparaţi instalaţia de la baie, şi asta în timp ce zidul e năruit. Vă voi trimite mâine pe unul dintre instalatorii mei, ca să vadă exact despre ce e vorba. Cât despre biroul dumneavoastră, am remarcat şi.

- O clipă! îl întrerupse tânăra femeie pe un ton

vehement. Vă mulţumesc pentru sfaturile dumneavoastră clare, dar uitaţi ceva, domnule d'Angelo! Asta e casa *mea* şi voi avea grijă *eu însămi*să comand toate aceste lucrări atunci când vreau.

- Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş mai amâna prea mult, căci după aceea veţi fi nevoită să faceţi cheltuieli şi mai mari!

Răspunsul căzu ca o ghilotină:

- Sunt perfect conştientă de asta, mulţumesc!

Intr-adevăr, nici o clipă nu se îndoise de amploarea stricăciunilor. Dar prefera mai degrabă să moară decât să mărturisească asta acestui personaj atât de arogant!

- Bine, vă propun să facem un târg, strecură Marc cu diplomaţie. Iau asupra mea rezolvarea problemelor celor mai urgente, şi mă veţi plăti când veţi putea.

Să spui aşa ceva, însemna să n-o cunoşti pe Candice!

- N-am ajuns încă atât de rău încât să accept să primesc pomană de la cineva! Această casă e proprietatea mea şi toate responsabilităţile sunt ale mele!

- Haideţi, nu mai fiţi atât de încăpăţânată! Nu fac pomană cu dumneavoastră, vreau pur şi simplu să vă ajut.

- N-am nevoie de ajutorul nimănui. Şi dacă tot am

ajuns aici, spuneţi-mi cât vă datorez pentru lemnul folosit la repararea dulapului. Vreau să reglăm totul acum.

Marc se simţi contrariat.

- Nu-mi datoraţi nimic, am folosit materiale recuperate.

- Incă o dată, domnule d'Angelo. N-am nevoie de mila dumneavoastră. Cât vă datorez?

- Sunteţi ferm hotărâtă să-mi puneţi răbdarea la încercare?

- Cât? repetă Candice fără să clipească.

- Un borcan cu dulceaţă de caise va fi un perfect mijloc de schimb!

- Nu mai am nici unul!

- In acest caz, îmi veţi face cadou unul altădată.

- Nici vorbă să vă rămân îndatorată! Cât?

Marc fu primul care se sătură de acest joc.

- Nimic. Numiţi asta o. investiţie, declară el îndreptându-se spre salon.

- O investiţie? Ce vreţi să spuneţi? ţipă ea în spatele lui.

El se opri brusc si se întoarse din drum. Nu era bine să ţi
se spună orice adevăr, dar Candice se încăpăţânase.

- Ei bine. să zicem că îmi pregătesc viitorul. In ziua în care cheltuielile vor fi atât de mari încât nu veţi mai putea să le suportaţi, veţi fi obligată să vindeţi si

Chestnut Manor îmi va aparţine în întregime. In aceste condiţii, am tot interesul să întreţin cele două părţi ale casei.

Sufocată, lui Candice îi pieri vocea. Totusi, nu pentru mult timp!

- Nu vă faceţi nici o iluzie, domnule d'Angelo! Niciodată nu voi abandona partea mea din casă, mă înţelegeţi? NICIODATA!

Un zâmbet mucalit îi apăru lui Marc pe buze.

- Nu sunt atât de sigur ca dumneavoastră.

- Da? Şi ce mijloc aveţi în vedere să utilizaţi pentru a vă atinge scopurile? Crima?

- Staţi liniştită, nimic atât de tragic! Pur şi simplu, dacă o ţineţi tot aşa, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să vă cer în căsătorie!

De-a dreptul uluită, tânăra femeie avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi reveni. Marc dispăruse deja prin deschizătura din perete atunci când ea îi spuse:

- Ce. personaj încrezut! Să nu care cumva să vă mai treacă prin cap ideea să mai călcaţi pe aici!

Cât despre Tyler, asistase la scenă fără să înţeleagă.

- De ce eşti atât de furioasă, mami? Nu cumva Marc.

- De azi înainte, îţi interzic să mai vorbeşti cu el! i-o tăie Candice.

- Dar.

- Nu există nici un “dar” care să ţină! Haide, am pierdut deja destul timp până acum! Ajută-mă să duc aceste borcane până la maşină, suntem deja în întârziere!

In timp ce îşi croia drum printre ustensilele şi cutiile cu vopsea care-i împânzeau salonul, Marc nu-şi putu reţine un zâmbet. Incolăcit în faţa ferestrei inundate de soare, pisoiul lui, Beelzebub torcea linistit. La intrarea stăpânului, se ridică, se lungi cu voluptate si veni să se lipească de călcâiele lui.

- Dezolat, Bub, dar nu prea am timp să mă ocup de tine acum! De ce nu te duci la prins soareci, ca orice bună felină care se respectă?

Drept răspuns, imensul cotoi scoase un mieunat, ca pentru a sublinia ridicolul unei asemenea sugestii, chiar în clipa în care, afară, cineva trântea usa cu zgomot. Incruntat, Marc plecă urechea. Cine va avea ultimul cuvânt astăzi? Candice sau vechiul ei Ford? Suspansul nu ţinu mult. După câteva încercări laborioase, motorul nu scoase decât niste zgomote ca niste strănuturi. Unu la zero pentru Ford! îsi spuse Marc.

Totusi, Candice se încăpăţâna să apese pe accelerator, iar răbdarea îi fu răsplătită.

- Meci nul! exclamă Marc, adresându-i-se lui Bub. Dar totusi, masina ei are nevoie de o nouă baterie si

de o revizie completă!

Bub luă asta drept o invitaţie si, profitând de faptul că stăpânul lui se aseza în faţa unei cesti de cafea, sări imediat pe genunchii lui.

- Păi asa se procedează, Bub? Hotărât lucru, nu sunt înconjurat decât de fiinţe care fac totul numai cum îi taie capul!

Cu un aer absent, Marc începu să mângâie blana animalului si toate gândurile lui se îndreptară spre Candice. Sălbatica încăpăţânare a tinerei femei nu avea drept termen de comparaţie decât frumuseţea ei. se gândea el visător. Dar, mai ales, simţea în prezenţa ei senzaţii uitate. de mult timp. Acel freamăt care apărea la atingerea cea mai anodină, inima care-i bătea nebuneşte, în pofida oricărui raţionament. Doamne, îşi regăsea sufletul de adolescent!

Scoase un sunet de nemulţumire. Toate aceste divagări îl duceau puţin cam departe! Trecuseră douăzeci de ani de la primele emoţii de acest gen şi experienţa îl învăţase totuşi câteva adevăruri! Un simplu zid năruit să aibă puterea de a-i schimba cursul existenţei? Ce naivitate! Şi totuşi, nu se surprinsese gândind că această breşă îi va deschide uşile inimii lui Candice?

In speranţa de a-şi curma aceste gânduri, Marc se ridică dintr-o dată, fără să fie atent la Beelzebub, căruia căderea neaşteptată îi displăcu profund.

Această afurisită de gaură. In zadar îi dicta înţelepciunea să o astupe cât mai repede, ideea nu-l entuziasma deloc. Dintr-un motiv care îi scăpa pe moment, gaura devenise aproape magică, asemenea unui sesam care se deschide şi scoate la iveală cine ştie ce comoară fabuloasă.

In mod sigur, se comporta de-a dreptul anapoda! îşi reproşă el cu umor. Iată că acum regresa la stadiul copilăriei! Scoţând un oftat, îşi luă nişte cuie şi un ciocan şi se urcă la etaj. Sosise momentul să se consacre unor activităţi mai constructive!

După ce îşi reglă ritmul după cel al şoferului de taxi, Candice se îndrepta spre peronul de la *Chestnut Manor,* fredonând o melodie. In mod ciudat, problemele pe care le avea cu maşina nu-i afectaseră moralul. Chiar si atunci când văzu Mercedesul mamei sale parcat la colţul străzii, nu mai simţi acel sentiment de vinovăţie care o asalta de obicei.

O dată ajunsă în faţa uşii sale, îşi căută în geantă cheile, fără să-şi dea seama că aceasta e larg deschisă. Oarecum neliniştită, intră cu paşi uşori în hol şi auzi voci bărbăteşti venind dinspre bucătărie. Stând la pândă, Candice ezită pentru că nu ştia ce să facă. Să se întoarcă din drum şi să anunţe poliţia sau să dea piept cu aceşti misterioşi intruşi?

Apariţia bruscă a lui Tyler nu-i dădu alternativă. Urmat, spre marea lui încântare, de un bărbat

îmbrăcat în salopetă albastră, trecu în trombă pe lângă ea fără să-i acorde cea mai mică atenţie. In clipa următoare, necunoscutul îl prinse şi-l ridică în aer, declanşând o cascadă de râsete.

Abia atunci cei doi complici catadicsiră să ia act de prezenţa ei! Cu fiul ei aşezat pe umeri, tânărul bărbat schiţă un zâmbet binevoitor spre Candice:

- Bună ziua!

- Mamă, uite! Sunt acrobat! spunea Tyler în culmea fericirii.

- Cu cine am on...

Tânăra femeie nu avu timp să-şi termine întrebarea. Cel căruia îi era destinată luase deja drumul bucătăriei, stimulat de strigătele de încântare ale băieţelului. Cu gura căscată, Candice rămase pironită locului până când o mişcare în vârful scării o făcu să ridice privirea.

Tânărul bărbat care o privea, aplecat asupra balustradei, semăna leit cu cel care-l răpise pe Tyler! Candice avu nevoie de câteva secunde pentru a-l recunoaşte pe Greg d’Angelo.

-Bună ziua, Candice. Ce mai faceţi? Acum îl dau jos. Puteţi să-i spuneţi lui Vic să vină să-l ajute pe Marc?

- Ce să dea jos? întrebă tânăra femeie, uşor neliniştită.

- Plafonul de sticlă, evident!

După ce spuse asta, Greg sări cu agilitate pe picioarele lui şi urcă în mare viteză scările, strigându-i lui Candice:

- De fapt, dacă vreţi să-l vedeţi pe tatăl dumneavoastră, e pe acoperiş cu Gaby!

- C. cum?

De data asta, îndoiala puse stăpânire pe ea. Nu exista decât
o explicaţie pentru asemenea inepţii: fusese aruncată în mijlocul unui îngrozitor coşmar! Inainte de orice, lui Harry J. Pricefield îi era teamă de înălţimi şi era de-a dreptul imposibil să se urce pe acoperiş! Fără a mai pune la socoteală faptul că tatăl ei finanţist nu prea avea obiceiul să cadă dintr-o extremă în alta! Dar atunci, ce se urzea în casa ei? Ce însemna toată această poveste nebunească?

Incercările ei disperate de a analiza situaţia fură întreupte de un râs înăbuşit al lui Greg. Pe deasupra, mai şi râdeau de ea! Supărată peste măsură, Candice strânse pumnii de furie. Gata cu râsul! Va vedea ce vrea să însemne această glumă imediat ce îşi va elibera fiul de pericolul care-l paşte! hotărî ea, îndreptându-se valvârtej spre bucătărie. Numai Marc d’Angelo putea fi responsabil de o asemenea anarhie, si pe onoarea unei MacKenzie, o să vadă ce-i poate pielea!

Totusi, nici nu apucă bine să intre în cameră si două lucruri
i se impuseră cu forţa evidenţei. Mai întâi, îi va fi greu să lupte cu arme egale. Căci o adevărară armată de giganţi bruneţi cu ochi albastri pusese stăpânire pe casa ei! In plus, Tyler n-avea deloc chef să fie ajutat!

Ai fi spus că bucătăria si sufrageria forfoteau de indivizi iesiţi din acelasi aluat! Candice avu nevoie de ceva timp pentru a-i număra si a-si da seama că nu erau decât patru. Recunoscu imediat pe tatăl lui Marc, Vincent d'Angelo. Asezat la masa din bucătărie, cu Tyler în braţe, se uita peste niste planuri în compania unui bărbat care-i semăna leit. Cât despre ceilalţi doi, Greg si sosia lui, munceau din greu să dărâme peretele!

Mută de stupoare, tânăra femeie privea îngroziţă această scenă si avu nevoie de ceva vreme până să poată vorbi din nou.

- Ce faceţi aici, dacă-mi daţi voie să întreb?

Marc găsi că e momentul potrivit pentru a vorbi. Şi în ce mod!

- Ah, în sfârsit! Mă întrebam dacă vă veţi mai întoarce! Mama dumneavoastră mi-a spus că trebuie să vă fi abandonat masina în parcarea din Flinch Avenue si că aţi luat un taxi, dar începusem să mă nelinistesc! Fordul dumneavoastră va fi reparat până mâine. L-am trimis pe Giorgio Banchi la faţa locului.

Nevenindu-i să creadă, tânăra femeie dădu din cap cu un aer atât de disperat încât Marc izbucni în râs.

- Haideţi, nu mai faceţi figura asta! Că doar nu v-a căzut cerul în cap!

Nici nu avu timp Candice să-şi spună în sinea ei că nu i se putea întâmpla ceva mai rău decât asta, că Marc adăugă:

- Dar uitasem că nu cunoaşteţi pe toată lumea de aici! Permiteţi-mi să vi-l prezint pe fratele meu mai mare, Romain. L-aţi întâlnit deja pe Greg, iar acesta este Vic.

La aceste vorbe, acesta din urmă încetă o clipă să mai lovească în dalta lui.

- Mai ai nevoie de noi doi acolo sus, Marco, sau preferi să lucrăm în continuare aici?

- Terminaţi mai degrabă peretele de aici, ajutorul lui Gaby îmi va fi de-ajuns. Şi aveţi grijă să curăţaţi totul, aşa încât Candice să poată folosi cât mai repede bucătăria.

Apoi se întoarse spre tânăra femeie, cu un aer stânjenit.

- Se prea poate ca lucrurile să nu intre în matca lor decât peste două sau trei zile, Candice. Dar fiţi sigură că vom face tot ce ne stă în putinţă să nu vă deranjăm prea mult.

Pentru că oboseala puse dintr-o dată stăpânire pe ea, Candice fu nevoită să se sprijine de zid.

- Ce tot spuneţi acolo? Unde e mama? Ce face tatăl meu pe acoperiş şi dumneavoastră cu plafonul de sticlă?

- Mama dumneavoastră a urcat la mine, cred că vrea să arunce o privire în baie. Cât despre tatăl dumneavoastră, se uită la Gaby cum dă jos plafonul de sticlă.

- Mai întâi, cine e acest Gaby si în ce calitate se ocupă de plafonul de sticlă?

- Gaby e fratele meu si-l dă jos pentru că oricum va cădea!

Foarte mulţumit de replica lui promptă, Marc schiţă un zâmbet înainte de a continua, de data asta mai serios:

- Din întâmplare, tatăl meu tocmai a înlocuit două mici plafoane de sticlă prin unul mare pe santierul unde lucrează în acest moment. Nu numai că sunt în perfectă stare, dar toată această operaţie nu vă va costa nimic!

Asta însemna să sfidezi amorul propriu al lui Candice!

- Credeam că v-am spus deja că n-am nevoie de pomana dumneavoastră!

După ce spuse asta, se îndreptă spre salon cu capul sus. In clipa următoare, un urlet de groază sparse tăcerea:

- Doamne! Dar asta ce mai e?

Capitolul 5

Acolo, în faţa ei, era întinsă cea mai grasă pisică pe care-i fusese dat să o vadă vreodată! In mod vizibil contrariat de intrarea ei intempestivă, imensul cotoi catadicsi să întredeschidă un ochi pentru ca mai apoi să intre din nou în somnul lui de sfinx.

Alertat de strigătele tinerei femei, Marc alergă să-i sară în ajutor:

- Nu vă fie teamă! Nu e decât pisoiul meu, Beelzebub. Bub, pentru cunoscuţi.

- Să îndrăznească numai să se apropie de Tyler şi-l transform în blană de pus pe jos! Scoateţi-l de aici imediat!

Stăpânul nu se sperie mai mult decât pisica de această ameninţare.

- Vă asigur că este complet inofensiv.

- Un monstru de o asemenea talie nu poate fi inofensiv. Oricum, dincolo de faptul că nu doresc să găsesc fire de păr peste tot, aflaţi că detest pisicile, domnule d'Angelo! Aşa încât, fiţi atât de bun şi.

Candice încremeni la vederea urmelor de labe care-i murdăriseră covorul persan.

- Toate au o limită! Priviţi ce mizerie mi-a făcut! Grăbiţi-vă si luaţi monstrul ăsta de aici!

- Ştiţi ce se spune despre oamenii care nu iubesc pisicile? replică Marc, fără a-si pierde cumpătul. Se zice că sunt autoritare si că ţin să fie ascultate până-n pânzele albe.

Candice îl fulgeră cu privirea.

-Asta nu mi se aplică în mod sigur mie! De ceva vreme mai ales, nu prea am impresia că se face mare caz de voinţa mea! Nu vă somasem oare să nu vă mai amestecaţi în problemele mele? Fie că e vorba de plafonul de sticlă, fie de.

Un zâmbet poznas se ivi pe chipul lui Marc.

- Tocmai de aceea tatăl dumneavoastră mi-a recomandat să vă amintesc că e vorba de o investiţie.

- Pentru domeniul dumneavoastră, presupun.

Această ultimă replică fu răsplata pentru răbdarea lui
Marc.

- Nu, pentru casa *dumneavoastră!* Pentru numele lui Dumnezeu, fiţi puţin rezonabilă! Nu numai că veţi câstiga în confort, dar dintr-o lovitură, apartamentul dumneavoastră devine mai valoros!

De data asta, nu era nici o îndoială că tatăl ei se amestecase în toată această poveste! trase concluzia Candice. Şi, bineînţeles, nu reţinuse din operaţie decât avantajele financiare!

- Speculaţiile imobiliare nu mă interesează. Vă ordon să lăsaţi acest plafon de sticlă acolo unde este!

- E prea târziu ; l-am scos deja.

- In acest caz, puneţi-l la loc.

- Imposibil. S-a spart în trei bucăţi când l-am dat jos, explică Marc zâmbind încurcat.

Şi pe deasupra, asta îl mai şi amuza! constată

tânăra femeie, furioasă. Nu ştia de ce nu-i trage o pereche de palme.

- Nu ţine! Instalaţi o prelată din plastic până ce comand eu altul.

- Gaby a început deja să le instaleze pe celelalte. Haideţi, la ce bun să vă încăpăţânaţi atât? Veţi vedea că într-o bună zi îmi veţi mulţumi că aţi putut beneficia pe gratis de ele!

Nu trebui să spună mai mult pentru ca tânăra femeie să ridice mâna într-un gest care nu lăsa loc nici unei interpretări.

- Aşa, pălmuiţi-mă, dacă vă face plăcere, dar asta nu va schimba cu nimic datele problemei.

Candice era pe punctul să răspunde când Tyler intră în cameră, ţinând într-o mână vechea lui pătură, iar în cealaltă nivela care, de-acum, nu-l mai părăsea.

- Nu-ţi face griji, omuleţule! O să-l facem din nou şi mai solid, ca să nu se mai întâmple şi alte accidente. Numai dacă mama ta nu vrea să-mi urmeze sfatul şi să-l dărâme o dată pentru totdeauna.

- Nici vorbă de aşa ceva! Ba mai mult.

Un strigăt de entuziasm curmă vorba lui Candice.

- O! Mamă, uită-te la pisică!

- Tyler!

Tânăra femeie sări în faţă, dar o mână puternică o ţinu pe loc în clipa în care fiul ei se îndrepta cu paşi repezi spre animal.

- Nu vă fie teamă! Bub a văzut crescând o generaţie întreagă a familiei d’Angelo si adoră copiii!

Ingrozită, Candice trebui să asiste neputincioasă la această scenă, în timp ce Tyler îngenunchea lângă pisică si o mângâia.

- Ai văzut, mamă? M-a sărutat!

- Tyler, te rog! Pune-o imediat la locul ei!

Dar cum să rezisti acestei situaţii comice? Strâmbându-se datorită greutăţii, băieţelul îsi luase în braţe noul prieten care, impasibil, atârna cu toată greutatea, vizibil încântat că este obiectul unui asemenea interes!

- Fie, se resemnă tânăra femeie, usurată. Dar ai grijă să n-o calci pe coadă!

Marc preferă să nu facă nici un comentariu si se întoarse în bucătărie, urmat îndeaproape de Tyler.

- Candice? Unde esti? Ah, aici erai?

Năucită, tânăra femeie îsi văzu mama cum sare prin gaura din zid si cum se scutură de praful care i se asezase pe taior ca si cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

- Puţin cam îngustă trecerea asta! N-aţi putea s-o mai măriţi?

- S-o mărim? Ce tot spui acolo? Şi ce făceai în partea cealaltă?

- Oh, m-am dus pur si simplu să arunc o privire la baia lui Marc. O adevărată bijuterie. Trebuie neapărat să i-o arăt tatălui tău, ar fi excelentă pentru spatele lui si.

- Mamă!

Candice fu cât pe ce să se ciupească pentru a fi sigură că nu visează. Asa deci, mama ei nu-si punea întrebări despre această gaură si nici n-avea scrupule să-i spună pe numele mic vecinului ei!

- De unde acest brusc interes pentru căzile de baie? Şi apoi, nici nu-ţi stă în obicei să intri aşa în casa oamenilor!

- Ei, hai! Marc m-a însoţit, evident! Acest bărbat e de o curtoazie şi de o bună creştere. Cum se face că nu ne-ai vorbit niciodată despre el?

Considerând că orice explicaţie era inutilă, Candice dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

- Iţi mulţumesc că l-ai adus pe Tyler, mamă, făcu ea sărutând-o. Şi scuză-mă că m-am întors atât de târziu, de-abia se mai putea circula prin centrul oraşului.

- Stai liniştită, draga mea: Marc ne-a ţinut companie!

Faţa i se întunecă atunci când adăugă:

- In schimb, să te ştim la volanul acelei rable ne îngrijorează, înţelegi. Intr-o bună zi, o să rămâi în pană în vreunul din acele cartiere rău famate şi.

Candice nu se putu împiedica să zâmbească. Această expresie însemna de fapt. întregul oraş. Cu excepţia, bineînţeles, a cartierului *Rosedale*, această

enclavă de verdeaţă şi de case burgheze unde locuia familia Pricefield de trei generaţii!

- Tatăl tău şi cu mine am vrea să-ţi cumpărăm BMW-ul şi pentru că se apropie ziua ta.

- Ah, nu, doar n-o s-o iei de la capăt! Incă o dată, maşina mea e foarte bună. Are numai nevoie de o revizie completă!

- Cum vrei, draga mea. suspină Margaret Pricefield. N-am să mai aduc vorba despre asta, îţi promit. Dar ia să văd! Această ţinută e splendidă, iar culoarea asta ţi se potriveste de minune!

- Da, aceste tonuri de gri si de brun corespund întrutotul dispoziţiei ei!

Această butadă semnală intrarea lui Marc.

- Ce impresie v-a făcut *jacuzzi-ul* meu, doamnă Pricefield?

- Mi-nu-na-tă! Dar vă rog, spuneţi-mi Maggie, ca toţi prietenii mei!

Maggie? Candice fu cât pe ce să lesine din cauza socului! Când se gândea că, de obicei, mama ei fulgera cu privirea pe oricine îndrăznea să i se adreseze pe un ton familiar!

- Harry vă va telefona săptămâna viitoare să-i daţi adresa furnizorului dumneavoastră.

- S-a făcut! Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, vreau să văd care este stadiul lucrărilor sus.

- Dacă tot urcaţi, Marc, fiţi atât de drăguţ si

amintiţi-i soţului meu că avem întâlnire la club cu familia Smith, peste o jumătate de oră.

La auzul acestor cuvinte, imensii ochi căprui ai lui Candice se măriră din cauza surprizei.

- Cum? Vrei să spui că stiai că tata se urcase pe acoperis?

- Bineînţeles! Dar ce se întâmplă cu tine? Mi se pare că esti puţin cam. dezorientată.

- Poţi să fii si pentru mai puţin! In această dimineaţă, era cât pe ce să fiu strivită de tavanul de la bucătărie, apoi mi-a rămas maşina în pană, şi ce găsesc când mă întorc acasă? Plafonul de sticlă spart în trei bucăţi, pe mama mea în baia vecinului, iar pe tatăl meu pe acoperiş! Şi ziua e departe de a se fi terminat.

Mama ei se încruntă.

- Haide, draga mea! Marc e aici ca să facă faţă tuturor problemelor, şi nu văd de ce.

- Tocmai asta e problema! i-o tăie Candice cu vehemenţă. De când îl cunosc, se comportă aici ca şi cum ar fi casa lui! Iţi dai seama că îşi permite chiar să răspundă la telefon în absenţa mea?

- Dar de ce te plângi? Tu, care eşti atât de ocupată în clipa asta, ar trebui mai degrabă să te bucuri! Ce poate fi mai plăcut decât să poţi conta pe vecinii tăi? Fără a mai pune la socoteală faptul că Marc pare că te. apreciază mult. Şi ştii bine că mama ta se pricepe

la lucruri de genul ăsta. isprăvi ea, zâmbind înţelegător.

Candice ridică ochii spre cer, disperată. Oricum, orice luptă era pierdută dinainte. Oricare au fost mijloacele folosite, era clar că Marc îi sedusese părinţii! Mama ei îl considera deja drept vecinul ideal, şi poate chiar mai mult de-atât! Cât despre tatăl ei, judecând după ora înaintată, îi propusese deja un post de încredere în societatea lui!

Acesta era bilanţul sumbru pe care-l făcea Candice la intrarea lui Harry Pricefield, urmat de Marc. Văzându-şi tatăl fără haină, plin de praf şi cu cravata strâmbă, tânăra de-abia se abţinu să nu ţipe.

- Tată! Ce-ai făcut de te-ai murdărit în halul ăsta?

Cu un zâmbet încântat în colţul gurii, o sărută pe Candice pe frunte.

- M-am dus pur şi simplu să mă asigur că de acum înainte fiica mea va putea dormi pe uscat. Mulţumesc pentru vizita ghidată, fiule! concluzionă el, întorcându-se spre Marc.

Se pare că nu era scutită de nimic, astăzi!îşi spuse Candice înmărmurită. Până acum, tatăl ei nu se adresase nimănui cu acest apelativ, cu atât mai puţin unui necunoscut! Şi totuşi, adresat lui Marc, acest cuvânt venise firesc. Era mai mult decât trebuia ca s-o lase fără glas!

- Dar, ia spune-mi, draga mea, nu prea pari în apele tale, reluă discuţia Harry Pricefield ; câteva zile

de odihnă îţi vor prinde foarte bine. Mâine plec la Amsterdam. Ce-ai zice să mă însoţeşti? Pentru mama ta ar fi o plăcere să aibă grijă câteva zile de Tyler, nu-i aşa Margaret?

Cu un efort supraomenesc, Candice îşi înghiţi furia.

- Dar tată, ştii bine că nu e cu putinţă. De-abia reuşesc să-mi onorez comenzile şi o singură zi de concediu mi-ar da peste cap socotelile.

- Asta nu face decât să-mi confirme temerile: munceşti prea mult, Candice! Şi asta nu e bine nici pentru tine, nici pentru Tyler, pe care îl neglijezi prea mult. Doar nu vei continua să strici două vieţi pentru câteva prăpădite borcane de dulceaţă!

- Tată, te rog.

Mai exista oare vreo speranţă ca tatăl ei s-o înţeleagă într-o bună zi? se întreba abătută Candice. In pofida raţiunii, continua să nu vadă în ea decât fetiţa si adolescenta de odinioară, dar niciodată persoana adultă! Asta era din ce în ce mai exasperant! Totusi, chiar dacă o costa faptul că-i refuza ajutorul, nici nu se punea problema să-si schimbe politica. Trebuia să-i ţină piept. Până la urma, Harry Pricefield va sfârsi prin a privi realitatea în faţă.

După o scurtă pauză, Candice reluă, forţându-se să zâmbească:

- Nu-ţi face griji, Tyler si cu mine ne adaptăm foarte bine acestui mod de viaţă si apoi. să nu uităm că nu sunt fiica oricui: o Pricefield e puternică!

- Tocmai la asta voiam să ajung: o Pricefield n-are deloc nevoie să muncească atâta pentru a supravieţui! îi replică el prompt. Lucrurile ar fi mult mai simple pentru tine si pentru Tyler dacă aţi veni să locuiţi acasă. Şi dacă echilibrul tău trebuie neapărat să treacă prin muncă, de ce să nu intri în societatea Pricefield? Vei câstiga de zece ori mai mult decât ce realizezi din vânzarea compoturilor!

Lui Marc îi fu greu să nu zâmbească la această glumă. Dar fizionomia i se shimbă complet când înţelese că oferta lui Harry J. Pricefield era cât se poate de serioasă! Cum îsi permitea acest om să-si trateze astfel fiica? Să fi fost din cauza frecventării mediilor înalte financiare încât devenise atât de orb si de insensibil?

Expresia răvăsită a lui Candice îi merse la inimă. Asa încât se hotărî să intervină ca să pună capăt acestei penibile discuţii:

- Apropo, cum vi se par noile plafoane de sticlă, domnule Pricefield?

- Magnifice! Fratele tău e foarte dibaci. Amintiţi-i că trebuie să treacă pe la noi săptămâna viitoare ca să întocmească un deviz pentru refacerea salonului nostru.

- S-a făcut.

Incântată că Marc schimbase subiectul discuţiei, Candice îi mulţumi cu un zâmbet plin de recunoştinţă, căruia el îi răspunse cu o clipire din ochi complice. Şi,

preţ de o secundă, cât ţinu acest schimb, se simţi fericit ca un copil pe care l-ai făcut părtaş la un secret.

Totuşi, acest armistiţiu nu ţinu mult.

- Fiindcă tot veni vorba, draga mea, reluă Harry Pricefield, adresându-se fiicei lui. Te-ai gândit la oferta de răscumpărare a etichetei *Turtă Dulce* prin acel lanţ de magazine din Montreal? Te vor plăti regeşte şi vor putea atinge pieţe nebănuite. Imi dai undă verde? Trebuie să-l sun pe Toal luni şi aş putea profita de ocazie pentru a.

- Pentru a-i spune că n-am de gând să fac afaceri cu el! i-o tăie Candice pe un ton vehement. N-am nici cea mai mică intenţie să vând *Turtă Dulce!*

Această bruscă reluare a ostilităţilor îl făcu pe Marc să dorească să intervină din nou, dar Candice i-o luă înainte:

- In rest, tată, îmi face plăcere să-ţi aduc la cunoştinţă că.

Tăcu pentru câteva secunde şi zâmbi enigmatic, pregătindu-se să dea lovitura:

-. tocmai am semnat un contract cu *Cabbages and Kings!*

- E o afacere prea mică şi te vor exploata!

Intr-o fracţiune de secundă, Marc văzu cum lui Candice i se taie tot elanul, aşa cum zăpada se topeşte la soare. Dacă împrejurările ar fi fost altele, i-ar fi tras fără remuscări un pumn în nas acestui

personaj arogant!

- Dar, tată, este unul dintre cele mai bune restaurante din Toronto.

- Glumesti! Dacă mi-ai fi pomenit de *Winston's* sau de *Royal York,* sau chiar de.

- După părerea mea, *Cabbages and Kings* este un excelent punct de plecare, spuse Marc.

Judecând după privirea ucigătoare pe care i-o aruncă Harry Pricefield, înţelese că pierduse una din acele ocazii în care e mai bine să taci! Dar, deloc impresionat, el o ţinu una si bună:

- Sean si Di Carlo fac legea în domeniul noii bucătării. In plus, se bucură de o excelentă reputaţie, si pe bună dreptate! Asa încât, puteţi fi sigur că atunci când vor afla de acest acord, concurenţa se va arunca asupra produselor marca *Turtă Dulce!* Oricum, Candice nu putea să viseze la ceva mai bun pentru a începe o afacere!

- Mai vedem noi.

Fără a căuta să-si mascheze scepticismul, Harry Pricefield o luă pe fiica sa după umeri, într-un gest posesiv.

- Mai acordă-ţi totusi ceva timp de gândire pentru oferta lui Toal, draga mea. Şi, până atunci, ai nevoie de ceva pentru tine si pentru Tyler? De haine? De bani?

- Nu, mulţumesc, am tot ce-mi trebuie.

Acest bărbat era fără putinţă de tăgadă un monstru de egoism. Oare nu-si dădea seama că pretinsa lui generozitate nu făcea decât să-i amărască sufletul lui Candice? Că nu aştepta de la el nimic altceva decât o dovadă de încredere şi încurajări? De ce îşi dădea atâta silinţa să o considere drept o fiinţă imatură şi iresponsabilă?

Cu totul acaparat de gândurile sale, Marc nu-şi dădu seama că Harry Pricefield se întorsese spre el.

- Ştiind-o pe fiica noastră singură în casa asta mare, eram oarecum nelinişţiţi, dar prezenţa ta e de natură să ne risipească temerile, fiule. O să fii atât de bun să ai grijă de ea?

- Voi fi mai mult decât încântat s-o fac!

Spre marele ei necaz, tânăra femeie simţi cum i se îmbujorează obrajii în mod vizibil.

- Sunt destul de mare să-mi port şi singură de grijă! In plus, domnul d’Angelo va avea multe de făcut în casă pentru a se mai ocupa şi de mine, nu-i aşa?

- Ba deloc: fraţii mei vor avea grijă de asta! rectifică Marc, cu un zâmbet diabolic. La urma urmelor, se presupune că mi-am luat un concediu sabatic şi dacă tatăl dumneavoastră doreşte ca eu să.

- Lăsaţi-o baltă!

Decisă să termine pe loc această conversaţie sterilă, Candice îşi luă părinţii de braţ şi-i conduse până în prag, fără a le mai face teorie.

- Sunt încântată că ai trecut să mă vezi, tată. Iar ţie, mamă, îţi mulţumesc că ai avut grijă de Tyler. Pe curând!

Trecuse cu puţin peste ora nouă când Candice coborî la parter. Işi făcu o baie caldă, parfumată cu esenţă de ulei de iasomie, ca să treacă mai usor peste emoţiile pe care le încercase. Şi acum că se bucura în sfârsit de un moment de liniste bine meritat după dificulăţile obisnuite pentru a-si culca fiul, putea în sfârsit să se apuce de treabă.

Un zâmbet victorios i se ivi pe buze amintindu-si importantul eveniment care marcase această zi nebună. Bravo frumoasa mea, ai jucat tare! se felicita în sinea ei. Viitorul se prezenta sub auspicii mai bune, si cine stie. Cu câteva eforturi, va vedea luminiţa de la capătul tunelului.

Ajunsă în josul scărilor, Candice si-ar fi dorit să sărbătorească asa cum se cuvine acest prim succes. Dar cu cine? Rarii ei prieteni se arătau atât de sceptici cu privire la viabilitatea întreprinderii ei încât nu putea să le telefoneze pentru asta! Cât despre părinţii ei, îi văzuse suficient pentru astăzi!

In definitiv, n-avea altă soluţie decât să ciocnească un pahar singură! Scoţând un suspin, Candice deschise frigiderul si îsi puse în pahar ce mai rămăsese din sucul de portocale. Apoi, cu paharul în mână, se sprijini de usă si examină cu un ochi critic

lucrările care se făceau. In locul zidului dărâmat se ridica un schelet de bârne si de bare metalice destinate să aprovizioneze viitoarea zidărie.

Când îsi termină inspecţia, tânăra femeie constată, nu fără să resimtă o oarecare neplăcere, că vecinul ei avusese dreptate. Casa părea într-adevăr mult mai spaţioasă fără peretele despărţitor de acolo! Şi de aici până la a spune că Marc d'Angelo are dreptate si în celelalte privinţe nu mai era decât un pas. Haide, la ce bun să visezi? se dojeni ea. Asa cum se prezentau lucrurile acum, nu îşi putea permite să finanţeze nici măcar a zecea parte din lucrări!

Descurajată, Candice se aşeză pe un fotoliu şi îşi făcu în minte o listă cu tot ce trebuia să facă în acea seară. Va începe cu sosul ei italienesc, sos care era deliciul celei mai bune pizzerii din centru. Era nevoie cam de. vreo douăzeci de borcane. Apoi venea la rând dulceaţa de caise pe care trebuia neapărat s-o livreze a doua zi. Şi apoi, dulceaţa de castane pentru *Lady Jane Boutique,* sucul concentrat de pătlăgea vânătă pentru *Church Street Gourmet Shop* şi.

O cuprinse disperarea, gândindu-se la tot ceea ce avea de făcut. Când le va face pe toate?

Şi ea, care văzuse sfârşitul tuturor grijilor ei! Ce amăgire! Pe măsură ce timpul se scurgea, Candice avea din ce în ce mai mult impresia că se mişcă pe o coardă întinsă, că e întotdeauna pe marginea prăpastiei! Şi nu numai timpul o neliniştea! Mai erau

şi banii.

Până acum, era nevoită să aştepte întotdeauna punerea la punct a unei livrări pentru a-şi finanţa comanda următoare. Consecinţa logică: contul ei în bancă nu era niciodată suficient de mare încât să-i permită să stocheze ingredientele în cantităţile de care avea nevoie. Un asemenea sistem nu va dura, se gândi ea cu nelinişte. Va trebui să găsească repede un mod de funcţionare mai sănătos, altminteri.

Haide, nu e cazul totuşi să-şi strice astfel ziua primului ei contract important! Ridicându-se dintr-o singură mişcare, Candice ajunse în sufrageria cufundată în întuneric şi încremeni în faţa impozantei oglinzi.

- La *Turtă Dulce!* exclamă ea cu voce tare.

- Asteptaţi o clipă, vă rog! Evenimentul trebuie sărbătorit după toate regulile artei!

Candice fu atât de surprinsă să-l audă pe Marc, încât fu cât pe ce să-si verse sucul de fructe.

- Nu stiam dacă vă mai rămăseseră vase după catastrofa de azi dimineaţă, asa că m-am hotărât să aduc eu! continuă Marc. Poftim.

Tremurându-i mâna, Candice acceptă paharul pe care i-l întinse Marc si observă că avea cealaltă mână ascunsă la spate.

- Iar în timp ce eu pun în pahare, dumneata vei pune aceste flori într-o vază.

Uluită, tânăra femeie descoperi în acelasi timp o

sticlă de sampanie de cea mai bună calitate si un somptuos buchet de trandafiri rosii.

- Oh, Marc, sunt superbi! Sunt. pentru mine?

- Pentru cine altcineva ar putea fi? Vreau să spun că îi meriţi cu prisosinţă: acest contract cu *Cabbages and Kings* este un succes indiscutabil! Felicitările mele!

- Iţi mulţumesc din suflet.

După ce aranjă florile într-un vas de cristal, Candice râse.

- Mi-ai provocat un dublu soc, Marc. Să găsesti flori la o asemenea oră ţine de vitejie, dar mai ales. nu credeam că esti atât de sentimental, recunosc!

- A, da? Şi cum îţi închipuiai că sunt?

- Mai degrabă pragmatic, încăpăţânat, gata de orice pentru a-ţi atinge scopurile.

Incântat să o vadă pe tânăra femeie într-o dispoziţie atât de bună în prezenţa lui, Marc se felicită pentru iniţiativa lui. Intr- adevăr, fusese cât pe ce să renunţe să mai vină de teamă că va fi din nou respins de Candice. Dar curajul îi fusese răsplătit cu asupra de măsură!

- Portretul dumitale nu e întrutotul fals, dar e cam depăşit! Pentru a fi sincer cu dumneata, am fost aşa cum mă descrii până în clipa în care am înţeles că succesul nu aduce neapărat şi fericirea.

- Şi ce anume a provocat această schimbare?

- E o poveste lungă, Candice. Atunci când eram copil, visam să devin antreprenor în construcţii. Bineînţeles, ţinteam mai mult decât afacerea artizanală a tatălui meu. Mă vedeam conducând proiecte mari şi ambiţioase care să mă facă foarte bogat. Şi îmi petreceam timpul pe şantiere, imaginându-mi clipa când voi fi un mare patron şi când voi conduce eu însumi construirea acestor zgârie-nori gigantici.

Un zâmbet nostalgic se putea citi pe faţa lui Marc. Intrigată, Candice îl invită să continue:

- Copilul care erai a văzut cum visul i se realizează?

- Da, la capătul a cincisprezece ani de muncă serioasă, am devenit unul dintre cei mai importanţi promotori ai oraşului, spuse el puţin ironic.

- Şi. nu ai găsit ce căutai?

- Nu. După ceva vreme, am înţeles că ceea ce mă împinsese pe acest drum era fascinaţia pe care o aveam de a vedea cum prinde viaţă un proiect, cum se ridică pas cu pas un edificiu pe un teren gol. Totuşi, experienţa m-a învăţat că reuşita e o capcană de temut. Pe măsură ce afacerea mea prospera, mă simţeam tot mai străin de ceea ce considerasem până atunci un ideal de viaţă. Astfel, mi-am dat seama nu numai că lucram câte cincisprezece ore pe zi, dar şi că nu mă mai apropiam deloc de acele şantiere care

mă fermecaseră atâta în copilărie.

- Aşadar. ai abandonat?

La aceste vorbe, chipul lui Marc fu cuprins de amărăciune.

- Nu, nu imediat. Atunci când ai dat totul pentru a-ţi îndeplini un vis, nu renunţi aşa de uşor.

Făcu o pauză cât să umple paharele cu şampanie.

- Am avut nevoie de mai bine de un an pentru a-mi da seama cu adevărat de pericol. Intr-o bună zi, asociatul meu, care era şi cel mai bun prieten al meu a murit subit ca urmare a unei crize cardiace în timpul examinării unui proiect foarte ambiţios la care ţineam foarte mult. După înmormântare, m-am întors acasă şi m-am privit în oglindă. Ceea ce am văzut m-a speriat! Mă îngrăşasem, fumam prea mult, beam peste măsură şi nu dormeam decât patru ore pe noapte. In toţi aceşti ani, uitasem încetul cu încetul sensul şi importanţa cuvântului “odihnă”. Efectul a fost aproape instantaneu. In mai puţin de o săptămână, vindeam compania, încetam să mai fumez şi mă înscriam într-un club de gimnastică.Am înţeles în sfârşit că trebuie să mă întorc la sursă, să refac legătura cu lucrurile care contaseră atâta pentru mine înainte să mă rătăcesc. Atunci, am cumpărat această casă şi mi-am acordat un concediu de o vară pentru a-mi reveni. Acum ştii totul.

Bulversată de această mărturisire, Candice nu spuse nimic preţ de câteva secunde, înainte de a

întreba simplu:

- Şi după aceea, ce vei face?

- După aceea? Tatăl meu ar vrea să iau eu frâiele întreprinderii.

- Dar dumneata asta îţi doresti?

Bună întrebare. O întrebare pe care, de câteva săptămâni, avusese grijă să o ignore. Şi iată că acum, dintr-o dată, răspunsul i se părea mai mult decât evident!

- Da, cred că asta e ceea ce îmi doresc. Cu timpul, am sfârsit prin a uita plăcerea pe care o resimt atunci când lucrez cu propriile mele mâini. Şi de când m-am înhămat la lucrările de aici, am impresia că. renasc!

- Atunci, trebuie să-ţi asculţi inima si să urmezi această cale.

- Ai dreptate, Candice! De fapt, nu venisem să-ţi povestesc viaţa mea, ci pentru a sărbători succesul dumitale!

Isi scoase paharul si o invită pe Candice să ciocnească un pahar.

- Pentru Turtă Dulce!

- Şi pentru viitoarea întreprindere d'Angelo!

Numai ciocnitul paharelor de cristal tulbură linistea nopţii care-i învăluia si, încă o dată, privirea lui Marc alunecă spre buzele lui Candice.

Capitolul 6

Marc trebui să facă eforturi supraomeneşti să-şi domine dorinţa aprigă care pusese stăpânire pe el. Era mai bine să rupă această tăcere periculoasă înainte de a fi prea târziu.

- Dar dumneata cum te-ai lansat în această meserie ciudată? Presupun că nu iei acest gen de decizie de azi pe mâine!

- Şi totuşi, cam aşa au stat lucrurile! La moartea sa, Peter nu mi-a lăsat drept moştenire decât un munte de datorii. Eram fără bani, fără loc de muncă. N-aveam decât o diplomă în literatura engleză care nu valora mare lucru. Am luat taurul de coarne şi am făcut o listă cu ceea ce sunt în stare să fac. Aşa am descoperit că principalul meu atu era bucătăria. După ce am lucrat un an la unul dintre cei mai mari restauratori ai oraşului, am hotărât într-o bună zi să lucrez pe cont propriu.

Marc o asculta cu interes şi curiozitate. Oare ce anume o împinsese pe această tânără femeie crescută în bogăţie şi lux să pornească pe această cale dificilă? De unde îi venea această dorinţă de a reusi cu orice preţ, prin forţe proprii?

- Trebuie să mărturisesc că sunt puţin surprins, Candice.

La auzul acestor vorbe, femeii îi îngheţă zâmbetul pe buze.

- Că fiica lui Harry J. Pricefield e capabilă să

asigure existenţa a două persoane?

Replica fu atât de apropiată de ceea ce gândea el de fapt încât simţi că roseste fără să vrea!

- N-are importanţă! îl tachină ea. Cei din anturajul meu m-au făcut să mă obisnuiesc de mult cu acest gen de reacţie! E foarte simplu: toată lumea crede că sunt nebună de legat pentru că m-am lansat în acest gen de aventură.

Cu un gest graţios, îsi duse paharul la gură si luă o înghiţitură de sampanie.

- Cred că la originea acestor decizii se află o dorinţă foarte puternică de a. demonstra ceva.

- Mă gândeam eu!

- E atât de evident?

Râse scurt si apoi suspină. După o scurtă pauză, Candice reluă:

- De când mă stiu, au avut alţii grijă de mine. Părinţii mei ţineau mai mult ca orice să fiu protejată, servită, să nu-mi lipsească nimic. Niciodată nu trebuia să-mi asum nici cea mai mică responsabilitate, trăiam în coconul călduţ al familiei, departe de realitate. Iar căsătoria mea n-a adus nici o schimbare în privinţa asta, dimpotrivă! Călătorii, iaht privat, sejururi de schi în Austria, recepţii, cocteiluri. acesta era unicul meu orizont. Totuşi, o surpriză de proporţii mă aştepta la moartea soţului meu. Am descoperit dintr-o dată că toată viaţa lui nu fusese făcută decât din minciună şi prefăcătorie. Că nu era decât un escroc vulgar şi că,

în plus, delapidase toate bunurile noastre.

Din nou, Candice observă la Marc un moment de tăcere, ca şi cum evocarea acestui moment din trecutul ei îi era dureroasă.

In lăcomia lui nebună, continuă ea, Peter făcuse numai speculaţii necinstite, iar imperiul lui de hârtie se prăbuşise la moartea lui. Din tot ce avusesem, mai rămăsese o mică societate de informatică în pragul falimentului! Avocatul a fost cel care m-a pus la curent cu situaţia ; nu-i venea să creadă că nu ştiam nimic despre activităţile frauduloase ale soţului meu.

Dădu din umeri, iar privirea i se pierdu în gol.

- Până atunci habar n-aveam ce însemnau dificultăţile financiare. Şi nu voi uita niciodată aerul dispreţuitor pe care-l avea când mi-a spus că n-aveam de ce să-mi fac griji, că era de-ajuns să mă refugiez la tatăl meu, care se va ocupa de toate problemele mele şi că voi putea să trăiesc din nou pe picior mare, ca în trecut. Imaginea de « fată de bani gata » pe care mi-o oferea a fost ca un declic!

Bulversată, Candice tăcu puţin şi trase adânc aer în piept, înainte de a continua:

- A doua zi mi-am retras de la bancă toate economiile personale pentru a-i plăti pe creditorii lui Peter. Şi mai ales, vindeam societatea angajaţilor pentru o sumă simbolică. Pentru prima dată în viaţa mea, aveam impresia că am trecut nevoile altuia înaintea nevoilor personale. Şi în acea zi, m-am

hotărât să fac ceva de care să pot fi mândră. Restul îl stii.

- Nu voi spune decât atât: esti o femeie admirabilă, Candice!

Rosind la acest compliment, tânăra femeie îsi netezi părul si păru că se concentrează asupra paharului.

- Nu stiu ce ai pus în băutură, dar. de obicei nu mă confesez atât de usor! Ca să fiu sinceră, esti prima persoană căreia îi spun povestea vieţii mele.

Mânat ca de ceva irezistibil, Marc îi mângâie obrazul cu vârful degetelor si-i atinse în treacăt buza, cu nesfârsită delicateţe. Gestul lui o făcu pe Candice să tresară usor, dar spre imensa lui usurare, tânăra femeie nu opuse rezistenţă când o trase spre el.

- Candice.

Dintr-o dată, timpul parcă se oprise. Şi curând nu mai există nimic altceva decât flacăra dorinţei pe care si-o trimiteau privirile lor înfierbântate. Din prima clipă când se întâlniseră, Marc stiuse că acest moment magic va veni, mai devreme sau mai târziu, ca si cum ar fi fost scris dintotdeauna în destinul lor. Incet, faţa lui se apropie de a ei.

Mai întâi timide si ferme, buzele lor jucăuse si tandre se contopiră într-un sărut lung si voluptuos. Bucurându-se de clipă, Marc explora cu încântare scrinul miraculos de călduţ si de mătăsos al gurii lui Candice. Iar în timp ce o prindea de talie, Marc simţi

cum un imperceptibil frison îi trece prin palme. Incurajat, o strânse si mai tare în braţe si închise ochii pentru a se îmbăta cu parfumul tămâios pe care-l răspândea coama ei parcă de leoaică. Visase atât de mult acest moment, încât se simţea dintr-o dată ca un marinar rătăcit care ajunge în sfârşit în portul din care plecase. Chemarea sălbatică a senzualităţii sale tulburate îşi spunea cuvântul, un foc nepotolit îi ardea în vene. Se mai desfătase oare vreodată cu asemenea delicii?

Fervoarea cu care răspunse, o miră pe tânăra femeie, o sperie chiar. Oare cum putea să se abandoneze astfel unui bărbat aproape necunoscut? Nemaiascultând decât de vocea raţiunii, încercă să se smulgă din acest vârtej ameţitor care părea că o domină.

- Marc, te rog. îngăimă ea. Nu înţeleg ce a putut să se.

- E inutil să cauţi să explici ceva acum, să lăsăm să vorbească sentimentele.

- Dar.

Felul în care Marc o sărută o condamnă pe tânăra femeie la tăcere. Şi, incapabilă să reziste la această chemare, se lăsă din nou dusă de valurile trădătoare ale pasiunii. Corpurile lor arzătoare se apropriau, se căutau cu disperare.

- O, Candice, şopti Marc la urechea ei cu o voce răguşită. Te doresc atât de mult.

- Marc!

Cu o ultimă zvâcnire a voinţei, Candice lansă acest strigăt, un strigăt care nu era nimic altceva decât unul de ajutor.

In pofida faptului că o dorea atât de mult, Marc îi dădu drumul încetul cu încetul din îmbrăţişare. Imensul respect pe care i-l purta lui Candice nu putea decât să-l facă să dorească amânarea acestei uniuni. Cum să accepte să fie a lui sub imperiul simţurilor? Va putea oare după aceea să-i înfrunte privirea acuzatoare când va fi cuprinsă de remuscări? Nu. Va astepta cu răbdare atât cât va trebui, până în clipa când i se va dărui pe deplin liberă.

Cu inima bătând, tremurând din tot corpul si amintindu-si amândoi ce trăiseră, se îndepărtară încetisor unul de celălalt.

- Imi pare rău, Marc, nu stiu ce m-a apucat. Nu-mi stă în obicei să.

Cu un gest plin de blândeţe, Marc îi dădu la o parte o suviţă de păr care-i acoperea obrazul de porţelan.

- Trebuia să se întâmple, o stiam amândoi, nu-i asa?

- Da, mărturisi ea, cu privirea plecată. Dar ar fi o nebunie să continuăm asa, Marc. Să uităm ce s-a întâmplat, de acord?

Un hohot de râs fu răspunsul lui.

- Nu cred că vom reusi să ne convingem că acest

sărut n-a existat, si cu atât mai puţin că nu va fi urmat de altele.

- Totusi, înţelepciunea ne dictează să stergem acest. incident din memoria noastră, Marc. Oricum, ne cunoastem de puţin timp si.

La ce bun să mai continue? Argumentul fusese lansat cu atât de puţină convingere încât era mai bine să se oprească aici! Ce se întâmpla cu ea? Cum putuse să se comporte asa? se gândi Candice, alarmată. In zadar încerca să nu vadă adevărul: puţin mai lipsise să-i cedeze!

Dacă mai era posibil, Marc îi mări deznădejdea cu un nou sărut.

- Nu-ţi mai pune atâtea întrebări! murmură el, zâmbind cu voioşie. Ne vom acorda răgazul necesar. Eu nu mă grăbesc.

- Nici eu, răspunse ea aproape fără să vrea. In sfârşit, vreau să spun că.

Prea târziu! Spre marea ei nefericire, obrajii parcă îi luaseră foc!

- . nu sunt pregătită pentru o relaţie în acest moment şi. sper că nu te superi pe mine dacă îţi repet că e mai bine să dăm uitării ce s-a întâmplat.

Departe de a arăta vreo urmă de supărare, Marc îi zâmbi cât se poate de fermecător.

- Foarte bine, Candice. Mâine le voi spune lui Greg şi lui Vic să astupe gaura. Şi dacă stau bine să mă gândesc, cred că mecanicul a adus deja maşina. I-a

schimbat bateria, i-a verificat uleiul şi, în mod firesc, n-ar trebui să mai ai probleme.

- Mii de mulţumiri, Marc. Cât îţi datorez?

- Nimic, n-am nevoie de bani. Dar tot mai poţi să-mi plăteşti în natură.

O sclipire maliţioasă i se putea citi în ochi în timp ce se grăbi să precizeze:

- Să zicem că în schimb îmi dai. *două* borcane cu dulceaţă! Cu aceasta, îţi doresc noapte bună, Candice.

Uluită, Candice îl privi dispărând în întuneric. Un suspin sfâşietor îi scăpă de pe buzele încă fremătând după acel sărut fulgerător. O, Doamne, de ce viaţa i se părea dintr-o dată atât de complicată?

Trei zile mai târziu, Marc îsi bătea capul cu aceeasi întrebare. Cum se face că situaţia îi scăpase atât de repede de sub control? El, care îsi planificase o vară linistită, neavând decât grija de a reface *ChestnutManor,* iată că se îndrăgostise nebuneste de o sublimă creatură care nici nu voia să audă de el!

Intins cât era de lung pe canapea, cu o cească de cafea rece în mână, încerca disperat să pună ceva ordine în haosul din gândurile lui. In definitiv, problema era simplă. Incă de la început, se comportase cu ea ca un elefant într-un magazin cu porţelanuri. Nemulţumit că dărâmase zidul si că distrusese canalizarea de apă, se comportase în acea seară ca un adolescent la prima întâlnire!

- Bietul meu Bub, formăm împreună o pereche pe cinste! exclamă el în timp ce îsi mângâia motanul asezat pe genunchi. Tu ai pierdut gustul iubirii, iar eu mi-am pierdut îndemânarea!

Haide, lasă! Candice MacKenzie nu e singura femeie din lume! îsi spuse el pentru a nu stiu câta oară. In zadar, de altfel. Ceea ce încercase să facă în ajun, demonstra contrariul. Hotărât să o alunge pe Candice o dată pentru totdeauna din gândurile sale, îsi sunase câteva din vechile lui cuceriri. Totusi, dintr-un motiv care era cât se poate de evident, conversaţia se dovedea de fiecare dată insipidă, iar el închisese fără a face vreo invitaţie la cină.

Nu, trebuia să recunoască adevărul. Acest rău care-l măcina era departe de a se vindeca. Privirea i se fixă din nou pe gaura din zid. Se făceau trei zile de când Candice bătuse în cuie o pătură mexicană ca s-o acopere. Mesajul era mai mult decât evident, se gândi Marc. Să fi fost oare o întâmplare faptul că de atunci n-o mai revăzuse? Dacă numai mirosul îmbietor care venea dinspre bucătărie îi mai amintea de ea, ce-ar mai fi de spus?

- Nu ne mai rămâne decât un lucru de făcut, Bub, suspină Marc. Pentru că suntem alungaţi, trebuie să ne comportăm regeşte şi să acceptăm înfrângerea.

Uşor de zis. De fapt, nu visa nimic altceva decât să joace un rol în viaţa lui Candice. Şi dacă se putea, chiar. cel mai important!

Treizeci şi opt, treizeci şi nouă, patruzeci!

Scoţând un « uf» de uşurare, Candice aşează ultimul urcior în valiză şi îşi întinse mâinile care o dureau. De data asta, calvarul se terminase! Dintre tot ceea ce pregătea, sosurile picante îi dădeau cel mai mult de furcă. Degeaba îşi lua toate precauţiile necesare, întotdeauna sfârşea plină de praf, de chimen şi de curry, ceea ce declanşa o serie nesfârşită de strănuturi.Trebuia să faci totul pentru a-ţi mulţumi clientela!

Suflecându-şi mânecile, Candice îşi îndreptă atenţia spre ceaunul cu sos napolitan care fierbea pe aragaz. Cu puţin noroc, va umple vreo douăzeci de borcane. Cu atât mai rău! *Chiario Emporium,* care comandase patruzeci trebuia să se mulţumească doar cu atât! Alte sarcini mai urgente o aşteptau. Începând cu sucul concentat pe care trebuia să-l livreze negreşit până la prânz pentru săptămâna bucătăriei internaţionale.

Bietul Tyler! Din păcate, nu va avea timp să-l ducă în parcul de distracţii asa cum îi promisese. Mâine, poate.

Fu cât pe ce să ţipe când se uită la ceas. Era deja unsprezece? Iar ea nu făcuse decât jumătate din ceea ce îsi propusese pentru acea dimineaţă! Panica puse stăpânire pe ea. Cum o va scoate la capăt cu atâtea comenzi pe cap? In această dimineaţă, Sean Di Carlo, de la *Cabbages and Kings,* telefonase deja de trei ori

ca să se informeze de ora livrării. Fără a mai pune la socoteală ameninţările cu ruperea contractului din partea patisierului de pe Church Street sub pretextul că astepta de o săptămână dulceaţa promisă.

Şi pentru a pune capac la toate, facturile se adunau cu o viteză vertiginoasă! Unele pentru fluturasii publicitari sau pentru etichete, altele pentru urcioare sau pentru ingrediente. cărora li se adăugau, bineînţeles, facturile astronomice pentru gaz si pentru electricitate! Şi asta nu era tot! De dimineaţă, fu cât pe ce să lesine când văzu cum urcau impozitele locale. *Chestnut Manor* fusese chipurile reevaluat, iar ea urma să plătească până la sfârsitul lunii dublul sumei prevăzute. Adică o mie de dolari!

Numai gândindu-se, si o coplesea disperarea. Nu mai avea decât două mii de dolari în contul bancar si numai o minune o putea salva de la faliment! I se puse un nod în gât. Tot ce mai putea face era să-i ceară bancherului ei un împrumut. Dacă va reusi să-i prezinte clar obiectivele ei comerciale si bugetul pe care îl prevedea, va avea sanse să aibă câstig de cauză. Oricum, trebuia să încerce.

De altfel, de ce să nu-i dea întâlnire chiar acum? Simplul fapt de a fi luat această decizie o mai calmă. Dacă avea puţin mai mulţi bani, putea să facă faţă la tot!

In sfârşit. nu chiar la tot. Mai rămânea Marc. iar el nu era ultima ei preocupare. O înnebunise, nu exista

alt cuvânt pentru a descrie situaţia! De trei zile, îl purta mereu în gând. Imaginea ochilor lui ca de safir, a buzelor sale peste ale ei, amintirea vocii sale blânde şi răguşite nu-i mai dădeau pace. Ba mai rău, era de-ajuns ca privirile lor să se încrucişeze în depărtare pentru ca inima să-i bată cu putere. Işi dădea silinţa să-l evite atât cât se putea. O decizie care îi mustra conştiinţa.

Căci la ce bun să tăgăduiască atracţia pe care o avea asupra ei? De ce refuza să se lase condusă de propriile sentimente? Răspunsul era cât se poate de simplu. Ar fi prea uşor! Da, n-ar da dovadă de uşurătate dacă ar cădea în braţele acestui bărbat într-o perioadă critică din viaţa ei? Nu, nici nu se punea problema! Un singur obiectiv avea întâietate: să salveze *Turtă Dulce!* Şi trebuia s-o facă singură, fără nimeni lângă ea care s-o susţină! Işi jurase asta şi nimic n-o va face să se abată din drumul ei!

- Dar, mami, mi-ai promis.

- Ştiu, Tyler! Dar am prea mult de lucru şi e imposibil. Am să te duc mâine în parc.

- Nu mâine, eu vreau astăzi!

- Tyler, încearcă să înţelegi!

Dar deja lacrimi mari curgeau pe obrăjorii lui dolofani, iar Candice avu o strângere de inimă. Cât o mai costa că trebuia să-i refuze această recompensă. Ironia sorţii, toată dimineaţa fusese foarte cuminte, iar trădarea ei era si mai amară.

- O să mergem mâine, Tyler, îţi promit, îngăimă ea cu un nod în gât.

Drept răspuns, începu să lovească furios podeaua cu piciorul.

- Ba nu, în această după-amiază! Asa ai spus!

- Nu mai contează ce am spus!

Aceste cuvinte îi scăpară fără voie. Prea târziu; un suvoi de lacrimi începu să curgă pe chipul crispat de suferinţă al fiului ei. In acel moment, apăru Bub si se aseză în faţa lui Candice, dar cu spatele. Tot ce mai lipsea era ca pisica să se amestece în această poveste.

- Du-te de aici!

In aceeasi clipă, fiul ei începu să plângă si mai amarnic. De data asta, era prea de tot.

- Ascultă, Tyler! Am destule probleme în acest moment si nu sunt dispusă să mai accept un capriciu si din partea ta! Nu mai plânge, mergem la tine în cameră!

Hohotind, băieţelul se întoarse din drum si alergă spre scară urlând. Candice vru să-l prindă în timp ce alerga, dar îi scăpă printre degete.

- Tyler, iartă-mă! Coboară din nou, dragule!

Singurul răspuns pe care-l primi fu o usă trântită cu furie si pentru o clipă, Candice fu pe punctul de a izbucni în plâns. Cu moartea în suflet, se întoarse în bucătărie si îsi puse tristă coatele pe tejgheaua din lemn de stejar. Nu avea nici măcar răgazul să-şi

consoleze fiul. Oare nu punea asta capac la toate? Da, încă o dată se comportase asemenea celei mai nedemne dintre mame. Ce putea fi mai dureros pentru un copil de patru ani decât să fie victima unei nedreptăţi?

Suspină din greu. Cum mai putea s-o dreagă fără să-şi pună în pericol planurile pe care şi le făcuse pentru acea zi? Da, din lipsă de ceva mai bun, îl va duce diseară într-un *fast-food*. Nu erau oare pentru el hamburgerii şi cartofii prăjiţi o culme a gastronomiei?

Cu conştiinţa împăcată, Candice se hotărî să se pună pe treabă fără să mai piardă timpul. Fiecare lucru la vremea lui! Mai întâi, trebuie să lipesc etichetele pe borcanele de dulceaţă, apoi să fac livrările şi. Lista era prea lungă pentru a mai fi întocmită! Un singur lucru era sigur: pentru ea, nu va avea o clipă liberă astăzi. Şi dacă ieşea puţin cu Tyler diseară, va rămâne în picioare până la unu noaptea. In cel mai fericit caz!

Capitolul 1

Până când Marc se şterse pe mâini de vopsea, Tyler încetase să mai plângă. Agăţat de un scaun din bucătărie, cu picioarele suspendate în gol, băieţelul avea ochii umflaţi şi uzi din cauza suferinţei. Părea cel mai nefericit copil de pe pământ, se gândea Marc în timp ce-l privea cum ronţăie un fursec cu ciocolată. Ingenunche lângă el şi începu să-i şteargă faţa cu batista.

- Aşa, e mult mai bine astfel. Acum, o să mergem să-i spunem mamei tale că eşti aici. De acord?

- Nu vreau să mă întorc acolo! Vreau să rămân aici cu tine şi cu Bub.

Tonul cu care rostise aceste vorbe băieţelul era atât de categoric încât Marc suspină stânjenit. Apoi, silindu-se să fie mai circumspect, continuă:

- Haide, omuleţule, nu crezi că trebuie să-i mai acorzi o şansă mamei tale? Ştiu că acum eşti foarte supărat pe ea, dar ascultă cel puţin şi versiunea ei.

- Nu!

Sentinţa era cât se poate de clară! Trebuia să se resemneze: nici o împăcare nu era posibilă decât peste câteva ore. Oare o să mai poată inventa ceva ca să-l aducă pe omuleţul ăsta la sentimente mai bune?

- Salut, frate!

Greg intră în aceeasi clipă în cameră, cu tricoul pe umăr. Fără să mai astepte vreun răspuns, luă cu

dezinvoltură o mână de biscuiţi si se aseză pe masă.

- Imi petrec restul după-amiezii cu vizionarea unui meci de base-ball, cu Gaby si cu tata. Vrei să vii si tu cu noi?

La aceste cuvinte, chipul lui Marc se lumină: găsise soluţia.

- Ce-ai zice să-l iei pe Tyler în locul meu? Bietul de el a avut o zi cum nu se poate mai tristă. Un meci bun si un hot-dog îi va face mai bine decât orice altceva.

- Desigur! încuviinţă fratele lui mai mic, punându-i imediat pe cap sapca în culorile echipei locale.

- Mă bazez pe tine că nu va mânca atât de mult încât să se îmbolnăvească! spuse Marc. N-am deloc chef să plătesc eu oalele sparte în faţa mamei lui!

- N-are de ce să-ţi fie teamă. Apropo, la ce oră vrei să ţi-l aduc înapoi pe Tyler? N-as vrea să fiu. inoportun, spuse cu ironie Greg.

O observaţie atât de vicleană necesita o replică plină de siguranţă si de umor:

- Chiar dacă te voi dezamăgi , trebuie să stii că asta nu face parte din nici un plan de seducţie. Las asta pe seama tinerilor Casanova de teapa ta! Incerc numai să fiu drăguţ si s-o ajut puţin pe Candice, atâta tot!

-Ah, ah!

Tonul glumeţ al lui Greg demonstra că nu credea o iotă din ceea ce-i spusese fratele lui. Coborând din locul unde se aşezase, tânărul bărbat încercă să-i aranjeze puţin ţinuta băieţelului. După ce-i încheie

nasturii de la cămaşă şi îl spălă pe faţă, îl cocoţă pe umerii lui, provocându-i un strigăt de plăcere.

- Hai să mergem, omuleţule! spuse Greg.

- Distrează-te şi să nu faci prostii.

Prima ar fi să nu-i spun mamei sale unde se află Tyler, îşi spuse el. E mai bine s-o pun la curent înainte să se ducă la poliţie!

Arome îmbietoare de mirodenii, de usturoi şi de ceapă îl întâmpinară când intră în bucătăria lui Candice. Se apropie imediat de cratiţa în care fiebea la foc potolit sucul acela concentrat sublim, apoi, fără zgomot, luă o lingură de lemn ca să guste din produs. Il savură fără grabă, aşa cum fac numai cunoscătorii, înainte de a-şi da verdictul:

- Excelent.

- Ce?

Expresia îngrozită a lui Candice îl făcu să zâmbească amuzat. Domnea peste tot o dezordine de nedescris printre borcane de dulceaţă, etichete, lipici, coji de legume şi ustensile de bucătărie. Câteva şuviţe fine de păr i se lipiseră de faţa udă, iar obrajii i se îmbujoraseră din pricina căldurii şi a efortului.

- Am spus că sosul tău e excelent. Poate că ar mai trebui puţin busuioc, dar nu e rău deloc pentru o canadiancă pursânge.

După ce îsi reveni din surpriză, Candice începu să întindă din nou puţin lipici în dosul unei etichete.

- Ti-ai ales un moment cum nu se poate mai prost

pentru critici!

- Haide, nu oricine poate fi italian! glumi Marc. Şi în ciuda handicapului tău, rezultatele sunt mai degrabă încurajatoare.

- Oh. du-te naibii!

Marc remarcă imediat că un usor tremur se putea distinge în vocea lui Candice. Apropiindu-se de ea, constată că avea ochii plini de lacrimi si că făcea eforturi vizibile pentru a nu izbucni în plâns.

- S-a întâmplat ceva? întrebă el amabil.

Nemairezistând, Candice izbucni dintr-o dată în hohote
si-i spuse tot ce avea pe inimă:

- Cum să se întâmple ceva? Nici vorbă de asa ceva: am douăzeci de borcane de sos de Bologna de umplut până diseară, când, de fapt, ar fi trebuit să-l duc pe Tyler la parcul de distracţii! Plus toate aceste borcane cu dulceaţă de livrat. si. si acum, aceste blestemate de etichete care nu vor să se lipească sub nici o formă! O sută de pus si nici una care să mai fie la locul ei!

De disperare, sterse masa cu o miscare a mâinii, răspândind bucăţile de hârtie în toate direcţiile.

Uluit, Marc nu stia dacă trebuie să râdă sau s-o îmbărbăteze. Până la urmă învinse instinctul lui protector. Prinzând-o pe Candice de mână, o ajută să se ridice.

- Vino, a sosit vremea să te odihnesti.

- E imposibil. am atâta de lucru.

- Poate să mai aştepte puţin. Uită-te la tine: dormi în picioare. De când nu te-ai mai odihnit?

- Nu pot să-mi permit luxul ăsta.

Ţinând-o de umeri, Marc o conducea încet spre salon. In faţa canapelei, o împinse uşor să se aşeze pe pernele moi. Apoi continuă:

- Ceri prea mult de la tine. Ţine-o tot aşa şi nu te vei alege cu nimic bun, nici pentru tine, nici pentru Tyler, nici pentru *Turtă Dulce*.

Abătută, privind în gol, Candice nu-şi dădu seama că Marc o servea cu o porţie consistentă de whisky.

- Bea! îi ordonă el.

După câteva clipe, Candice adormi. Cu gingăşie, îi luă paharul din mâini, aranjă pernele şi o acoperi cu o pătură. Dormind, părea un copil, iar Marc nu putu să reziste dorinţei de a o săruta pe frunte. Apoi, întorcându-se în bucătărie, se aşeză cu hotărâre la masa de lucru. In clipa în care luă lipiciul şi puse prima etichetă ştiu că ziua va fi lungă. Foarte lungă!

Când se trezi, Candice avu nevoie de ceva timp ca să-şi revină.In faţa ei, aşezat într-un fotoliu, Marc era cufundat în lectura unei reviste. La picioarele lui erau, pe un platou, o sticlă cu bere şi resturile de la masă. Nu era înspăimântător acest mod de a da năvală în viaţa ei? se gândi ea fără să schiţeze cel mai mic gest de împotrivire. Iar ceea ce era culmea era că începuse puţin câte puţin să-l accepte!

Simţindu-se privit, Marc ridică privirea spre ea, lăsă revista din mână, apoi se întinse zâmbind:

- Ţi-e foame? întrebă el binevoitor.

- Hm. e puţin spus: aş înghiţi tot pământul! Am dormit mult?

- Să tot fie vreo şapte ore.

- Cum? explodă ea. Dar de ce nu m-ai trezit? Tyler n-a mâncat şi. o, Doamne! Dulceaţa nu e livrată!

- Liniştеşte-te. Omuleţul tău o duce foarte bine, iar eu m-am ocupat personal de livrare.

- Ce spui? Dar. şi etichetele?

- Sunt toate bine fixate pe borcane, o linişti el, ridicându-se să-şi ducă platoul la bucătărie. Preferi rosbiful cu, sau fără muştar?

Abia după ce luă câteva înghiţituri putu vorbi din nou:

- Iţi mulţumesc pentru tot, Marc. Te întrebi probabil cum mă descurcam înainte de a te întâlni.

- Intr-adevăr, încep să cred că trebuie să se ocupe cineva de tine, căci mă îndoiesc de faptul că o poţi face singură.

Tânăra femeie se arătă indignată de cele spuse şi încercă în zadar să înghită cât mai repede pentru a protesta, dar Marc ignoră suveran această încercare.

- Trebuie să te menajezi puţin, Candice! Vrei să fii cea mai bună la toate, dar îţi dai seama de amploarea unui asemenea pariu? Iţi dai seama că istovindu-te, îţi distrugi tot universul ăsta mic? Iar din el fac şi eu parte, îţi place sau nu!

De data asta, Candice avu timp să răspundă. Cu un colţ al şerveţelului, îşi şterse buzele şi-l măsură lung cu privirea pe Marc înainte de a spune:

-Ţi-am cerut cumva să fii îngerul meu păzitor? Nimic nu te obligă să faci treaba asta în locul meu!

- In cazul de faţă, da! spuse el cu siguranţă. Şi fiecare zi aduce alte si alte surprize: atunci când nu e casa, e ocupaţia, părinţii, sau Tyler care îţi face probleme!

Sigur pe ceea ce spunea, Marc tăcu puţin timp înainte de a relua:

- Iţi mai amintesti când te-ai jucat ultima dată cu fiul tău? Ai încercat măcar să vorbesti cu el, dincolo de această ceartă cu privire la parcul de distracţii?

Cuvintele pe care le auzea o emoţionară atât de adânc pe Candice, încât simţi cum roseste până în albul ochilor. De aceea, îsi aseză cu lentoare furculiţa, ca să aibă răgazul necesar să-si compună o imagine senină.

- Relaţiile mele cu Tyler nu te privesc în nici un fel, dacă nu mă însel.

- In afară de cazul în care vine să caute alinare la mine.

Alertată, tânăra femeie se ridică pentru a scruta încăperea
cu o miscare rapidă a capului, apoi se întoarse spre interlocutorul ei.

- Ce vrei să spui? Unde este fiul meu?

- A venit la mine pe la ora două, foarte supărat pe viaţă în general si pe tine în particular. Greg l-a luat la un meci de base-ball. Nu-ţi faceţi griji, se vor întoarce curând.

- Nu era nevoie! Tyler e suficient de mare pentru a înţelege că.

- Totusi, Candice: n-are decât patru ani!

- Sunt mai mult decât constientă de asta!

- Chiar asa? Uiţi pur si simplu că un copil are nevoie de ceva timp pentru a creste!

Un profund sentiment de culpabilitate zdruncină voinţa tinerei femei. Totuşi, foarte hotărâtă să nu lase să se vadă ceva, se sili să susţină privirea lui Marc şi-i replică pe un ton glacial:

-Ascultă! N-am deloc nevoie de sfaturi pentru a-mi creşte fiul!

- A, da? Atunci ascultă-mă şi pe mine: Tyler are nevoie de o mamă, nu de o femeie care se speteşte muncind şi care nu ia în seamă ceea ce e minunat în el! Te străduieşti atâta în fiecare zi să-ţi croieşti un drum, încât nu-ţi mai rămâne timp şi pentru ceilalţi!

Când rosti aceste cuvinte, Marc îşi dădu seama că mersese prea departe. Pe faţa lui Candice se putea citi suferinţa. Stânjenit, se apropie de ea, scuzându-se în fel şi chip, dar îşi dădu seama că eforturile sale erau zadarnice. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu se gândise oare de două ori înainte de a vorbi? Făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă, furios pe el

însuşi, pe Candice şi pe toţi ceilalţi. Să-i ia naiba pe toţi cei din familiile MacKenzie şi alţi Pricefield! La naiba şi cu hazardul care-i scosese această femeie în cale! Dădu cu brutalitate la o parte pătura care separa cele două apartamente şi se întoarse la el.

Când Greg se întoarse, îl găsi pe Marc moţăind pe divan. De-abia deschizând un ochi, fratele său mai mare se ridică încet în capul oaselor, mormăind ca un urs pe care l-ai trezit din somn.

- Mă vei surprinde mereu, frate! spuse Greg izbucnind în râs. Imi închipuiam un cu totul alt tablou: lumină difuză, foc romantic în şemineu, lumânări, şampanie la gheaţă.

Nu mai apucă să-si termine fraza. Faţa i se lărgi într-un zâmbet la vederea fratelui lui care părea atât de aiurit. Apoi reveni la copilul adormit pe care-l purta în braţe.

-A dat dovadă de multă rezistenţă, dar a cedat în repriza a opta.

Privelistea pe care o oferea Tyler era dintre cele mai înduiosătoare. Şapca multicoloră îi cădea comic pe ochi, iar mânuţa lui dolofană mai ţinea încă strâns în mână fanionul în culorile albastru si alb ale echipei din Toronto. Cămasa si feţisoara lui erau atât de pătate, încât era cum nu se poate mai greu de văzut ce anume lăsase urmele cele mai adânci: sucul de fructe, mustarul sau praful! Totusi, nimic nu putea ascunde starea de bine care se putea citi pe faţa

copilului.

Părăsindu-si locul, Marc îl luă pe Tyler în braţe, îi mulţumi din inimă si-i ură noapte bună.

Candice era tot pe canapea când Marc îsi făcu din nou apariţia cu Tyler în braţe. La apariţia lor, ea ridică privirea si Marc îsi dădu seama imediat că plânsese. Cu buza inferioară tremurând' si cu ochii umflaţi, ea se ridică, îsi sterse pe furis lacrimile de pe obraji si înaintă spre ei abătută.

- Ti l-am adus înapoi, spuse la repezeală Marc, înainte de a călca apăsat pe treptele care duceau la etaj.

Spre marea lui surpriză, Candice nu protestă în nici un fel. Tăcută, se mulţumi să-l urmeze până când îl aseză pe Tyler în pat.

- Ar trebui un serveţel umed să-l stergem puţin, propuse el întorcându-se.

Silueta tinerei femei se decupa în pragul usii. Candice îl privi puţin pe Marc în ochi cu o insistenţă ciudată, înainte de a dispărea pe hol. Tulburat în mod straniu de acest scurt schimb de priviri, Marc se întoarse încet la băieţel. Cu atenţie, îi luă fanionul din mâna năclăită şI-l puse pe noptieră. Aşa, va fi primul lucru pe care-l va vedea când se va trezi. Apoi, începu să-i scoată bluza, reuşind să nu-l trezească.

- Ştii că te pricepi de minune la lucruri de genul ăsta, domnule d’Angelo? spuse dintr-o dată Candice cu ironie.

Apoi, după ce făcu ocolul patului ca să-l privească în faţă, întări cele spuse cu o privire sfidătoare:

- Pe scurt, eşti soluţia pentru toate problemele mele, nu-i aşa? Zidar, instalator, dulgher şi tată adoptiv din când în când.

In faţa unei asemena ostilităţi, Marc fu mai întâi tentat să reacţioneze cu violenţă. Totuşi, regretă imediat că era cât pe ce să cedeze mâniei. Oare cum putea să fie atât de lipsit de discernământ? Date fiind circumstanţele, reacţia tinerei femei era nu numai normală, ci şi previzibilă. In ciuda aparenţelor, Tyler era ce avea mai scump pe lume. Pentru el voia atât de mult să reuşească. El dădea un sens existenţei ei. In consecinţă, era oare ceva mai firesc decât să îndepărteze pe acela care încerca să se amestece între ea şi el?

- Candice...

- De-aici încolo mă ocup eu de el, mulţumesc! i-o tăie scurt în timp ce se aşeza pe marginea patului. Mulţumeşte-i şi fratelui tău că l-a luat în această după-amiază pe Tyler la meci, dar aş dori ca pe viitor să stai departe de fiul meu. Am serioase îndoieli că e bine pentru el să fie prins între ciocan şi nicovală. N-aş vrea să se ataşeze prea mult de tine, înţelegi?

Marc îi prinse dintr-o dată mâna si o strânse si mai tare atunci când ea vru să si-o retragă. Apoi, începu să-i expună cu calm:

- Ascultă, niciodată nu m-am gândit să pun sub semnul întrebării vreuna din hotărârile pe care le-ai luat. Dar acest copil era atât de nefericit mai devreme încât, lăsându-l pe mâna lui Greg, eram convins că-l voi consola. In egală măsură, mă gândeam că te voi scuti de povara prezenţei lui. Imi pare rău dacă am sărit calul.

Unor argumente atât de sincere, Candice nu prea avea ce să le opună. Cu ochii închisi, se eliberă de tensiunea pe care o acumulase si care o sufoca, suspinând prelung.

-Scuză-mă, te rog, murmură ea. Adesea, sunt cam posesivă. De obicei, nu prea îi plac străinii, mai ales bărbaţii: e pentru prima dată când se împrieteneste atât de repede cu cineva si. îţi mărturisesc că asta mă sperie puţin.

Despre ce teamă era vorba? se întrebă ea în aceeasi clipă. Aceea de a-si pierde autoritatea de mamă. sau libertatea de femeie? Pentru a nu fi nevoită să răspundă la o asemenea întrebare stânjenitoare, Candice continuă discuţia:

- Iţi mulţumesc pentru tot, Marc. Să nu ţii cont de ceea ce ţi-am spus: vă poţi juca cu Tyler, atât tu, cât si fratele tău. La urma urmelor, e mai degrabă normal să caute o prezenţă masculină: de prea mult timp n-o mai are decât pe mamă drept tovarăs de joacă.

- Nu-ţi fie teamă, vei rămâne întotdeauna persoana cea mai importantă în ochii lui. Şi-l înţeleg cu atât mai

bine cu cât. esti la fel si pentru mine.

Stupefiată, cu sângele bătându-i mai să-i spargă tâmplele, Candice nu stiu ce să spună. Cum să-si explice faptul că în faţa acestui bărbat răspundea întotdeauna prosteste? Din refex, îsi trase brusc mâna pe care Marc o mai ţinea într-a lui. Dar, deloc descurajat, el se ridică cu firesc si sopti blând:

- Candice...

- Te rog, i-o tăie ea, temându-se să audă cuvinte care o speriau si mai tare.

Imitându-l, se ridică si îsi acoperi fiul cu plapuma. Apoi, hotărâtă să dejoace orice încercare din partea lui Marc, se strădui să revină la conversaţie.

- Ştiu că trebuie să fi fost o mamă foarte dificilă pentru Tyler în ultimele luni, dar încercam să mă conving că nu e decât o perioadă tranzitorie. Am încercat cu disperare să neg trista realitate a relaţiei mele cu el, fără a reusi totusi să scap de oribilul sentiment de culpabilitate care mă asaltează. Iată de ce n-am suportat să exprimi adevăruri pe care nu doream să le aud.

Cu un gest linistitor, Marc o luă usor de umeri.

-Inţeleg si regret că te-am rănit mai devreme. N-am nici un drept să te judec.

Intr-un elan neasteptat de încredere, tânăra femeie se aruncă de gâtul lui, îl strânse si, pe măsură ce ochii i se umpleau de lacrimi, îi spuse dintr-o răsuflare:

- O, Marc, sunt atât de terorizată de ideea că într-o zi situaţia mi-ar putea scăpa de sub control., că am să pierd totul.

Cu mâinile lui dibace si ferme, începu să-i facă un usor masaj pe spate si-i sopti la ureche:

- Linişteşte-te, eşti prea puternică pentru a ceda, sunt convins.

- Ţine-mă, ţine-mă strâns în braţe.

- Cât vei dori, Candice.

Răsuflarea lui era dulce şi caldă şi, din instinct, buzele lor se găsiră şi se contopiră. Tulburată, Candice îl sărută cu o intensitate ieşită din comun, ca şi cum disperarea ei se transformase într-o dorinţă violentă. Marc răspunse imediat chemării ei: se lipi şi mai mult de ea, gemând de plăcere. Apoi, în timp ce mâinile i se pierdeau în părul ei parfumat şi des ca o pădure, îi înapoie sărutul cu o ardoare dezlănţuită.

Acest schimb pasional era pentru Candice ceva ce nu cunoştea nici început, nici sfârşit. O dorinţă neostoită puse atunci stăpânire pe ea: să fie sărutată de acest bărbat şi numai de el, să se piardă pe vecie în braţele sale şi să-l strângă până la durere. In acea clipă, i se părea că toate întrebările aveau în sfârşit un răspuns, că toate privirile, zâmbetele, vorbele spuse numai pe jumătate în ultimele zile căpătau un sens. Depăşind bariera pudorii, Candice îşi lăsă capul pe spate, lăsând pradă buzelor lui Marc albeaţa fremătândă a gâtului.

Alene, bărbatul depuse sărut după sărut pe tot umărul femeii care se topea de plăcere. Şi când simţi cum îi alunecă mâinile grele pe trupul ei şi cum palmele sale îi ating cu blândeţe sfârcul sânilor, se cutremură de plăcere. Marc începu s-o sărute din nou pe gură chiar în clipa în care, nemairezistând, începea să geamă, să-l cheme.

Apoi, îi descheie nasturii bluzei unul câte unul şi văzu astfel ivindu-se, ca un trandafir înflorit, pieptul palpitând. Arzând de dorinţă, exploră cu încântare comorile de voluptate pe care le ascundea sutienul de dantelă. Imbătată de îndrăzneala lui, tânăra femeie fu nevoită să-şi muşte buzele pentru a nu ţipa. Cu ochii pe jumătate închişi, îşi trecu mâinile prin coama deasă a lui Marc, invitându-l astfel să continue.

- Marc! gâfâi ea când el îi desfăcu sutienul.

Cu delicii, el prindea cu gura şi dădea drumul vârfului cafeniu al sânului, apoi îşi sporea irezistibil mângâierile până când Candice ceru îndurare. Dar, nemaiascultând decât de chemarea irezistibilă a simţurilor sale, Marc se dovedi şi mai insistent.

Tyler fu cel care puse capăt neaşteptatei lor ieşiri. Băieţelul se întoarse cu zgomot de pe o parte pe cealaltă, dar din fericire nu se trezi.

- Mă tem că n-am ales locul cel mai potrivit, spuse Marc în şoaptă, dându-i drumul lui Candice cu părere de rău.

O faţă veselă primi această remarcă adevărată.

- E adevărat, şi chiar dacă Tyler e un copil precoce, nu va putea să înţeleagă cum mama lui se află în braţele unui bărbat în mijlocul nopţii, şi pe deasupra în camera lui.

- Totuşi, pare că aprobă totul, glumi Marc, arătând zâmbetul inocent al copilului.

- Desigur, e înnebunit după tine.

- Şi mama lui, ce crede despre asta?

Inima tinerei femei bătu cu putere. In ochii lui Marc citea nerăbdarea cu care aştepta să-i răspundă.

- Fără îndoială, acelaşi lucru.

Chipul lui Marc se lumină. O tăcere lungă, urmată de un suspin de uşurare, îi devansă cuvintele

- E mai bine să plec imediat: dacă astept prea mult, mă tem că n-o să mă mai pot hotărî s-o fac.

- Şi cine îţi cere asa ceva? interveni Candice, mirată de propria ei îndrăzneală. Rămâi.

Marc trebui să facă eforturi foarte mari să n-o îmbrăţiseze din nou; dimpotrivă, încercă din răsputeri s-o ţină cât mai departe si încercă să explice:

- As vrea să fii foarte sigură de sentimentele tale. Nu caut o femeie de o noapte, ci vreau un angajament serios din partea ta, înţelegi?

-Să fie oare vorba de faptul că doresti să te căsătoresti cu mine ca să-ţi adjudeci cealaltă jumătate a casei, domnule d’Angelo? glumi ea săgalnic. Serios vorbind, pe cine crezi că ai în faţă? Am douăzeci si sapte de ani, un copil de crescut si o

afacere pe care îmi e foarte greu s-o menţin pe linia de plutire. Şi dacă am face dragoste noaptea asta, n-ai fi decât al doilea bărbat care intră în viaţa mea. Dar cum să stii dacă asta constituie un angajament de vreme ce previziunile mele nu depăsesc niciodată următoarele trei zile! Orice-ar fi, nu sunt mai interesată decât tine de plăcerile de-o noapte. Pentru linistea lui Tyler si a mea, nu vreau mulţi bărbaţi în viaţa mea. E singurul lucru de care sunt sigură.

In adâncul său, Marc simţea crescând în el senzaţia indicibilă a unei fericiri care se apropia de plenitudine: el nu ceruse decât luna, iar ea îi oferea întreg universul! Nu-i deschisese usa inimii sale si pe aceea a fiului ei? In clipa aceea, dorea cu ardoare să-i mărturisească iubirea lui, dar preferă să mai amâne puţin. Se mulţumi să-i ia mâinile în ale sale, zâmbindu-i:

- Nu mai ai nimic de adăugat, Candice?

- Cred că ţi-am spus totul, şopti ea, agăţându-se de privirea lui.

Nu mai scoaseră nici un cuvânt până ajunseră în dormitor.

De-abia intrat, Marc o strânse pe Candice în braţe fără să
mai aştepte, dar se alarmă când percepu la ea un uşor freamăt de teamă.

- O să-mi lipsească oare curajul când trebuie să trec la fapte? spuse ea, ironizându-se singură.

- Ascultă-mă, propuse el după un timp: mai

gândeşte-te puţin şi dacă ai cea mai mică îndoială asupra valorii uniunii noastre, vom deveni din nou vecinii care încă mai suntem.

Candice rămase atât de mult timp tăcută încât Marc fu pe punctul de a-şi regreta zelul. Oare nu va ceda angoaselor ei şi va reveni asupra deciziei? La urma urmelor, poate că nu-l considera capabil să-i aducă toată stabilitatea de care avea nevoie. Şi nu fără oarecari temeri, o auzi pe Candice spunând:

- Am căutat bine, Marc: n-am găsit nimic, afirmă ea cu seninătate.

Prin aceste ultime cuvinte, Candice deschidea dintr-o dată poarta unui paradis pe care ardea de nerăbdare să-l descopere cu ea, pentru a savura împreună toate fructele interzise. Atunci, fără să mai aştepte, o duse încet spre pat.

Capitolul 8

Totul se derulase ca într-un vis. In picioare lângă pat, Marc o dezbrăcase cu o delicateţe nesfârsită. Unele după altele, hainele îi alunecaseră de pe pielea catifelată si căzuseră fără zgomot pe mochetă, asemeni petalelor unei flori fragile. Şi după un ultim fosnet de mătase, ea îsi oferi goliciunea privirii arzătoare a lui Marc. Numai atunci, Candice îl dezbrăcă si ea pe el si sub lumina difuză a lămpii de pe noptieră îi descoperi trupul viril si bronzat care evoca perfecţiunea unei statui de bronz. Acest trup care acum se va uni cu al ei.

Palmele lui Marc, asemeni catifelei îi atingeau usor umerii, se jucau cu sânii ei, coborau pe pântece, zăboveau pe solduri, trezind în ea încetul cu încetul senzaţii de mult uitate. Coplesită, avidă, tânăra femeie se abandona fără reţinere căldurii care punea stăpânire pe ea. Şi, pe măsură ce tandra explorare a lui Marc devenea si mai îndrăzneaţă, pe măsură ce degetele sale se aventurau spre însăsi inima feminităţii sale, închise ochii pentru a se bucura si mai mult de plăcerea care creştea în ea. Depăşind orice urmă de inhibiţie, Candice scotea uşoare gemete, iar degetele şi le înfingea în umerii musculoşi ai iubitului, ca într-o chemare a tuturor simţurilor sale înfierbântate.

In curând, începură să vibreze la unison, duşi de un val de dorinţă care cerea să fie împlinită. Iar atunci

când, printr-o mişcare suplă, Marc o făcu în sfârşit a lui, avură impresia fulgerătoare că se topesc unul în altul, ca nişte planete gemene. Osmoză perfectă, fuziune magică a două fiinţe îmbătate care se identificau cu senzaţiile pe care le trăiau.

Incetul cu încetul, respiraţia lor deveni din ce în ce mai liniştită până în secunda magică în care totul basculă. Nespus de plăcuta aşteptare care izvora din străfundurile fiinţei sale o făcu pe Candice să scoată un geamăt lung. Marc îşi intensifică mişcarea cu iscusinţă până ce ritmurile li se acordară într-un vertiginos balet erotic. Pierdute, nesătule, trupurile lor se curbară precum un arc, se întinseră de parcă ar fi fost o singură coardă şi atinseră împreună piscurile scânteietoare ale plăcerii. In culmea extazului, lui Marc i se păru că îşi aude numele.

Cât ţinu această clipă în afară timpului, un lung spasm îi traversă, anihilând orice voinţă, orice forţă, nelăsându-le decât dorinţa confuză ca acest moment divin să dureze o veşnicie.

Această furtună a simţurilor fusese atât de subită, atât de fulgerătoare, într-un cuvânt desăvârşită, încât fu nevoie de ceva timp să se linistească. Cei doi rămaseră îmbrăţişaţi si tăcuţi o bună bucată de timp în cearsafurile călduţe, cu ochii închisi, revenind încetul cu încetul la realitate.

Candice fu cea care rupse tăcerea. Cu faţa

luminată de un zâmbet plin de maliţiozitate, declară cu emfază:

- Sper, dragă domnule, că nu regretaţi prea mult că aţi rămas!

- Nu regret decât un lucru, stimată doamnă! îi replică Marc pe acelasi ton. Că nu v-am întâlnit mai devreme!

Această apropiere era consecinţa firească a intimităţii care se crease între ei. Candice spuse la rândul ei:

- Ştii, acum câţiva ani nu cred că ţi-as fi plăcut prea mult. Eram frumoasă si bogată, dar prea răsfăţată.

Un zâmbet complice îl însufleţi pe Marc.

- Pe cinstea mea, îţi mărturisesc că n-am nimic nou de spus despre frumuseţea ta, iar de răsfăţat, am să te răsfăţ cât meriţi! Mai rămâne problema cu bogăţia.

- Nu sunt mai bogată acum decât am fost vreodată. Chiar dacă as avea toţi banii din lume, tot n-as putea cumpăra fericirea pe care o trăiesc alături de Tyler si. de tine.

Această confesiune deghizată îi merse la inimă lui Marc. Ca si cum toate piesele care alcătuiau acel complicat puzzle al vieţii sale se combinau perfect, fără cea mai mică falie.

- Ce bine ne simţim împreună. suspină el cu

satisfacţie. Dacă ne-am căsători, ne-am putea petrece restul vieţii plutind pe aripile acestei fericiri.

Candice tocmai voia să-i răspundă când cineva apăsă pe clanţă. In zadar, însă! Candice avusese grijă să încuie uşa pentru a nu fi deranjată de nimeni.

- Mami?

- Sunt aici, dragule! Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Marc e cu tine?

- Da, dar o să-l vezi mâine dimineaţă! Culcă-te la loc, acum.

- Bine. Noapte bună, mami.

- Noapte bună, comoara mea.

O dată plecat Tyler, Marc se ridică într-un cot şi o sărută pe Candice pe frunte înainte de a relua:

- Vrei să plec? Dacă voi mai fi şi mâine dimineaţă aici cu tine, chiar dacă n-are decât patru ani, Tyler tot va ghici că mi-am petrecut noaptea cu tine! Şi fără a fi totuşi capabil să reconstituie de-a fir a păr ce s-a întâmplat, mă tem să nu-ţi pună întrebări stânjenitoare şi să te dea de gol în faţa părinţilor tăi!

- In privinţa asta, poţi fii liniştit: dacă se va răspândi, ştirea va declanşa un entuziasm unanim! Tyler te adoră, iar mama mea era ieri pe punctul de a-mi sugera să mă arunc în braţele tale!

Auzind aceste vorbe, Marc izbucni din nou în acel râs călduros şi viril pe care îl iubea atâta la el.

- Ei bine, s-ar zice că până acum am o imagine

bună! Dar. tatăl tău?

- Cu el, lucrurile stau altfel. Am impresia că, în general, taţii sunt de-a dreptul incapabili să-şi imagineze că fiica lor ar putea sta în braţele unui bărbat. Am uneori impresia că tatăl meu îsi închipuie că Tyler este cumva picat din ceruri.

Un scurt moment de tăcere se instală după râsetele lor.Marc fu cel care rupse de data asta tăcerea:

- Apropo de tată. Tyler ar cam avea nevoie de unul, nu-i asa?

- Hm. esti interesat?

Drept răspuns, Marc îsi îndreptă buzele spre gâtul gol, dezvelit fără voie, al tinerei femei. Spectacol care-i trezi din nou simţurile.

- E foarte probabil. dar, mă mai gândesc. tot nu mi-ai spus dacă doresti să mai rămân.

Sărutul arzător care urmă vorbelor sale îl făcu să nu mai aibă nici un scrupul si, cu respiraţia tăiată, Marc se lăsa purtat, fără să protesteze, spre tărâmurile minunate în care îl conducea Candice.

Şocul fu atât de puternic încât Candice sări în capul oaselor fără să-si dea seama.

- O, Doamne! Ce s-a întâmplat?

- Ce e? murmură o voce somnoroasă lângă ea.

- N-ai auzit, Marc? Am crezut că toată casa se prăbuseste!

Din pudoare, tânăra femeie îsi ridică cearseaful

până la gât,
înainte de a se uita la ceasul desteptător.

- Nu-i nici măcar sase! Cine are tupeul să scoale tot cartierul la ora asta?

- Pesemne că ai visat. or fi veveriţele care sar pe acoperis. vino: am o idee grozavă despre felul în care putem începe cu dreptul ziua asta.

- Te asigur că e vorba într-adevăr de veveriţe, suntem în pragul unei veritabile catastrofe ecologice!

Profitând de faptul că Marc nu deschisese încă ochii, Candice nu se putu abţine să nu-l privească pe îndelete. Asezat pe burtă, nu lăsa să i se vadă decât un spate superb ai cărui muschi străluceau în raza de lumină care pătrundea prin draperii. Ce puternic părea . Şi ce contrast frapant între trupul lui viril si motivele pastel ale draperiilor înflorate!

Amintirea nopţii lor fierbinţi o făcu pe Candice să se înfioare de plăcere si, aplecându-se la urechea lui Marc, îi murmură cu o voce lascivă:

- De fapt, care era acea idee minunată?

In cazul de faţă, cuvintele erau de prisos. Cu un gest suav si tandru în acelasi timp, Marc îsi reîncepu explorările, făcând-o să suspine de plăcere, anticipând deja momentele plăcute care vor urma. Dar vai! Un zgomot si mai puternic decât primul îi făcu să se oprească brusc.

Furios, Marc se ridică imediat din pat si se îndreptă vociferând spre fereastră.

- Catastrofă! exclamă el, ducându-si mâna la tâmplă. Ah, ah, ah!

Alarmată, Candice sări din pat, luă repede ceva pe ea si se apropie de el întinzându-i pantalonii.

- Ia-i, Marc. N-as vrea ca bătrâna locatară din faţă, doamna Parkdale, să aibă un atac de cord văzându-te în costumul lui Adam!

Dar umorul îi pieri când privi si ea pe geam.

- O, nu! Spune-mi că nu-i adevărat! Ăsta da noroc! Numai de asta nu aveam nevoie acum!

- Stai liniştită, Candice: în mod sigur e mai puţin grav decât pare.

- Cum îndrăzneşti? explodă ea. O camionetă a descărcat o tonă de moloz pe gazonul meu şi mi-a lovit maşina, iar tu vrei să fiu calmă?

- Mă îndoiesc că a făcut-o expres: o mişcare proastă se poate întâmpla oric.

- Mamă! Mamă!

Băieţelul începu să apese pe clanţă cu insistenţă şi Candice se grăbi s-o descuie.

- Mamă, am. am auzit un zgomot puternic, strigă el aruncându-se în braţele ei, speriat. Ce s-a întâmplat?

Abia atunci tânăra femeie putu să dea o explicaţie dramei. Strângând din ochi neîncrezătoare, îşi încrucişă braţele şi se întoarse dintr-o dată spre Marc.

- Presupun că această livrare era pentru tine, nu-i aşa?

Din păcate, fiul ei îi strică planurile.

- O, mamă! Ia uite ce camion frumos! Dar. ce s-a întâmplat cu maşina ta?

- Nimic, cobor, propuse Marc, fericit că poate să scape de privirea acuzatoare a lui Candice. Pe curând!

- Marc?

Prea târziu! Marc cobora deja scările patru câte patru, lăsând-o pe Candice pradă disperării.

- Omul ăsta mă înnebuneşte.

- Cine? Marc?

Induioşată, tânăra femeie îl aruncă pe Tyler de mai multe ori în sus şi-l făcu să se învârtească în aer, spre marea lui plăcere.

- Cum te simţi în dimineaţa asta, comoara mea?

- Foarte bine. O, cât te iubesc, mamă!

- Iar eu te ador!

Il puse din nou jos şi îngenunche în faţa lui.

- Imi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri, iepuraşul meu. Am greşit când m-am enervat, dar asta s-a întâmplat din cauza grijilor mele, înţelegi. Mă ierţi?

- Desigur, dragă mamă, am uitat deja! Greg m-a dus să văd echipa *Blue Jays* la stadion şi am mâncat

două hot dog-uri!

- Tyler.

Băieţelul o privi pe Candice plin de încredere.

- Ştii, poate. poate că nici astăzi nu voi avea timp să merg cu tine în parcul de distracţii, dar.

- Păcat. Nu e grav. Oricum, i-am promis lui Marc că o să-l ajut să scoată cuiele de la scândurile alea vechi. O să mergem altădată.

Bulversată, Candice trebui să facă eforturi foarte mari pentru a-şi stăpâni emoţia. Era oare demnă de acest copil care se dovedea uneori mai matur decât ea?

- Incetează, mamă, mă striveşti!

Candice îi dădu drumul imediat din strânsoare.

- Iartă-mă, dragule!

- Bine, cobor să văd ce se întâmplă jos.

- Nici vorbă, micuţule!

Apărut de nicăieri, Marc dădu buzna si-l luă pe copil în braţe.

- Iţi interzic să te apropii de acel camion, e prea periculos. Dimpotrivă, o să te speli si o să te îmbraci imediat. Apoi, îmi vei da o mână de ajutor, iar peste puţin timp am să vă duc pe amândoi în parc!

Ca si cum ar fi purtat pe micii lui umeri toată nefericirea lumii, Tyler scoase un suspin sfâsietor.

- Imposibil, mama are de lucru.

- Are dreptate, întări Candice, gata să izbucnească

în râs. Am o întâlnire foarte importantă cu bancherul meu spre prânz.

Intrigat, Marc îl puse jos pe Tyler si o privi întrebător.

- Da, îi voi cere să-mi acorde împrumutul „special pentru întreprinderi”. In prezent, nu mai am deloc bani si am nevoie de un fond de rulare pentru a-mi permite să-mi cumpăr ingredientele necesare si pentru a pregăti produsele în cantităţi cât mai mari.

- Aha. Dacă înţeleg bine, încerci să-ţi raţionalizezi producţia, întrucâtva.

- Exact! Dar dacă tot vorbim de bucătărie, îţi plac prăjiturile în formă de fagure?

Imediat, chipul lui Marc fu străbătut de un zâmbet gurmand.

- A! Dacă mă iei cu sentimentele. Iar în timp ce mă gândesc, adăugă el în şoaptă pentru a nu fi auzit de Tyler, crezi că găseşti un moment liber astăzi?

Aluziile pe care le presupunea tonul vocii lui prevesteau asemenea desfătări încât o căldură dulce o învălui pe tânăra femeie.

- Nici o problemă: un băieţel pe care-l cunosc bine merge la parcul copiilor de la miezul zilei până la două după-amiază.

- Magnific. atunci, să ne dăm întâlnire aici la miezul zilei şi.

Urmarea fu spusă în şoaptă la ureche:

-. îţi promit că vei trăi momente în comparaţie cu care cele petrecute noaptea trecută sunt o nimica toată.

- Incetează! îi şopti Candice, roşie din cauza excitării. Cu asemenea idei în cap, parcă văd că o să am o prestaţie deplorabilă la întâlnirea cu bancherul!

Obosind să tot stea deoparte, Tyler veni din proprie iniţiativă şi se aşeză în spaţiul îngust care îi separa.

- Mamă, mi-e foame!

- Haide, urcă-te, micuţule! exclamă Marc, ridicându-l pe umeri. Hai să gustăm acele faimoase prăjituri-fagure. Imi lasă deja gura apă.

- Nu ştiu ce mă reţine să nu te strâng de gât, Marc!

Candice se uita disperată la aripa şi la cele două uşi lovite
ale maşinii. Să spui că acea camionetă făcuse o mişcare greşită era un blând eufemism! Toată partea dreaptă a Fordului fusese distrusă, de la aripă şi până la bara de protecţie din spate!

- Imi pare nespus de rău, draga mea. Petros trebuia să ducă molozul în spatele casei! Nu aici, si în nici un caz în felul ăsta! Acestea fiind spuse, fii linistită, am să fac tot ce trebuie. Mai întâi, am să-l chem pe Giorgio ca să-ţi tracteze masina până la garaj.

- După cum arată, ar fi mai bine să fie dusă direct

la obiecte recondiţionabile.

- Haide, puţin optimism! N-a spus încă ultimul cuvânt! Până una alta, ia cheile Porsche-ului meu, spuse Marc scoţând o legătură cu chei din buzunarul de la pantaloni.

- Eu, să conduc Porsche-ul tău? Dar ai înnebunit! De fiecare dată când trec pe lângă el, îl ocolesc de teamă să nu-l zgârii!

De-abia stăpânindu-si un zâmbet, Marc îi puse cu autoritate cheile în palmă.

- Iţi aparţine până în clipa în care Fordul tău va fi reparat. Oricum, în clipa asta folosesc numai camioneta.

- Dar, Marc.

- Acceptă, altfel am să fiu constrâns să iau măsuri draconice.

- Ca de exemplu. ? întrebă Candice cu un zâmbet sfidător.

- Să te duc cu forţa în camera ta si să te supun celor mai desfătătoare torturi!

In faţa privirii sale strălucitoare, Candice izbucni în râs.

-Aveţi cu adevărat o poftă de căpcăun, domnule d'Angelo. Noaptea trecută, totusi.

-. n-a făcut decât să o mărească! i-o tăie scurt Marc. Dar mai întâi, să nu-ţi treacă prin cap să nu te ţii de cuvânt. Dacă bancherul te reţine, nu ezita să-i

explici motivele plecării tale precipitate. Va înţelege, sunt sigur!

- Aşa e, chiar aşa voi face! Ia te uită, priveşte! Tatăl tău şi Greg sosesc. Ce vor crede dacă află.

- Stai liniştită! Visul cel mai mare al tatălui meu e să mă vadă căsătorit! Cât despre Greg, e de mult timp convins că avem o relaţie.

Ca pentru a demonstra că-i păsa prea puţin de gura lumii, Marc o luă în braţe şi o sărută zgomotos pe buze.

- Acesta era dedicat doamnei Parkdale! Ne spionează din spatele ferestrei de ceva vreme!

- Asta-i va satisface curiozitatea! întări Candice. Şi acum, te las. Pe curând, la prânz, cum ţi-am promis.

După ce-şi aranjă pentru ultima oară căciula scoţiană şi-şi scutură taiorul asortat, Candice îl căută pe Tyler cu privirea. Evident, se afla deja în mijlocul grămezii de moloz în căutarea vreunei comori! Şi, evident, era îmbrăcat în alb din creştet până-n tălpi!

- Tyler, coboară de acolo, o să te murdăreşti! Marc, eşti sigur că nu te deranjează să ai grijă de el? Pot să-l las la părinţii mei.

Zâmbind şăgalnic, iubitul ei o luă de umeri şi o împinse uşor spre Porsche-ul de un roşu aprins.

- Gata cu vorba: o să întârzii! Fii blândă cu ambreiajul! Amplitudinea este foarte slabă şi rişti să

te opreşti brusc dacă iei prea repede piciorul de pe el.

-Am să încerc. Să nu uiţi că masina care trebuie să-i adune pe copii trece pe la douăsprezece fără un sfert si. Haide, plec! Urează-mi noroc.

-Mă îndoiesc că ai nevoie. Sunt convins că te vei descurca de minune!

Scaunul era confortabil, iar Candice privi cu admiraţie tabloul de bord cu numeroase cadrane. Impunându-si să se calmeze, trase adânc aer în piept. Un aer în care se amesteca mirosul de piele nouă cu efluviile ca de lămâie ale apei de colonie a lui Marc. Apoi, răsuci cheia în contact si apăsă de mai multe ori pedala de acceleraţie pentru a încălzi puternicul motor al bolidului.

Să fi fost zumzăitul linistitor cel care o făcu încrezătoare? Fapt e că demară cu o hotărâre sălbatică.

Trebuia cu orice preţ să-l facă pe bancher să-i îmbrăţiseze cauza! Nici nu se punea problema să se întoarcă fără a-i smulge acest împrumut!

Capitolul 9

- Intuiţia nu mă însală decât foarte rar. Simt că nu voi vedea niciodată cum arată acesti bani. Sunt sigură de asta!

De când se întorsese de la bancă, Candice mergea de-a lungul si de-a latul bucătăriei, asemenea unei fiare în cuscă. Atunci când, în sfârsit se aseză în faţa ferestrei, Marc se apropie de ea pe la spate si îsi atinse usor bărbia de părul ei, luând-o în braţe.

- După părerea mea, n-ai de ce să-ţi faci griji, draga mea. Să acorzi un împrumut de un asemenea fel nu-i tocmai obisnuit pentru un bancher!

Fiind într-o dispoziţie proastă, Candice se eliberă din strânsoare cu un gest scurt si începu iar să măsoare camera în lung si în lat.

- N-ai mai spune asta dacă ai fi asistat la întâlnire, Marc! Am avut o prestaţie lamentabilă! Nu mai încape nici o îndoială că n-am reusit să-l conving pe Hollin de viabilitatea proiectului meu. Am chiar impresia clară că l-am convins că e sortit eseculuí!

Incruntat, Marc îşi atinse uşor obrazul cu un aer grav.

- Candice. Nefiind expert în materie, ar fi deplasat din partea mea să pretind a-ţi da sfaturi. Totuşi, trebuie să-ţi mărturisesc că, văzută din afară, metoda ta nu pare foarte raţională. Mai întâi, fabrici prea multe produse, şi chiar dacă sunt excelente, nu e mai

puţin adevărat că e foarte dificil să operezi pe mai multe pieţe în acelaşi timp. N-ar fi mai înţelept să aştepţi să fii mai înstărită ca să te risipeşti astfel?

Ea se opri brusc şi-i aruncă o privire furioasă.

- Scuză-mă, dar nu mi se pare că eşti persoana cea mai potrivită pentru a-mi arăta care e următorul pas ce trebuie făcut. Fiecare cu domeniul lui, de acord? Ocupă-te cât vrei de tâmplărie şi de zidărie, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu intra pe teritoriul meu!

Stânjenit, Marc întoarse capul. Diplomaţia nu era în mod cert punctul lui forte! Numai Dumnezeu ştie cât de bine cunoştea suspiciunea lui Candice în această privinţă!

O tăcere apăsătoare se instală între ei. După care, ca şi cum ar fi ştiut ce anume gândea el, Candice înaintă spre el şi-i prinse mâinile cu o figură tristă.

- Imi pare rău că m-am enervat, Marc.

- Nu e grav, draga mea. Inţeleg că te simţi puţin pusă la încercare! exclamă el, sărutând-o pe frunte. Dar te rog, nu-ţi mai face atâtea griji. Totul va fi bine, sunt sigur.

De fapt, nu era nici pe departe convins. Cercurile de afaceri îi erau familiare şi n-avea nici o îndoială că bancherul va refuza să mizeze pe un proiect atât de aleatoriu cum era *Turtă Dulce*. Dar, decât să-i spună

asta lui Candice, ceea ce ar fi dus la o ceartă fără doar si poate, Marc preferă să tacă.

- Bine. Mă duc să-l ajut pe tatăl meu si pe Greg. Pe curând.

Candice era atât de absorbită de gândurile sale, încât de-abia îsi dădu seama că Marc pleacă. In ciuda eforturilor lui de a o îmbărbăta, era departe de a-i împărtăsi optimismul în privinţa rezolvării afacerii.

Incapabilă să stea locului, începu iar să străbată bucătăria-n lung si-n lat. Ce naiba o să facă dacă împrumutul nu-i va fi acordat? In orice caz, înţelepciunea îi dicta să ia în calcul si această posibilitate!

Fără să vrea, Candice se gândi la tatăl ei. Va fi mai mult decât încântat s-o poată în sfârsit ajuta. Din păcate, stia foarte bine cum trebuia să-i plătească serviciul pe care i-l făcea. Nu numai că ar fi nevoită să se ducă să locuiască sub acelasi acoperis cu părinţii, dar o dată ajuns în poziţie de forţă, Harry J. Pricefield n-ar precupeţi nici un efort să-i spună cum să conducă *Turtă Dulce!*

Descumpănită, tânăra femeie suspină prelung. Problema era, din păcate, mai spinoasă decât credea. Date fiind circumstanţele, putea oare să-si permită luxul de a refuza ajutorul părinţilor ei? Preţ de o clipă fu tentată să cedeze acestei soluţii usoare. La urma

urmelor, poate că era o adevărată pierdere de vreme încăpăţânarea cu care voia să iasă singură din acest impas.

Ca de obicei, totusi, acestui moment de slăbiciune îi luă repede locul combativitatea!

Pentru moment, verdictul bancherului nu căzuse încă. Şi atâta timp cât mai rămânea un strop de speranţă, nici vorbă să facă apel la generozitatea părintească!

Următoarele trei zile fură cele mai lungi din viaţa ei!

In chinurile asteptării, Candice sărea de îndată ce auzea telefonul, în speranţa unui apel de la bancher, tot asa cum îl pândea pe postas cu o oră înainte să treacă! Dar, spre marea ei decepţie, Frank Hollin n-o căută.

In mod paradoxal, totusi, această perioadă fu printre cele mai fericite din viaţa ei.

Marc se arătă, într-adevăr, de o gentileţe si de o cumsecădenie excepţionale. Fără s-o bată la cap cu prezenţa lui sau să o deranjeze în munca ei, apărea întotdeauna la momentul potrivit ca să o consoleze sau s-o facă să râdă atunci când disperarea punea stăpânire pe ea. Câteodată, se scurgeau mai multe ore fără să-l vadă si, dintr-o dată, apărea când se astepta mai puţin ca să-i ofere o cească de cafea, flori

sau pur si simplu câteva momente de destindere.

Pe măsură ce timpul trecea, descopereau că au multe gusturi si afinităţi comune. Astfel, spre marea surpriză a lui Candice, Marc se dovedi un bucătar excelent! Ca orice italian get-beget, nu avea egal în pregătirea unui *osseo bucco,* a unei pizza sau a pastelor italieneşti cu verdeaţă şi, graţie lui, în fiecare seară parcă era sărbătoare. După terminarea cinei, se duceau în salon să savureze un pahar de brandy, în timp ce Tyler se amuza cu Bub.

Apoi, o dată ce copilul era culcat, cei doi se duceau în camera lui Candice pentru a se dărui unul altuia şi pentru a se iubi cu pasiune până în zori. Incetul cu încetul, se ţesea între ei un cerc magic de complicitate şi de tandreţe. In cursul acestor trei zile, tânăra femeie îşi dădu seama că se îndrăgostise nebuneşte de Marc.

In timp ce hoinăreau, ţinându-se de mână, pe aleele înflorite ale superbului parc Cabbagetown, Marc se opri în faţa unui pitoresc chioşc de la 1900, transformat în salon de ceai.

- Ce-ai zice de un ceai?

- Excelentă idee! Cu condiţia să-l bem mergând. Nu prea am chef de prezenţa celorlalţi oameni.

- Nici o problemă! Tyler, vino aici!

Ocupat să se joace puţin mai departe cu copii de

vârsta lui, băieţelul li se alătură ţopăind.

- Ofer un rând de îngheţată la cornet, micuţule! Cu ce aromă vrei?

- De fistic!

- Iar tu, Candice?

- Păi. la fel!

- Ei bine, şi eu: cu aromă de fistic toată lumea! Aşteptaţi-mă aici, mă întorc imediat!

Aşa cum se aşteptau, Tyler îşi luă tălpăşiţa de îndată ce îşi primi îngheţata şi, la sugestia lui Marc se aşezară amândoi pe o bancă de lemn sub frunzişul luxuriant al unui castan centenar.

- Nu mă voi sătura niciodată de frumuseţea acestui parc, şopti Marc. Mă felicit pentru faptul că am reuşit să te scot puţin din bucătărie!

- Cu toate astea, n-ar fi trebuit să te ascult! Ţinând cont de tot ceea ce mă aşteaptă, va trebui să rămân în picioare cel puţin până la ora două noaptea!

- Nu-ţi face griji, te voi ajuta.

Invăluiţi de vântul uşor al înserării, îşi terminară îngheţatele discutând vrute şi nevrute, apoi dintr-o dată, Marc încremeni.

- O, uitasem! ce zăpăcit sunt.

Intrigată, Candice îl văzu scoţând un plic din buzunarul interior al vestei.

- Am trecut în această după-amiază pe la bancă şi Frank Hollin m-a rugat să-ţi înmânez asta. Poftim!

La aceste cuvinte, lui Candice îi sări inima în piept şi luă plicul cu o mână tremurândă.

- Nici nu are rost să mă mai uit, ştiu deja ce e înăuntru.

- Haide, nu te mai chinui!

Nemairezistând, Candice rupse hârtia şi deschise plicul cu febrilitate. Era atât de emoţionată încât , atunci când citi scurtul mesaj dactilografiat, fu nevoită să-l citească de mai multe ori pentru a se asigura că nu visează. Dar nu, nu mai era nici o îndoială!

Când se întoarse spre iubitul ei, faţa îi iradia de fericire. Îl strânse la piept cu efuziune:

- O, Marc! Hollin mi-a acordat împrumutul! Nici nu-mi vine să cred!

- Vezi? Ce-ţi spuneam? Bravo, draga mea! Nici nu stii cât mă bucur pentru tine!

Imbătată de fericire, Candice închise ochii, răsuflând usurată.

- Viaţa se schimbă acum: am să pot, în sfârsit, să-mi ofer acele borcănase din gresie pe care le-am văzut ieri în vitrină si acele etichete din plută si.

Oprindu-se dintr-o dată, agită plicul si se uită la iubitul ei cu o privire suspicioasă.

- Mărturiseste că stiai, Marc!

- Păi. nu chiar. dar după felul în care m-a privit Hollin când mi-a dat plicul, am dedus că în el se aflau

vesti bune!

O umbră de repros traversă privirea lui Candice.

- Iar tu ai asteptat atâta timp până să mi-l dai! Ai merita să.

- Liniste! Tăcerea mea se datora unor bune intenţii: voiam să-ţi anunţ asta într-un cadru mai romantic decât cuptorul tău. Şi asta nu-i tot. Mai am o mică surpriză pentru tine.

Arborând un aer misterios, Marc scoase din buzunar o cutiuţă minusculă si i-o întinse.

- Uite, e pentru tine, draga mea.

- Marc, ai înnebunit!

- Haide, deschide-o.

Incet, cu un gest timid, Candice deschise cutia învelită în catifea albastră, iar înăuntru. un sublim, magnific inel de aur bătut cu diamante strălucitoare se oferi privirii ei încântate.

- O, Marc.

-Aş fi vrut să ţi-l ofer când ne întoarcem acasă cu un pahar de şampanie, dar n-am avut răbdare să aştept!

Prinzându-i delicat degetul inelar, Marc îi puse inelul şi îşi aplecă uşor capul spre al său.

- Candice MacKenzie, accepţi să fii soţia mea?

Ochii tinerei femei se umeziră. Sub povara emoţiei, cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze.

Numai făcând un efort, reuşi să răspundă cu umor:

- Sunteţi diabolic, domnule d'Angelo! N-aţi ezitat să mergeţi până la capăt cu ameninţările pentru a vă însuşi a doua parte din *Chestnut Manor*

- Doar n-ai crezut asta, nu?

O expresie de îndoială umbri brusc trăsăturile lui Candice.

- Totul s-a întâmplat atât de repede, Marc. M-am vorbit niciodată despre căsătorie şi.

- Ce contează! Nu e nevoie întotdeauna de cuvinte. N-ai ghicit cât de mult te iubesc?

Tăcu o clipă şi o privi drept în ochi pe Candice.

- Bănuiam eu că vei refuza să te căsătoresti cu mine atâta vreme cât viitorul *Turtei Dulci* nu va fi asigurat. Dar când Hollin mi-a dat răspunsul, adineauri, m-am gândit că nimic nu mă mai opreste să te cer în căsătorie.

- E prea frumos ca să fie adevărat! Să ne întoarcem, Marc, esti de acord? Nu-mi mai încap în piele de bucurie si n-as vrea mai ales să mă dau în spectacol într-un loc public.

- Trebuie să înţeleg din asta că răspunsul tău este « da»?

- Am fost totusi explicită, nu-i asa? îl tachină cu drăgălăsenie Candice.

Prefăcându-se stânjenit, Marc îsi plecă privirea.

- Ai uitat totusi un detaliu important. Nu mi-ai spus dacă mă iubesti.

- Nu mai face pe bufonul! Bineînţeles că te iubesc, prostuţule! Cum as putea.

Marc îsi apăsă buzele peste ale ei, ceea ce o obligă să tacă. Sărutarea lungă care urmă avu savoarea unică a celor mai frumoase jurăminte.

Abia a doua zi Marc se simţi asaltat de remuscări. Ocupat cu fixarea ornamentelor în salonul său, se concentra în zadar asupra a ceea ce avea de făcut, gândul îi era în altă parte. Nu că ar fi pus la îndoială sinceritatea lui Candice sau pe a sa. Dacă mai era nevoie, noaptea care urmase mărturisirii comune nu făcuse decât să-i întărească si mai mult convingerea că erau făcuţi unul pentru celălalt. O noapte scăldată în bucurie şi tandreţe în care, între două valuri de pasiune, au făcut o mulţime de proiecte, şi-au făgăduit o mulţime de lucruri.

Vai! Aceste momente de neuitat nu puteau să-i şteargă din minte felul în care pregătise cererea în căsătorie. Mai devreme sau mai târziu, tot va fi constrâns să-i mărturisească lui Candice tertipul la care făcuse apel. Va fi inevitabil. Iar singura speranţă pe care o avea era ca acest moment să nu se întâmple decât peste zece, chiar douăzeci de ani!

Atunci când auzi Porsche-ul oprindu-se în faţa aleii

cu o scrâşnire a cauciucurilor, Marc tresări.

Candice se dusese la bancă pentru semnarea documentelor privind acceptarea împrumutului său. Or, lipsise mai bine de trei ore. Ce însemna asta? Această simplă formalitate nu trebuia să-i ia atât de mult timp.

Vinovăţia îl făcea dintr-o dată foarte suspicios! Nu, n-avea de ce să se alarmeze. Cum ar fi putut să descopere secretul? Doar dosarele băncii erau strict confidenţiale, nu?

Totuşi, nu putu să se împiedice să nu vadă în felul în care Candice păşea pe hol un semn prost. Iar privirea furioasă pe care i-o aruncă de la intrare nu făcu, din păcate, decât să-i confirme această impresie.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, Marc puse şurubelniţa în buzunar şi-i zâmbi.

- Ce se întâmplă, draga mea? Ceva nu e în regulă?

- O, nimic important! îi răspunse ea pe un ton muşcător.

Cu buzele ţuguiate, Candice agită sub ochii lui un document împăturit, înainte de a-l arunca pe măsuţă cu dispreţ.

- Acest document îţi aparţine, după câte se pare. Casierul principal m-a rugat să ţi-l înapoiez!

O presimţire oribilă îsi făcu loc în mintea lui Marc.

Totusi, desfăcu încet scrisoarea în timp ce Candice exploda:

- Te-ai trădat prosteste! In calitate de beneficiar al împrumutului, semnătura ta este indispensabilă!

- Te rog, lasă-mă să-ţi explic!

- Nu, tu să mă asculţi pe mine! Ascultându-te, n-aveam de ce să mă îngrijorez, nu-i asa? Totul va fi bine, nu e decât o chestiune de răbdare! spuse ea batjocoritor, iesindu-si din fire. Cum ai îndrăznit să-mi faci una ca asta?

Inutil să mai amâne, îsi spuse Marc. Sosise clipa mărturisirilor.

- Când te-ai întors de la bancă, alaltăieri, nu am suportat să văd în ce hal erai. L-am sunat imediat pe Hollin pentru a-i propune să te girez eu, dar mi-a răspuns că nu va fi suficient. I-am propus atunci să.

-. să faci împrumutul în locul meu si, evident în cel mai mare secret! Asta-i tot ce ai găsit ca să mă ajuţi!

Mânia care pusese stăpânire pe ea era atât de sufocantă încât trebui să se întrerupă pentru a-si reveni.

- Bagă de seamă că această atitudine, venind de la tine, nu mă surprinde decât pe jumătate. De când ne-am întâlnit, ai intrat încetul cu încetul în viaţa mea până la a te crede indispensabil!

Marc înţelese imediat că telefonul pe care i l-a dat lui Hollin a fost cea mai mare greşeală din viaţa lui.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Candice, nu mai lua această afacere în tragic! Am vrut numai să te ajut.

- Te avertizasem, totuşi. Imi pare rău, dar n-am intenţia să mă căsătoresc cu un bărbat care acţionează pe la spate şi mă minte cu neruşinare!

In aceeaşi clipă, cutia din catifea albastră şi o legătură de chei aterizară cu zgomot pe masă.

- Iată inelul şi cheile bolidului tău, nu mai am nevoie de ele! Mulţumesc pentru tot! strigă ea, înainte de a se răsuci pe călcâie.

- Candice, te rog, fii rezonabilă!

Surdă la chemările sale, tânăra femeie se îndreptă cu un pas hotărât spre uşă, dar Marc i-o luă înainte şi-i bară drumul.

- Unde crezi că pleci aşa? Trebuie mai întâi să ne explicăm!

Cu mâinile crispate puse în şolduri, Candice îl fulgeră cu
privirea.

- Dacă nu eşti în stare să înţelegi amploarea gestului tău şi cât de important este pentru mine să câştig această bătălie singură, orice explicaţie mi se pare superfluă! Pleacă din calea mea!

- Dar e o prostie! N-ai dreptul să strici iubirea care ne leagă pentru o toană! Doar sub pretextul că am făcut o eroare de judecată si că te sufocă amorul propriu!

- Pentru stiinţa ta, îi replică ea cu un calm prefăcut, află că n-ai comis numai “o eroare de judecată”, dar ai distrus trei ani de eforturi.

- Ce legătură are una cu alta? De fapt, despre ce vorbesti?

Oare cum îndrăznea să-i spună asemenea vorbe? Simplul fapt că îi punea această întrebare, ca si cum nici măcar n-ar fi ascultat-o, o făcu pe Candice să-si piardă cumpătul.

- Gândeste-te puţin, omule! Să nu stii tu că, de atâta amar de vreme mă bat de una singură ca să înving obstacolele care îmi apar în cale? La ce bun să mai fi refuzat până acum ofertele de ajutor din partea tatălui meu, doar ca să le primesc pe ale tale? Nu vreau să am obligaţii faţă de nimeni, Marc, si mai ales faţă de tine! Şi pentru că esti în mod vizibil incapabil să înţelegi asta, inutil să mai insist . Totul s-a sfârsit între noi!

- Incetează! Nici tu nu crezi un singur cuvânt din cele pe care le-ai spus!

Incapabil să se mai stăpânească, Marc trase o înjurătură si lovi cu pumnul în perete, fără să se

rănească, din fericire. Apoi, în timp ce Candice profita de ocazie ca să bată în retragere, îi prinse cu putere mâinile si începu s-o scuture fără menajamente.

- Incăpăţânarea ta e nesănătoasă şi egoistă! Să doreşti să-ţi conduci viaţa obsedată de un singur lucru şi să iei în derâdere sprijinul şi sfaturile anturajului tău, înseamnă să te rătăceşti! Uiţi care sunt valorile esenţiale!

- Scuteşte-mă, te rog, de morală! Şi încetează să te mai amesteci cu orice preţ în treburile mele! Am nevoie de aer!

La aceste cuvinte, pe chipul lui Marc se putea citi stupefacţia.

-Aşa vezi tu lucrurile? Crezi că grija mea pentru femeia pe care o iubesc se numeşte ingerinţă?

- Exact! Eşti ca tatăl meu, Marc! Şi unul şi celălalt, nu sunteţi satisfăcuţi decât atunci când puteţi să faceţi pe bunii samariteni şi să-i manipulaţi pe oameni după bunul plac!

Cu un gest care exprima oboseala, Marc îşi trecu mâna prin păr şi concluzionă:

- Dar, până la urmă, ce aştepţi de la noi?

- Nimic! Nu vreau nimic altceva decât să mă lăsaţi să fac ceea ce vreau să fac singură! Oare când veţi înţelege că nu încerc nimic altceva decât să mă comport ca un adult?

- Ei bine, dovedeşte-o!

Capitolul 10

Marc se tot răsucea în pat de pe o parte pe cealaltă, fără a reusi să adoarmă. Era două si jumătate noaptea, după cum putu să vadă, uitându-se la ceasul desteptător luminos. Suspină. Dac-o ţinea tot asa, o să se facă ziuă fără să fi închis un ochi! Furios pe el însusi, aruncă cearsaful cu un gest nerăbdător si, întins pe spate, îsi duse mâinile la ceafă si se uită absent la tavan. Gândurile sale se întoarseră din nou la Candice. Oare dormea la ora asta? Cât despre el, nu fusese niciodată nevoit să se plângă de acest rău până acum. Sau, ca să fie mai exact, până la ceea ce nu îndrăznea încă să numească ruptura lui de tânăra femeie.

Un rânjet sparse dintr-o dată tăcerea din cameră. In fond, ideea avea de ce să-l facă să zâmbească! Cum? El, Marc d’Angelo, celibatar înrăit, să fie părăsit? Cu câteva săptămâni mai devreme, prietenii lui ar fi pufnit în râs la o asemenea glumă!

Şi totusi, n-avea cum să se însele: durerea pe care o simţea după scena de ieri era, din păcate, foarte reală. Fără Candice, viaţa i se părea plictisitoare de moarte, fără valoare, lipsită de cel mai mic interes. Şi pesemne că nu rămăsese treaz, în pofida orei înaintate, decât din cauza senzaţiei de vid pe care i-o dădea absenţa ei.

Ca pentru a-şi alunga din minte imaginea obsedantă a chipului atât de iubit, Marc închise ochii.

In zadar. Degeaba dăduse frâu liber imaginaţiei, efectul era zero!

A, dacă ar fi fost cu putinţă să întoarcă timpul înapoi, n-ar mai fi aici acum! îşi spuse el pentru a nu ştiu câta oară. Totuşi, chiar dacă întorsese problema pe toate feţele, nu era deloc convins că greşise atât de mult încât să primească pedeapsa cea mai grea. Raţionamentul lui se baza pe un principiu de logică impecabilă: de vreme ce o iubea pe Candice, nu era oare îndreptăţit să încerce să o ajute?

Desigur, săvârşise greşeala de a acţiona fără ştirea ei, dar pentru că iubirea îi fusese călăuză, ce era atât de teribil?

Marc suspină prelung. Aş! La urma urmei, nimic nu-l îndreptăţea să afirme că avusese dreptate. Dacă stătea bine să se gândească, Candice nu era oare, ca fiecare dintre noi, îndreptăţită să-şi conducă afacerile aşa cum dorea, chit că nu era nici ea scutită de greşeli? Şi oare nu piedicile făceau viaţa interesantă, îi dădeau sare şi piper?

Da, până la urmă, cea mai mare dovadă de iubire pe care o poţi da cuiva consistă fără îndoială în a rămâne în expectativă în timp ce fiinţa dragă se luptă cu greutăţile. In a fi lângă ea, pur şi simplu, pentru a-i obloji rănile şi a o îmbărbăta. Totul nu era decât o chestiune de răbdare şi de încredere reciprocă.

Simţindu-se întrucâtva mai usurat, dintr-o dată, Marc se sculă si se îmbrăcă în grabă. Luase o

hotărâre.

Când, la puţin timp după aceea, împinse încetisor usa de la camera lui Candice, fu cât pe ce să se întoarcă din drum. Incăperea era cufundată în întuneric si nici un zgomot nu tulbura linistea nopţii.

In ciuda a toate, înaintă tiptil spre pat. Şi atunci zări în penumbră chipul tinerei femei.

Candice nu dormea. Avea ochii larg deschisi, iar atunci când el se apropie tresări.

- Aveai dreptate, începu Marc fără introducere. M-am gândit mult si am ajuns la concluzia că n-ar fi trebuit niciodată să mă amestec în problemele tale.

Incurajat de tăcerea ei, Marc se aseză pe marginea patului si-i dădu la o parte o suviţă rebelă de pe frunte.

- Gestul meu a fost făcut din egoism. Ştiam că nu vei voi să te căsătoresti cu mine atâta vreme cât nu-ţi vei fi rezolvat problemele financiare. Nerăbdător cum sunt, am ars etapele fără să iau în calcul consecinţele, convins că urmele ajutorului meu vor rămâne îngropate pentru totdeauna în arhivele băncii. Soarta a vrut altfel. Şi prin graba mea, am stricat totul..

- O, Marc.

Foarte emoţionată, Candice închise ochii. Când îi deschise din nou, o lacrimă i se ivi.

- Ce o să facem acum?

- De căsătorit, tot ne mai putem căsători! spuse curajos Marc.

Spre imensa lui usurare, Candice râse puţin înainte de a
sări de gâtul lui.

- Iartă-mă! M-am comportat prosteşte şi.

- Ei gata! O clipă! Eu am început să-ţi cer scuze, o să-ţi vină şi ţie rândul mai târziu! Iau toată vina asupra mea, Candice: n-aveam dreptul să te mint astfel, să-ţi înşel încrederea. Nu vei şti niciodată ce rău îmi pare pentru atitudinea pe care am avut-o.

Drept răspuns, tânăra femei se lipi de el şi desenă un colier de săruturi în jurul gâtului lui, trăgându-l încet spre ea. In mod ciudat, totuşi, Marc rezistă acestei chemări.

- Nu, Candice, şopti el, respingându-i cu delicateţe mâinile. Nu vreau să fiu doar amantul tău, ci şi soţul tău. Acum înţeleg ce prematură era cererea mea. Dar nu mă grăbesc, draga mea. Păţania noastră mi-a servit drept lecţie. De data asta, voi aştepta atât cât va fi nevoie.

Tânăra femeie vru să spună ceva, dar Marc i-o luă înainte:

- Nu, nu spune nimic. Doresc să te gândeşti cât vrei, înainte de a lua o decizie.

Atingându-i uşor şi în treacăt obrazul cu vârful degetelor, o mai sărută o dată pe frunte, se ridică şi ieşi.

Rămasă din nou singură, tânăra femeie încercă să

adoarmă. Fără succes. Cum să spere să se odihnească, dată fiind agitaţia în care o aruncase vizita lui Marc? El făcuse primul pas. Acum, ea trebuia să-l facă pe următorul.

Un hohot de râs o întâmpină când, puţin mai târziu, intră în vârful picioarelor în camera lui Marc.

- Totuşi, aceste plecări şi întoarceri nu sunt deloc practice! exclamă el pe un ton vesel. Ar fi mai bine să facem o altă gaură în peretele despărţitor si să reunim cele două camere ale noastre într-una singură! Ne-am scuti de multă oboseală!

- Cum? Ai vrea să demolezi iar totul, desi de-abia ai terminat lucrările? glumi femeia înainte de a se cuibări lângă el. Ar fi păcat, atâta muncă stricată.

Luând-o pe după umeri, Marc tăcu pentru câteva clipe, apoi reluă visător:

- O, presupun că anumite ziduri sunt mai usor de dărâmat decât altele.

Lui Candice nu-i fu greu să-si dea seama unde bătea.

- Da, sopti ea cu ochii plecaţi. Tot străduindu-mă să înalţ ziduri imense ca să mă protejez de ceilalţi si de mine însămi, am sfârsit prin a mă rătăci. îmi dau seama de asta abia acum. Asta încercai să-mi spui când ai afirmat că am pierdut sensul adevăratelor valori. Şi eu, Marc, m-am gândit mult. am nevoie de tine.

Această mărturisire făcută atât de greu o făcu să

se simtă usoară, liberă chiar. Infruntă privirea lui Marc cu un zâmbet radios.

- E ciudat, dar reusisem să mă conving că a te adresa celorlalţi însemna să-ţi recunosti esecul. Şi tocmai am înţeles că e o dovadă de încredere.

- Hotărât lucru, încă mă mai surprinzi, Candice! exclamă vesel Marc, strângând-o puternic la piept. Dar esti sigură că ai vorbit serios? Doresti cu adevărat să te ajut?

- Da, nu am fost niciodată mai sigură.

- Bine! Atunci, mâine dimineaţă, înainte de orice te vei duce la bancă unde te asteaptă cei cinci mii de dolari! Acum,
în ceea ce priveşte următorul pas care trebuie făcut pentru a garanta deplinul succes al *Turtei Dulci*, mi-ai amintit nu fără temei că habar nu aveam despre cum se pregătesc diferitele feluri de compoturi.

- Şi îmi menţin părerea! întări ea, clipind din ochi. Dar tu cunoşti foarte bine cum se trag sforile în comerţ şi mi-ai arătat deja nişte greşeli de organizare care-mi scăpaseră. Pentru că e vorba de banii tăi, cred că ai dreptul să spui cum pot fi investiţi!

Ce metamorfoză fulgerătoare! se bucură în tăcere Marc. Cât drum parcurs în atât de puţin timp!

- De acord, tu ai vrut-o! Mai întâi, în loc să pregăteşti din toate câte puţin, alege numai trei sau patru din specialităţile tale şi limitează-te la ele pentru moment. Când pieţele de desfacere nu vor mai

avea secrete pentru tine, vei putea să iei în considerare lărgirea producţiei. Apoi, consacră-ţi tot timpul, toată energia şi toţi banii depăşindu-te pentru a confecţiona *cel mai bun* sos pentru carnea la grătar sau *cel mai bun* suc concentrat, după cum vei alege. Nu ezita să cumperi ingredientele cele mai fine, vasele cele mai frumoase, comandă etichete colorate, cât mai frumoase cu putinţă. Fă în aşa fel încât să trimiţi borcanele în coşuri de răchită, ce să-ţi mai spun. Nici nu-ţi închipui ce sensibilă e clientela la felul în care este prezentat un articol. Intr-un cuvânt, privilegiază calitatea şi pune-ţi tot talentul în slujba seducţiei!

- Hm. Până aici, am înţeles.

- Perfect! A doua etapă: distribuţia. Până în prezent, te-am văzut ducându-te în fiecare zi în oraş pentru a-ţi face livrările.
Nu e viabil: e urgent să le planifici în asa fel încât să-ţi ia cât mai puţin timp cu putinţă. Raţionalizându-ţi munca, vei câstiga în rentabilitate si vei putea să-i consacri mai mult timp lui Tyler. Profită de asta câtă vreme e mic. Ştii, la vârsta lui cresti repede. Şi, în sfârsit, menajează-te, acordă-ţi răgazul de a trăi. Surmenajul nu aduce nimic bun, crede-mă pe cuvânt.

Gânditoare, Candice dădu usor din cap.

- Presupun că ai dreptate. Asta-i tot, căpitane?

- Pentru moment, da! Mai am câteva idei, dar nu sunt decât detalii. O să vedem cu timpul. A, da! Şi

încă ceva. Dar dă-mi voie să te previn: ceea ce îţi voi spune s-ar putea să nu-ţi prea placă.

- Te ascult, îl grăbi ea, intrigată.

- Cere-i sfatul tatălui tău, împrumută niste bani de la el. Cincizeci de dolari, ba chiar si zece, nu contează suma în asemenea circumstanţe. Pentru că esti fiica lui unică, esti ceea ce are mai scump pe lume si l-ai umple de bucurie dacă i-ai arăta astfel că încă te mai poate ajuta.

Urmă o scurtă pauză.

Apoi, Marc adăugă zâmbind cu voiosie:

- Şi dacă tot am abordat psihologia bunului samaritean, află că si eu as fi încântat dacă te-ai preface din când în când că ai nevoie de mine.

- Nu e nevoie să mă prefac, Marc.

Şi ca să-i arate mai bine asta, Candice se cuibări drăgăstoasă lângă el si îsi lipi buzele fierbinţi de ale lui. Atenţi la bucuria care pusese stăpânire pe ei, se sărutară cu o înflăcărare, cu o ardoare fără egal.

- Hm. ar fi mai înţelept să pleci înainte de a fi prea târziu. mormăi Marc. Dacă am reuşit isprava de a-ţi rezista mai devreme, trebuie să ştii că eroismul are şi el limitele lui!

Râzând cu voioşie, tânăra femeie se ridică imediat.

- Era cu adevărat bună?

- Ce anume?

- Ţigara! mi s-a părut că recunosc gustul de tabac.

- E adevărat. Mă simţeam atât de rău mai

devreme, încât am sperat că voi găsi puţină încurajare dacă voi fuma. Dar după ce am tras de câteva ori dintr-o ţigară, mi-a fost ruşine de slăbiciunea mea şi am stins-o imediat.

- Mă bucur să aud asta! După cum bine ştii, voinţa este o calitate pe care o apreciez mai presus de orice!

- Linişteşte-te! De acum înainte nu voi mai avea decât un viciu, Candice: pe tine! Incă un motiv să pleci de aici înainte ca voinţa mea să cedeze.

Candice îşi închise registrul de conturi, suspinând mulţumită. Nu-i venea să creadă! Nu numai că era prima dată când termina luna cu un sold creditor, dar realizase şi beneficii foarte substanţiale!

Urmând sfatul lui Marc, redusese la jumătate gama produselor sale. Alegerea celor patru produse care s-o reprezinte n-a fost deloc o treabă uşoară! Dar, după multe ezitări, sfârşise prin a se opri asupra specialităţilor sale cele mai apreciate de comercianţii care vând cu amănuntul, şi anume sosurile american şi de Bologna, precum şi dulceaţa de caise si de portocale amare. Rezultatul îi întrecuse toate asteptările. Spre marea ei surpriză, îsi dublase clientela si îsi depăsise cu mult toate recordurile de vânzări!

- în sfârsit! Ultima! exclamă Maureen asezând o caserolă grea din fontă emailată pe suportul pentru scurs vesela de pe chiuvetă. Astept cu nerăbdare ziua

în care vă veţi permite luxul de a cumpăra o masină de spălat vase!

- Luna viitoare, dacă totul merge bine! promise Candice cu un zâmbet.

Marc se străduise o săptămână întreagă încercând s-o convingă să angajeze pe cineva care să o ajute. Şi iată că se făceau deja trei săptămâni de când Maureen venea s-o ajute o dată la două zile. Candice se felicita în fiecare clipă pentru că o angajase.

- Aveam intenţia să mă duc să fac puţină ordine în camera lui Tyler, dacă n-aveţi să-mi daţi altceva de făcut.

Gânditoare, Candice se aseză în faţa ferestrei si o deschise. în sfârsit, o adevărată zi de primăvară! se gândi ea trăgând cu putere în piept aerul care mirosea a flori. După o săptămână de ploaie aproape neîntreruptă, era o adevărată binecuvântare!

- Am o idee si mai bună, Maureen! De ce nu ne-am duce amândouă în parc, la un picnic? Tyler a rămas închis în casă mai multe zile si cred că o plimbare în aer curat i-ar face cel mai mare bine!

- Sunteţi cu adevărat sigură că.

- Sigură!

- Dar. si dumneavoastră?

In faţa stânjenelii tinerei sale angajate, Candice nu se putu împiedica să nu zâmbească.

- Nu-ţi face griji pentru mine! Oricum, merit o pauză. Şi. trebuie să dau o raită pe acoperiş, preciză

ea, mai mult către sine. Fiul ei alese acest moment pentru a da buzna în bucătărie.

- Te duci pe acoperiş, mamă? Marc e deja acolo, nu-i aşa?

- Ştiu, comoara mea! Maureen o să te ducă la un picnic în parc. Să fii cuminte şi pe curând!

După câteva minute, Candice puse piciorul cu ezitare pe prima treaptă a scării sprijinite de faţada lui *Chestnut Manor.* Işi va rupe gâtul fără nici o îndoială până la jumătatea drumului, dar în acea clipă nici vertijul n-ar fi făcut-o să renunţe!

In mod ciudat, examenul de contabilitate de la *Turtă Dulce* de la începuturi şi până în prezent se dovedise mai instructiv decât o mie de cuvinte. Desigur, avea toate motivele să se bucure de amploarea pe care o lua afacerea ei. Totuşi, nu acesta era lucrul cel mai important.

Oare nu obţinuse cea mai mare victorie acceptând fără gânduri ascunse ajutorul pe care i-l oferise cu atâta generozitate Marc? Avusese nevoie de atât de mult timp pentru a-şi da seama de asta! Ce mai contează! Adevărul era că această revelaţie adusese în mod firesc o alta. Şi nu dintre cele mai mici. De acum înainte, era convinsă că poate reuşi orice. Chiar şi în viaţa ei sentimentală! Şi nu mai trebuia să piardă nici un minut pentru a-l informa pe principalul interesat!

La capătul unei ascensiuni care i se păru

interminabilă, Candice merse curajoasă pe cărămizile acoperisului.

Puţin mai departe, lângă cosul semineului, Marc se agita cu ciocanul în mână. Cu bustul gol, îmbrăcat cu eternii lui blugi prespălaţi, îsi oferea superbul spate bronzat căldurii soarelui amiezii. Văzându-i muschii puternici, Candice se simţi mândră. Fără să facă zgomot, se apropie de el. Nici o reacţie. Sigură că n-o auzise, nu putu rezista dorinţei de a se distra puţin pe seama lui.

Asemenea unei feline gata să sară asupra prăzii ei, înaintă încet si, dintr-o dată, îl prinse de mijloc cu mâinile.

- Hai că asta-i bună! strigă el tresărind în timp ce cuiele si suruburile cădeau pe jos. Cine îsi permite să.

- Eu sunt. Sper că nu te deranjez prea mult.

Marc se îmbună când descoperi cine era autorul acestei glume.

- Iartă-mă, draga mea. Nu te-am auzit. Ce te aduce aici?

- Vreau să te rog ceva.

- Tot ce doresti. Despre ce e vorba? întrebă Marc, stergându-si fruntea.

- în cursul acestor două luni, m-ai cerut în căsătorie. de o sută de ori, nu-i asa?

- Exact.

- Ei bine, mă întrebam dacă esti cu adevărat

sincer.

Abia atunci Marc zări inelul bătut cu diamante care strălucea pe degetul lui Candice. Nebun de bucurie, o luă în braţe si o strânse mai s-o lase fără respiraţie.

- Vrei să te mai căsătoreşti cu mi.

Un hohot de râs o întrerupse pe Candice.

- Dacă nu l-aş aştepta pe Greg şi pe tatăl meu din clipă în clipă, m-aş căsători chiar acum cu tine, frumoasă doamnă!

- Nu glumi! i-o întoarse Candice cu un fals aer de reproş. Am venit să-ţi spun că. te iubesc.

Trei cuvinte magice care răsunară în mintea lui ca o muzică cerească şi-l făcură să se bucure câteva minute de ele în tăcere, înainte de a bâigui cu vocea tremurând din pricina emoţiei:

- Te ador, Candice! Oh! Ce fericiţi vom fi.

Apoi, ca şi cum ar fi luat dintr-o dată cunoştinţă de ciudăţenia cadrului în care se desfăşura un moment atât de solemn, exclamă:

- Când mă gândesc că ai venit să-mi spui asta cu preţul vieţii. Totuşi, nu ţi-au lipsit ocaziile în două luni de zile!

- Aşteaptă! Mai am o surpriză: Tyler e în parc cu Maureen până diseară.

- Să fie o invitaţie la o după-amiază întreagă de plăceri. secrete?

- Exact!

- Departe de mine gândul de a refuza, doamnă d’Angelo! Vă urmez.

Nu fără teamă, Candice se uita la Greg, cumnatul ei, cum măreşte gaura din salon cu ferăstrăul lui circular.

- Marc, te întreb încă o dată, esti sigur că nu e un perete de susţinere? urlă ea pentru a acoperi zgomotul masinăriei.

De data asta, căzu un întreg nivel, ridicând un nor de praf ocru si alb.

- Mai mult decât sigur, draga mea! încrederea domneste, cum se spune. Esti nelinistită?

- Dac-as fi numai atât! Mă cutremur la ideea că de la o secundă la alta am putea fi îngropaţi de tone de moloz!

- Fii linistită, draga mea. Pot să afirm că acest perete a fost adăugat la mult timp după construirea casei.

în faţa văditului scepticism al tinerei lui soţii, Marc îi zâmbi usor ironic si o luă în braţe.

- De acum înainte, nu mai există bariere între noi.

Şi în timp ce cărămizile continuau să cadă la pământ, Candice înţelese că ultimul obstacol care o mai despărţea de fericirea deplină tocmai fusese înlăturat.

Sfârşit